

ת"פ 17891/03/14 - מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז חיפה נגד פיראס בן קאהר יונס, אחמד בן שוקי יונס

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 17891-03-14 מדינת ישראל נ' יונס ואח'

בפני כב' השופט משה גלעד

המאשימה

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה ע"י ב"כ עו"ד
גב' ענבל ברנסון

נגד

הנאשמים

1. פיראס בן קאהר יונס
ע"י ב"כ עו"ד עורווא יונס
2. אחמד בן שוקי יונס
ע"י ב"כ עו"ד אחמד יונס

הכרעת דין

במצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אני מודיע תחילה דבר זיכוי של
נאשם 2 מן העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, ועל זיכוי נאשם 1 מן העבירה של חבלה במזיד ברכב לפי
סעיף 413ה. לחוק העונשין.

א. מבוא

שני שוטרים, קצין סיור בתחנת עירון ורכז מודיעין של יחידת "אורגן" המצוייה בתחנת עירון, יוצאים בליל ה- 23.2.14
סמוך לשעה 22.00 לפעילות מבצעית, בעקבות מידע מודיעיני על ירי בכפר ערה ונסיעה פראית של רכב מכיוון קולות
הירי. במהלך הסיור נתקלים השוטרים ברכב חשוד, שמתוכו נמלטים רגלית הנהג ונוסע שישב לצדו. במהלך ריצתו,
כשרכז המודיעין רודף אחריו, משליך הנוסע תיק ובו שני נשקים מסוג "קרל גוסטב" - מאולתר - ותחמושת. גם נהג
הרכב מצליח להימלט, אף שהקצין רודף אחריו.

בחיפוש שנערך ברכב בו נסעו השניים, מסוג פורד פיאסטה, נמצאה על רצפת הרכב, מתחת למושב שלצד הנהג,
קופסת תחמושת שהכילה כדורי 9 מ"מ, וליד הרכב נמצאה קופסת סיגריות "קנט".

למחרת היום, זיהו שני השוטרים במסדרי זיהוי תמונות את הנאשמים כמי שהיו מעורבים באירוע.

הנאשמים נעצרו בטרם עריכת מסדרי הזיהוי - נאשם 1 נעצר בביתו סמוך לשעה 00:30 של יום 24.2.14, ונאשם 2 כשעתיים אחריו, מהשתייצב בתחנת המשטרה על פי הוראה טלפונית שקיבל משוטרי שהגיע לביתו, והסתבר שהוא מצוי במקום עבודתו ב"מפעלי נייר חדרה".

מעצרים של הנאשמים בטרם מסדרי הזיהוי בוצע על פי ידיעה מודיעינית שהתקבלה כ- 40 דקות לאחר הארוע וכללה את שמותיהם כמי שברחו מהרכב.

השאלה המרכזית הטעונה הכרעה בתיק זה הינה, האם ניתן להרשיע את שני הנאשמים על-פי הזיהוי של השוטרים, ביחד עם ראיות נוספות או בלעדיהן.

ב. כתב האישום

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 23.2.14, סמוך לשעה 22.00 נסעו הנאשמים בכפר ערה (להלן: "הכפר") ברכב מסוג פורד פיאסטה, מ.ר 68-521-68 (להלן: "הפיאסטה"), כשנאשם 1 נוהג ברכב מבלי שהחזיק ברישיון נהיגה בתוקף.

באותה עת נסעו השוטרים יוסי כברה (להלן: "יוסי" או "כברה") והקצין אושרי אביטן (להלן: "אושרי") ברכב משטרת מסוג קיה "ריו" (להלן: "הקיה"), ברחובות הכפר. במהלך הסריקות, הבחינו השוטרים ברכבם של הנאשמים נוסע מולם.

כאשר הבחינו הנאשמים ברכב המשטרה, בלם נאשם 1 את רכבו באמצע הכביש. בשלב זה הפעילו השוטרים אורות כחולים מהבהבים.

משהבינו הנאשמים כי מדובר ברכב משטרה, האיצו את מהירות נסיעתם לעבר הקיה, סטו עם רכבם תוך שפגעו ברכב המשטרה וגרמו לו נזק קל בדופן ימין. לאחר מכן החלו בנסיעה מהירה לאחור.

בשלב זה יצא הקצין אושרי מהרכב והחל רודף אחר רכבם של הנאשמים. הנאשמים עצרו את רכבם ונאשם 1 יצא בריצה מהרכב, תוך שהקצין אושרי רודף אחריו בצעקות "עצור, משטרה", אולם נאשם 1 לא שעה לקריאות וברח מהמקום.

במקביל, יצא נאשם 2 מהרכב כשהוא אווז בידו תיק והחל בורח, בעוד יוסי נוסע אחריו ברכב המשטרה. בשלב מסוים, שט נאשם 2 את התיק מידו והמשיך בבירחתו עד אשר נעלם מטווח ראייתו של יוסי, אשר תפס את התיק.

בחיפוש בתיק נמצאו 2 חפצים דמויי תת-מקלע מאולתר, המכילים חלקים אופניים לתת מקלע מאולתר ואשר סוגלו

לירות כדור שבכוחו להמית אדם, קופסא המכילה עשרה כדורים בקליבר 9 מ"מ פאראבלום המהווים תחמושת וכן שלוש מחסניות. בפיאסטה אותה הותירו הנאשמים במקום האירוע, נתפסה קופסא המכילה 50 כדורים בקליבר 9 מ"מ פאראבלום המהווים תחמושת (להלן: "כלי הנשק").

על פי הנתען, במעשיהם אלה, החזיקו ונשאו הנאשמים כלי נשק ללא רשות על-פי דין וברחו מהשוטרים בכוונה להפריע להם ולהכשילם מלמלא תפקידם כחוק, תוך שפגעו במזיד ברכב המשטרתי. כן נהג נאשם 1 ברכב ללא רישיון נהיגה בתוקף וללא פולסת ביטוח רכב.

ג. הוראות החיקוק שלפיהן מואשמים הנאשמים:

החזקת ונשיאת נשק שלא כדין - עבירות לפי סעיפים 144(א) + 144(ב) + 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (מספר עבירות) [להלן: "חוק העונשין"].

הפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 + 29 לחוק העונשין.

חבלה במזיד ברכב - עבירה לפי סעיף 413ה + 29 לחוק העונשין.

נאשם 1 בלבד

נהיגה ללא רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה").

נהיגה ללא פוליסת ביטוח - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש].

ד. התשובה לכתב האישום

בישיבה מיום 19.3.14 כפרו הנאשמים בעובדות כתב האישום (עמ' 2 לפרוט');;

נאשם 1 כפר בעובדות המיוחסות לו וטען כי היה בביתו בזמן האירוע.

נאשם 2 כפר בעובדות שיוחסו לו וטען טענת אליבי, לפיה היה הרחק מהאירוע בזמן התרחשותו, והדבר מתועד במצלמות. (בהמשך יסתבר כי לפי טענתו, בזמן האירוע היה מרוחק כ- 300 מטרים ממקום האירוע).

נאשם 2 הצביע בחקירתו על אדם אחר בשם חסן אבו שחאדה (להלן: "חסן") כחשוד בביצוע המעשה.

יצוין, כי באותו שלב ייצג עו"ד אחמד יונס את שני הנאשמים, ואולם בהמשך המשפט הופרד הייצוג ועו"ד עורווא יונס לקח על עצמו את ייצוג נאשם 1.

עיון ביפוי הכח הראשון שהוגש לבית המשפט וסומן "א", מיום 7.3.14, יגלה שמלכתחילה שני הנאשמים ייפו את כוחם של עו"ד אחמד ועורווא יונס, ששמותיהם מודפסים ביחד ביפוי כח זה ויש להניח כי הם עובדים ביחד, ייתכן באותו משרד. יפוי הכוח מיום 7.4.14, אשר סומן "ב", הוא יפוי כח מאוחר יותר, כאמור, ובו מייפה נאשם 1 את עו"ד עורווא יונס, לבדו, לייצגו.

בהודעה שעניינה "פירוט טענת האליבי", אשר הוגשה מטעם ההגנה, ביום 20.3.14, נטען ביתר פירוט, כי בערב האירוע היה נאשם 1 באימון ספורט, ולאחר מכן חזר הביתה, התקלח, התגלח ונרדם עד שהגיעה המשטרה לביתו וכן: "יצוין, כי נאשם 1 שומר לעצמו את הזכות להניח גרסתו המלאה במסגרת פרשת ההגנה אם וכאשר תגיע, וזאת למרות שהיא תיחשב גרסה כבושה אך לכבישתה יש הסבר מניח את הדעת. ומכל מקום, הנאשם לא קשור לנשקים שנתפסו".

באשר לנאשם 2 נטען: "הנאשם 2 לעולם לא עלה לרכב הפורד בו נתפסו הנשקים ביום האירוע או בסמוך אליו אפילו, ובזמן האירוע, הוא היה בבית הקפה ולאחר מכן בחצר ביתם של אחמד ומוחמד יונס עד שעבר בחור בשם חסן עבד אל נאצר אבו שחאדה שעורר חשד כי הוא בורח מהמשטרה. פירוט מדויק ומפורט ביותר של טענת האליבי מופיע בקלטת השחזור שערך נאשם 2...". (הכוונה ל- 8/תא).

הנאשמים כפרו בביצוע העבירות לאורך כל חקירותיהם במשטרה והמשיכו לכפור בעובדות כתב האישום לאורך המשפט, עד שבשלב מאוחר של ההליך, ביום 15.9.14, לאחר ששני הנאשמים סיימו להעיד בבית המשפט, ביקש נאשם 1 לחזור אל דוכן העדים ולראשונה, שינה את גרסתו והודה כי נהג בפיאסטה בזמן האירוע, אם כי לפי גרסתו, הנוסע הנוסף שישב לצידו ברכב לא היה נאשם 2 אלא חסן, עליו הצביע, כאמור, נאשם 2, כקשור לארוע. (נאשם 2 מעולם לא טען כי הוא ראה את חסן יושב בפיאסטה או בורח ממנה, אלא, שסמוך לארוע הגיע חסן אליו בריצה וביקש ממנו לבדוק אם השוטרים עוד רודפים אחריו, ומכאן מבקש נאשם 2 להסיק את המסקנה כי חסן קשור לארוע). נאשם 1 הוסיף כי לא ידע על כך שחסן מחזיק עמו נשק או תחמושת, עד סמוך לפני ששניהם ברחו מהפיאסטה, לפי עצתו של חסן שסיפר לו כי ברשותו נשק.

השאלות הטעונות הכרעה

משלא היתה מחלוקת עקרונית בדבר התקיימות האירוע כפי שתואר ע"י השוטרים (עמ' 28 לסיכומי ב"כ נאשם 2) - למעט מחלוקת על הדרך בה התחככו הפיאסטה והקיה ועל השאלה מי מהשניים ירד ראשון מהפיאסטה - ולגבי תפיסת הנשק והיותו "נשק" כנדרש בחוק, לצורך הרשעה בעבירת החזקתו ונשיאתו (עמ' 152 לפרוט'), השאלות העובדתיות הטעונות הכרעה בענייננו הינן:

מה היתה מידת מעורבות נאשם 1 בהחזקת הנשק והתחמושת שנתפסו באירוע והאם נאשם 2 הוא הנוסע שישב לצד הנהג ברכב הפיאסטה בזמן האירוע.

מכיוון שהראיה המרכזית עליה נסמכת המאשימה היא עדות שני השוטרים, אושרי וכברה, והזיהוי שזיהו את הנאשמים כמי שברחו מהפיאסטה, הרי שבראש ובראשונה יש חשיבות לקביעה באשר למהימנות עדותם באופן כללי, ובפרט הזיהוי שזיהו את הנאשמים, הן מן הבחינה "הסובייקטיבית" והן מן הבחינה האובייקטיבית.

ה. פרשת התביעה

עדויות השוטרים המעורבים באירוע

1. אושרי אביטן

(עמ' 1-18 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/15 - דו"ח פעולה שערך העד; ת/15א - זכ"ד הבהרה באשר לטעות בשם שנרשם ע"ג דו"ח (בטעות נרשם גיא חזן); ת/28 - מסדר זיהוי בעניין נאשם 1; ת/29 - מסדר זיהוי בעניין נאשם 2; ת/30 - דו"ח הבהרה; ת/9-9א - עימות עם נאשם 1; ת/11-11א - עימות עם נאשם 2; ת/34א - שחזור בזירה; נ/4 - אמרה שנגבתה מהעד לאחר מסדר הזיהוי).

בעדותו סיפר אושרי, כי עם שחרורו מהצבא יצא לקורס השלמה לקצינים במשטרה והחל לשרת כקצין סיור בתחנת עירון כחודש לפני האירוע (עמ' 5 לפרוט').

אושרי העיד כי בליל ה- 23/2/14 הגיע לתחנה רכז המודיעין של יחידת "אורגן", יוסי כברה, והודיע כי התקבל מידע על העברת נשקים, בעקבות אירוע ירי שהתרחש בכפר, מוקדם יותר באותו יום. לאחר הערכת מצב הבין אושרי כי עדיף לצאת לסיור ברכב ה"קיה" של יוסי, שלא ניתן לזהותו כרכב משטרה (מדובר ברכב פרטי בצבע לבן; עמ' 5,10 לפרוט'), ואכן יצא עם יוסי ברכב ה"קיה". בנוסף, התמקמו על פי הנחייתו שתי ניידות "גליוות" ביציאות מן הכפר, שמטרתן לסייע במקרה שיהיה מגע עם חשודים (עמ' 5 לפרוט'). אושרי עמד על גרסתו, כי לא היה בידיו כל מידע מוקדם על החשודים או על הרכב בו הם נוסעים (עמ' 15 לפרוט'). גם בחקירתו הנגדית הבהיר אושרי, כי הוא עצמו לא נחשף למידע המודיעיני ושמע רק פרטים כלליים מיוסי (עמ' 9-10 לפרוט').

בשל חשיבות תיאור פרטי האירוע, אביא להלן את גרסת אושרי כהוויתה:

"אני עם יוסי הסתובבנו בכפר וניסינו לראות את אותו רכב שראינו, נעמדנו מולו, ניסינו לראות אם יש אישה או צעירים, לפי ההתרשמות שלנו החלטנו אם לבדוק את הרכב או לא. תוך כדי סיבוב בכפר הגענו ונעמדנו מול רכב מסוג פורד פיאסטה בצבע אפור כהה. נעמדנו ממש

בחזית מול חזית, באנו בנתיבי תנועה מנוגדים. יוסי איך הדליק אורות גבוהים הוא היה הנהג, כשנעמדנו ראינו ממש מולנו שני פרצופים שישבו בפורד, שני בחורים. זה היה בזמן שאנחנו ישבנו ברכב שלנו ושני הבחורים ישבו ברכב שלהם, אני ראיתי את שני הפרצופים דרך השמשות, אבל אני מציין כי היינו פגוש מול פגוש, ממש צמודים עם אורות גבוהים וכך אפשר לראות.

ראיתי שני בחורים צעירים החלטנו שאנחנו בודקים אותם, יוסי הדליק את הצ'קלקה, מדובר בתאורה משטרתית בודדת ניידת שמוציאים החוצה ושמים על הגג. שני הבחורים שישבו ברכב הבחינו שזה רכב משטרה, ואז הם נעצרו ממש כאילו, ברגע שראינו הם היו תוך כדי בתנועה ואז הם נעצרו מול הניידת שלנו. אז הם פנו שמאלה שלהם כדי לנסות לברוח ולעקוף אותנו מצד ימין שלנו, מהצד שליד הנהג, איפה שאני ישבתי.

הם התנגשו בניידת, שפשפו את הניידת וכשהם הבינו שהם לא יכולים לעקוף, הם התחילו בנסיעה לאחור. באותו שלב אני ירדתי מהרכב, אני הייתי עם מדים כחולים כהים, כמו של הסיור. צעקתי להם "עצור משטרה", תוך כדי הם מנסים להימלט ולנסוע אחור ברוורס. צעקתי להם "עצור משטרה" אחרי שהם ניסו לנסוע אחורה הם החליטו שהם פורקים מהרכב. אני רואה שהרכב נעצר ושני בחורים יורדים מהרכב, הבחור שישב ליד הנהג ירד עם תיק והנהג גם ירד מהצד וברח לכיוון צפון. אני הייתי בריצה על הכביש לכיוונם, אבל במרחק של מטרים בודדים.

הנהג שיצא מהרכב החלטתי לרדוף לכיוון שלו, הוא היה קרוב אלי, והבחור שישב ליד הנהג בפורד, ראיתי את יוסי רודף אחריו עם הרכב. רדפתי אחרי הנהג, הבנתי שאין לי סיכוי לתפוס אותו, שהוא הולך להיעלם לי, וחזרתי לסייע ליוסי. כשאני חוזר לסייע ליוסי אני (רואה) את הרכב פורד פיאסטה נטוש, ובהמשך הדרך בעיקול אני רואה את הרכב של יוסי במצב לא רגיל, הוא נסע כנראה והרכב ירד מהשפה של הכביש, והוא נעמד במצב של 60 מעלות בערך. כשחלקו האחורי מורם כלפי מעלה. יוסי היה ליד הרכב שלו ואני הייתי ליד הפיאסטה ולקחתי אחריות עליה. המרחק בין הרכבים היה בערך כ- 15 מטר.

אני רוצה לציין שלפני שהיה המגע של הבריחה אני קראתי בקשר לניידות שיגיעו לסיוע, לפני שירדתי מהרכב של יוסי והבנתי שיש סיטואציה של מגע עם החשודים, בגלל הבריחה. היה לי קושי להכווין אותם למקום בגלל שאני חדש בגזרה, ניידת סיור 411 הגיעה למקום, השוטרים אוריה טפירו ונר בנימין. "

(עמ' 6-7 לפרוט'; כן ר' לגבי תיאור האירוע - ת/15).

אושרי הוסיף כי עברו כ-3 עד 5 דקות מרגע שהזעיק ניידת בקשר ועד שהגיעה הניידת של טפירו ונר בנימין למקום. משהגיעו השוטרים, בנימין וטפירו, ביקש מנר בנימין לערוך חיפוש ברכב "הפיאסטה", תוך שמירה על שלמות טביעות אצבע, ומהשוטר טפירו ביקש לסייע ליוסי. בתוך כך, עדכן את כל גורמי הפיקוד בתחנה אודות האירוע (עמ' 7 לפרוט').

לטענתו, יומנאי בשם חסן "פתח" את האירוע בשעה 22.32, אולם מדובר בשעה בה התקבל הדיווח על האירוע, לאחר שהאירוע הגיע לסיומו, וכי האירוע עצמו התרחש בשעה 22.00 לערך (עמ' 7,10 לפרוט').

אושרי טען, כי יוסי העביר לשוטר אוריה טפירו תיק, תוך שיידע אותו כי בתוך התיק יש נשקים (עמ' 7 לפרוט'). בהמשך הבהיר אושרי, כי הוא לא ראה שהחשוד זרק את התיק, אלא הבחין ביוסי כאשר החל לרדוף ברכבו אחר הנוסע בפיאסטה שנמלט מהרכב עם התיק בידו (עמ' 13,14 לפרוט').

אושרי תיאר כי השוטר ניר בנימין שערך חיפוש בפיאסטה יידע אותו כי מצא קופסא עטופה בנייר דבק מתחת למושב שליד הנהג (עמ' 7,15 לפרוט'). בשלב מסוים, קיבל אישור ממפקד תחנת המשטרה להעביר את הפיאסטה לחניון התחנה, כשהוא נהוג ע"י שוטר עם כפפות על ידיו (עמ' 7 לפרוט').

לדברי אושרי, במקביל לחזרתו לתחנה הוקפץ לתחנה פקד אושרי אריאל, מפקד יחידת ה"אורגן" בתחנת עירון (יחידה המטפלת בפשיעה חמורה, כגון: סמים, אמל"ח וכיו"ב), ומאוחר יותר הודיע אושרי אריאל כי התקבל מידע עם שמות חשודים וצוותים מהתחנה יצאו לבצע מעצרים. אושרי עמד על גרסתו כי לא שמע את שמות החשודים שהתקבלו במידע המודיעיני.

למחרת, בשעות אחה"צ השתתף בשני מסדרי זיהוי תמונות וזיהה את שני הנאשמים כמי שהיו מעורבים באירוע (ת/28- מסדר זיהוי מיום 24.2.14, שעה 16:50; ת/29 - מסדר זיהוי מיום 24.2.14, שעה 17:10; ראו גם המידעים ב- ת/83, מהם ניתן ללמוד כי בשלב הראשון בשעה 21:55 התקבל מידע כללי שמספרו מסתיים בספרות 329 ובו צוין כי נשמעו קולות ירי מכוון מערב כפר ערה ורכב פרטי קטן כהה נוסע בפראות מכיוון קולות הירי. בשלב השני, לאחר ההיתקלות בפיאסטה, בשעה 22:42, התקבל מידע נוסף שמספרו מסתיים בספרות 333, לפיו מספרים בכפר כי מהרכב שעצרו השוטרים ובו היו כלי נשק, ברחו שניים; פראס קאהר יונס ואחמד שווקי יונס (דהיינו, שני הנאשמים)).

אושרי טען, כי באירוע עצמו זיהה את החשודים דרך השמשה הקדמית של הרכב, דבר שהתאפשר בשל האורות הגבוהים שדלקו ברכב הקיה של יוסי, ובהמשך זיהה אותם פעם נוספת בשלב בו נסעו החשודים אחורנית והוא יצא אחריהם בריצה (עמ' 8 לפרוט').

ב"כ נאשם 2 הציג לעד קטעים מצילומי מצלמות האבטחה שנתפסו, תוך שהטיח בו כי במצלמות נראה רכב הפיאסטה, אולם אושרי טען, כי אין ביכולתו לזהות בבטחון שהרכב הנראה במצלמות הוא אכן רכב מסוג פורד פיאסטה, ובוודאי שאינו יכול לזהות כי מדובר באותו רכב פיאסטה שהיה מעורב באירוע [עמ' 10,11 לפרוט'; ת/67א - תקליטור מצלמות האבטחה של מכולת עומר ג'זמאוו, ת/68א - תקליטור מצלמות אבטחה של מכון ריפוי בעיסוק השייך לאשרף יונס; לגבי ההפרשים בשעות בין שעת המחשב של המצלמות לשעה האמיתית - על פי המזכר ת/67 (המתייחס לת/68א - ראה הערת שוליים 4 בעמ' 27 לסיכומי המאשימה), יש להוסיף לשעון המחשב 5 דקות כדי לדעת מהי שעת האמת. לפי מזכר ת/68 (המתייחס לת/67א - ראה עמ' 27, הערת שוליים 4, לסיכומי המאשימה), שעת האמת היא שש דקות מאוחר יותר משעת המחשב. יצוין, כי לאחר שב"כ נאשם 2 וב"כ המאשימה קיימו פגישה משותפת, בנוכחות חוקרי המחשב אילן רגב וקובי פלדמן, הוגשה לבית המשפט הודעה מטעמם, לפיה שני הצדדים מסכימים כי עשויה להיות סטייה של דקות בודדות מהזמנים המפורטים בדו"חות דלעיל, כך שלא ניתן לדעת בוודאות את הזמן המדויק - נ/12. עוד אתייחס בהרחבה בהמשך הדברים לנושא מצלמות האבטחה; הצילומים ייקראו בהכרעת דין זו "צילומי מכולת ג'זמאוו" ו"צילומי הריפוי בעיסוק"].

אושרי זיהה בסרטון ניידת משטרתית, שהינה אחת משלוש הניידות השייכות לתחנת משטרת עירון (עמ' 11 לפרוט').
(מעדות השוטרים טפירו וניר בנימין יתברר כי זיהו אותה כניידת שלהם, אשר הגיעה, כאמור, ראשונה לזירה לאחר ההיתקלות).

כשהוטח בעד, בחקירה נגדית, כי מצפייה בשחזור שערך בזירה עולה כי לא ניתן לזהות את יושבי הרכב במצב של "רכב מול רכב", השיב אושרי כי כלי הרכב בשחזור אינם אותם כלי רכב שהיו מעורבים באירוע ואף הזוית בה נעמדו לא היתה מדויקת בשחזור, **אולם התקשך כי בזמן האירוע הצליח להבחין ביושבי הרכב**: "[...] אני ראיתי אותם, היתה אלומת אור ממש מול הפנים שלהם, בריצה רצתי מולם, הם נסעו לאחור ואני גם זיהיתי. זה לא נעשה בשחזור" (עמ' 12 לפרוט'). יצוין, כי מצפייה בתקליטור השחזור ת/34א ועיון בדו"ח השחזור ת/34, עולה כי שני הרכבים שהשתתפו בשחזור זה היו מסוג "מאזדה" 6. ואולם, במצב הדברים כפי שהוסרט בשחזור, דווקא ניתן היה להבחין - בקושי רב - ביושבי הרכב כאשר האורות הגבוהים דולקים, אם כי לא כאשר הרכבים ממש צמודים. אושרי הוסיף בעדותו, דבר שלא נרשם בדו"ח שלו ובאמרתו, כי גם כאשר עמד רכב הפיאסטה לצד רכבם (לא ממש מקביל אליהם אלא מעט קדימה), זיהה את יושבי הרכב (עמ' 12 לפרוט'). דווקא משחזור שערך הסניגור עם מכונית הפיאסטה המקורית ובה הושיב הסניגור את הנאשמים, ועם מכונית קיה, ניתן להבחין בתווי הפנים של שני הנאשמים כאשר המרחק בין שתי המכוניות, העומדות אחת מול השניה, נע בין 1-2 מטרים ורכב הקיה מאיר באורות גבוהים (נ/5 - 01:14).

אושרי השיב, כי לאחר האירוע הוא הונחה באופן מפורש לא "להסתובב" בתחנה כדי לא להיתקל בחשודים בטרם מסדרי הזיהוי ולכן ישב במשרדים של יחידת "האורגן" (המצויים מאחורי התחנה) עד לאחר שהחשודים הוכנסו למקום מבודד, ולראשונה ראה את תמונותיהם במסדרי הזיהוי ואח"כ ראה את הנאשמים בעימות (עמ' 13 לפרוט'). כאשר נתבקש על ידי בית המשפט להתייחס לאפשרות "שהציץ" לראות את החשודים לפני מסדר הזיהוי, השיב: "כל הקונספירציה שמופנית כלפיי כאילו יש יד מכוונת במסדר הזיהוי, אין לי אינטרקציה ומה שאני בטוח לפי מצפוני אני אומר. לא אפליל אדם חף מפשע. אני יודע כמה שזה חמור אם אפליל אדם חף מפשע. אני איש אג"ם..." (עמ' 17 לפרוט'); ר' בעניין זה מזכרו של אושרי מיום 28.2.14 - ת/30; עור ר' בהקשר זה - נ/4).

אושרי השיב, כי בניידת של יוסי מותקן מחשב, כך שמבחינה טכנית ניתן להקיש מספר ת.ז ולראות תמונת חשוד, ככל שהיא קיימת במאגר המשטרתית (עמ' 13 לפרוט') - אם כי רק למי שיש עבר פלילי יש תמונה במאגר המשטרתית. כפי שיובהר, נאשם 1 העיד שאין לו כל עבר פלילי וטענתו זו לא נסתרה ומכאן שכפי הנראה תמונתו לא מצויה במאגר המשטרתית. עמ' 14, שורה 13 לפרוט').

אושרי הבהיר, כי אין בינו לבין הנאשמים או בני משפחותיהם כל סכסוך, וככלל אין לו כל היכרות עם תושבי ואדי ערה (עמ' 13 לפרוט'); יש לזכור בהקשר זה כי אושרי החל לשרת בתחנת עירון כחודש בלבד לפני האירוע, ועיסוקו בנושאי סיור ואג"מ ולא בחקירות).

כשנשאל אושרי כיצד הוא יכול להיות בטוח בזיהוי שלו את נהג הרכב (הנאשם 1) השיב: "בתור אחד ששומר חרות של בן אדם, אם לא הייתי בטוח במאה אחוזים, הייתי אומר "לא יודע". לא היה קורה לי כלום" (עמ' 17 לפרוט'). לדבריו, זיהה את החשודים לפי הפרצופים שלהם ולא התייחס לפרטי הלבוש או לסממנים מזהים אחרים (עמ' 17 לפרוט'). (אם כי

בדו"ח 14/ת, רשם כברה כי שני החשודים לבשו בגדים כהים).

(מעין בפרוטוקולי המעצר נ/13 - נ/13 ניתן להבחין כי כבר בעת הליכי המעצר בתיק זה עלו טענות מפי הסניגור בדבר האפשרות כי השוטרים המזהים נחשפו לתווי פניהם של החשודים - פיסית או במחשב - לפני מסדרי הזיהוי דהיינו, מצפייה באלבום המסטרתי לאחר שנתקבל המידע עם שמותיהם (ידיעה 333, ת/83) ואח"כ משאפשרו לסניגור להיפגש עם החשודים בחצר יחידת "אורגן", סמוך לחדרו של כברה. ייתכן שזו הסיבה בגינה כתב אושרי דו"ח הבהרה ביום 28.2.14 (ת/30) ובו הבהיר כי עד למסדרי הזיהוי לא ראה את הנאשמים ולא נכח בעת שנעצרו (כפי שיתברר, הקצין אושרי אריאל מסר בעדותו כי הנחה את אושרי וכברה לא לבוא בשום קשר ולא לראות את החשודים לפני עריכת מסדרי זיהוי, אולם הוא לא יודא כי הנחייתו בוצעה).

פעולות חקירה בהן השתתף אושרי:

במסדר זיהוי תמונות מיום 24.2.14 (ת/28) זיהה אושרי את נאשם 1 כמי שנהג ברכב בזמן האירוע ובאמרתו לאחר המסדר ציין שהזיהוי הוא ב"מאה אחוז" (נ/4). כן טען, כי הבחין בו ממרחק של שני מטרים בלבד, וזאת גם כאשר נעצר מולו ברכבו וגם כאשר החל נאשם 1 לנסוע ב"רוורס". כן תיאר כי בהמשך, כשנהג הרכב יצא והחל לברוח, הוא המשיך לרדוף אחריו.

גם במסדר זיהוי בו הופיעה תמונתו של נאשם 2, זיהה אושרי את נאשם 2 "בוודאות מוחלטת" כמי שישב לצד הנהג (ת/29). גם באמרתו (נ/4) ציין כי זיהוי זה הוא "במאה אחוז".

ודוק. אושרי זיהה את הנאשמים לא רק בפניהם אלא ידע לתאר מי היה הנהג ומי הנוסע, ומהודאתו המאוחרת בבית המשפט של נאשם 1 מסתבר כי הוא אכן היה הנהג.

בשני מסדרי הזיהוי נכח הסניגור עו"ד אחמד יונס, אשר "אשר" אמנם את המסדר אולם ציין כי הוא "מעדיף" מסדר זיהוי חי וכי בחירת תמונות הניצבים במסדר וסידורן צריך היה להיעשות בנוכחות עורך הדין ולא כפי שנעשה במקרה זה, שעורך הדין הגיע כשהמסדר והתמונות כבר ערוכים.

אציין כי באופן תמוה, הושמו תמונות שני החשודים בשני מסדרי הזיהוי שערך אושרי (ת/28 - ת/29), ב"קוביה" מס' 1 ולטעמי רצוי היה לשנות את מיקום תמונות החשודים בין מסדר למסדר, אם כי טענה זו לא נשמעה מפי הסניגור, לא בעת המסדר ואף לא בסיכומיו.

יחד עם זאת, אני סבור מצפייה בתמונות הניצבים במסדר כי נעשה ע"י עורך המסדר מאמץ לבחור ניצבים דומים לנאשמים.

בעימות עם נאשם 1 טען אושרי, כי לא הכירו קודם לאירוע אולם, הוא מזהה אותו כמי שנהג ברכב הפיאסטה. כן הטיח בנאשם 1, כי זיהה אותו כבר במסדר זיהוי התמונות. נאשם 1 הכחיש את הדברים (ת/9, ת/9א) וטען שהם אינם נכונים.

בעימות עם נאשם 2 טען אושרי כי לא הכירו קודם לאירוע, אולם הוא מזהה אותו כמי שישב לצד הנהג בזמן האירוע וברח עם התיק. אושרי הוסיף כי הוא יכול היה לזהותו משום שהם היו במרחק קטן האחד מן השני, "טמבון לטמבון" (ת/11, ת/11א). תגובתו לדברי נאשם 2 כי לא היה ברכב ושהוא מפליל אדם חף מפשע היתה שנאשם 2 "שקרן". בתגובה הטיח הנאשם 2 באושרי כי הוא שקרן ועל עצמו העיד כי הוא "חף מפשע".

בשחזור שערך בזירה הדגים אושרי כי האירוע התרחש מתחת לעמוד תאורה (ת/34א; ניתן היה להתרשם מצפייה בתקליטור השחזור כי המקום מואר על-ידי תאורת רחוב; כן ר' בעניין זה זכ"ד של רס"ב שמעון לוטן -ת/34). אושרי תיאר, כיצד בשלב מסוים עמדו שני הרכבים "טמבון לטמבון", כשהאורות הגבוהים ברכבו של יוסי דולקים (מצפייה בסרטון השחזור עולה, כאמור, כי ניתן להבחין ביושבי הרכב ממול כאשר האורות הגבוהים דולקים - דקה 04:32-04:40 לסרטון ת/34א). כן הדגים אושרי, כיצד רדף רגלית אחרי הנהג הבורח וכיצד המשיך יוסי לרדוף עם רכבו אחר החשוד שישב לצד הנהג ויצא מהרכב כשתיק בידו.

אציין עוד כי בשחזור זה כאשר יוצאים שני השוטרים, אשר דימו את החשודים, מן הרכב, ניתן להבחין בתווי פניהם, הן בשל תאורת הרחוב והן בשל תאורת הרכב שעמד מולם ודימה את הקיה. (דקה 05:41-05:43 ל- ת/34א), כזכור, אושרי טען כי זיהה את הנאשמים לא רק ביושבם במכוניתם אלא גם כשיצאו מרכבם וברחו, ואף רדף אחרי הנהג וראה את כברה רודף עם רכב הקיה אחרי הנוסע שברח רגלית.

ה.2. רס"מ יוסי כברה

(עמ' 21-38 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/10-ת/10א - עימות עם נאשם 1; ת/12-ת/12א - עימות עם נאשם 2; ת/14 - דו"ח פעולה; ת/31 - מסדר זיהוי נאשם 1; ת/32 - מסדר זיהוי נאשם 2; ת/33 - מזכר הבהרה; ת/35 - שחזור בזירה; ת/79 - דיווח על תאונת דרכים; נ/3 - אמרה שנגבתה מהעד).

העד משמש כרכז מודיעין של יחידת ה"אורגן" בתחנת עירון אשר נועדה לטפל בעיקר בתופעת האמל"ח והנשק הבלתי חוקי הפועלת באזור ואדי ערה. העד תיאר בבית המשפט ובדו"ח הפעולה שערך, את השתלשלות האירועים (ת/14; העד הבהיר כי בטעות נרשם בדו"ח הפעולה שלו תאריך ה- 24.2.14, כאשר בעצם מדובר ב- 23.2.14 - עמ' 21 לפרוט').

כברה תיאר, כי בעקבות מידע מודיעיני שהתקבל בליל האירוע, לפיו מסתובב בכפר רכב פרטי כהה שבו אמל"ח (הידיעה הראשונה שמסתיימת בספרות 329, בת/83) יצא יחד עם אושרי אביטן לכפר ערה, כשהוא נוהג ברכב משטרת סמוי מסוג 'קיה ריאוו' (לדבריו, אושרי הוא השוטר הראשון שנקרה בדרכו לאחר קבלת הידיעה, לכן ביקש ממנו להצטרף אליו - עמ' 22,28 לפרוט'. אושרי טען בעדותו כי הוא זה שהחליט לקחת את כברה אולם כל אחד מהם רואה זאת מתוך נקודת המבט שלו ומקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה בסיכומיה שכפי הנראה היתה זו החלטה משותפת ואין כל סתירה ביניהם).

לגבי המשך האירועים, תיאר :

"אנחנו מגיעים אחרי מספר דקות של סריקות, אנחנו מגיעים לכביש פנימי בתוך הכפר, אנחנו מזהים שמתקרב רכב שעונה לתיאור, ראינו רכב בצבע כהה שמתקרב אלינו.

הרכב התקרב בתנועה מולנו כאשר על מנת לראות את הרכב בבירור ולהבין בדיוק מה קורה, הפעלתי באותו רגע אור גבוה ברכב, ואנחנו מגיעים פנים מול פנים. בתוך הרכב אני מבחין בשני אנשים וברגע שאני מפעיל את האור הגבוה הם עוצרים בצורה מאוד מחשידה, בחריקה. היו שניה או שתיים של החלפות מבטים אחד כלפי השני והצירוף של הרכב ושל ציר התנועה שממנו הם הגיעו והזמן פחות או יותר, שזה היה קרוב לזמן קבלת הידיעה, זה העלה לי רמת חשד, הפעלתי אור כחול ברכב. ברגע שהפעלתי אור כחול הרכב התחיל בתנועה מהירה לכיוון שלנו, מצד ימין של הרכב שלנו. הרכב עצר באיזו שהיא נקודה, שם רוורס והחל לנסוע לאחור. הוא לא הצליח לעקוף את הרכב שלנו, הגיע כמעט לחלק הקדמי, היינו ממש כמו מצב של חזית מול חזית אבל בצד. הגענו למצב שהדלתות הקדמיות שלו מול הדלתות הקדמיות שלנו, פחות או יותר.

נוצר חיכוך בין שני כלי הרכב ובאותו רגע הוא החל לנסוע לאחור בפראות. בשלב הזה של הנסיעה שלו לאחור השוטר שלצדי, שהיה לבוש מדים, ירד מהרכב, הכוונה לאושרי אביטן, הוא ירד מהרכב והחל בריצה לכיוון ציר התנועה שהרכב נוסע בו לאחור ואני התחלתי בנסיעה לפנים. באיזה שהוא שלב הרכב נעצר, מתוך הרכב יוצאים שני החשודים, אני המשכתי בנסיעה קדימה. שני בחורים ירדו מהרכב, אני המשכתי בנסיעה ברכבי לרדוף אחרי הבחור שישב בצד הנוסע מלפנים. מה שהספקתי לראות מבחינת השוטר אושרי, שהוא ירד בעקבות הנהג שירד מהרכב, ברגע שחלפתי את הרכב של החשודים שהיה סטטי כדי להמשיך לרדוף בעקבות הבחור שברח עם התיק, בשלב הזה ניתקתי מגע עם הרכב החשוד ועם הקצין אושרי. תוך שאני ממשיך בנסיעה בעקבות החשוד שבזמן עם התיק, אני רואה שמעת לעת הוא מפנה מבט לאחור, על מנת להעריך את המרחק בינינו ואם הוא יכול להימלט או לא. בשלב זה הוא מתחיל פניה לתוך סימטה מצד ימין של הכביש, רגע לפני שהוא נכנס לפניה הוא משליך את התיק שהיה לו ביד. אני נכנס עם הרכב חלקית לתוך אותה סימטה, בולם את רכבי, יורד מהרכב ומאבד קשר עין עם הבחור. באותה נקודה אני חוזר מיד לנקודה שבה ראיתי את הבחור משליך את התיק, שזה ממש התיק נתפס, ועף לתוך גלגל הרכב שלי ונעצר שם.

אני רוצה לציין פרט שנשמט מזכרוני, הכוונה שבזמן שאותו חשוד ברח, נשמטה ממנו חפיסת סיגריות שתפסתי אותה בשלב מאוחר יותר, למיטב זכרוני סיגריות קנט. אני הגעתי לכיוון התיק, בודק מה קורה עם השוטר אושרי אביטן. אני הייתי ליד האוטו שלי, איפה שהכניסה לסימטה. אני נמצא ליד התיק עם המוצג, שומר על התיק והמוצג. מההיכרות שלי בעבודתי במשטרה הרמתי את התיק, הרגשתי משקל, הבנתי שמדובר ככל הנראה בחפצים כבדים שנמצאים בפנים, ולא תיק עם בגדים או משהו אחר, ממש משקל כבד. נוצר מגע, אושרי התחיל להתקדם אלי, ביקשנו לזמן כוחות.

ש. מה המרחק לערך בין מקום הפיאסטה למקום בו אתה עצרת את רכבך?

ת. בסביבות 30-40 מטר, לא יכול להגיד במדויק.

ש. יש קשר עין בין שתי נקודות אלה?

עמוד 11

ת. כן, אם אני עומד במקום של התיק, אני יכול לראות את מקום הפיאסטה. יש עקומה אבל עד כמה שזכור לי אפשר לראות את הפיאסטה באופן. (עמ' 22-23 לפרוט').

לדברי יוסי, אושרי הזעיק במכשיר הקשר כוחות משטרה נוספים למקום, וראשונים הגיעו למקום בניידת משטרה, השוטרים אוריה טפירו וניר בנימין (יצוין, כי בדו"ח "הודעה על תאונת דרכים" שערך יוסי כברה, דיווח יוסי כי המקרה אירע בשעה 22:15 - ת/79).

יוסי תיאר, כי כאשר פתח את התיק, הבחין בשני חפצים עטופים בניילון נצמד, בצורה של נשק (עמ' 23 לפרוט'). בהמשך לכך, העביר את התיק כפי שהוא לשוטר טפירו, ואילו אושרי לקח את הפיקוד על אבטחת רכב הפיאסטה, עד שבשלב מסוים נתקבלה החלטה להעביר את הרכב לתחנה באמצעות אחד השוטרים (גם יוסי תיאר כי השוטר שנהג בפיאסטה לבש כפפות כדי לשמור על ט"א וראיות נוספות ברכב - עמ' 24 לפרוט').

כמו כן, תפס עם כובעו את קופסת הסיגריות שהשמיט הנוסע שברח כדי לא לפגוע בט"א והביא אותה עמו לתחנה (עמ' 24 לפרוט').

[במזכר שערך כברה (ת/14 - עמ' 2) צוין כי העביר את התיק לטפירו "מיידית", ובעדותו (עמ' 24 לפרוט') הסביר כי העברת התיק לשוטר טפירו, מייד לאחר תפיסתו והגעתו של טפירו לזירה, נעשתה בשל החשש מזיהום ראיות או פגיעה במוצג ע"י אנשים שהחלו להתאסף ומכיוון שבאותו שלב הם היו כח משטרה קטן. לפי עדות טפירו, הוא הגיע לזירה תוך 2-3 דקות מהקריאה, וזכור אושרי קרא לו לסייע, מייד עם ההיתקלות. לנושא זה יש חשיבות בשל טענת נאשם 2 שכאשר הגיע לזירה ראה שוטר מוצא תיק וצועק "תראו מה מצאתי", וארחיב בהמשך).

לדבריו, כאשר הגיע למשטרה המידע השני, עם שמות החשודים, הוא כבר היה בחדרו בתחנה (ת/83 - ידיעה שמסתיימת בספרות 333).

יוסי השיב, כי יש במשרדו מחשב ומכאן שקיימת האפשרות הטכנית להזין את שמות החשודים למחשב ולקבל את פרטיהם, לרבות תמונה אם קיימת (עמ' 24 לפרוט'), ואולם לדבריו, הוא מסר את שמות החשודים כולל איתור מקום מגוריהם, בעל-פה, למפקד יחידת האורגן, אושרי אריאל, והנ"ל ביקש ממנו ומאושרי אביטן שלא להתלוות למעצרים וככלל לא לבוא במגע עם החשודים ולהמתין במשרד המודיעין (עמ' 24, 32, 33 לפרוט'; כן ר' בנושא זה מזכרו של יוסי כברה, מיום 4.3.14 - ת/33).

יוסי טען, כי לא חיפש אחר תמונות החשודים ולא ראה את החשודים לפני מסדר זיהוי התמונות בו השתתף (עמ' 33, 38 לפרוט'; כן ר' בהקשר זה - נ/3). יוסי הוסיף כי אין לו כל היכרות מוקדמת עם החשודים (עמ' 24 לפרוט'). כזכור, מכיוון שלנאשם 1 אין עבר פלילי, כפי הנראה, תמונתו כלל לא היתה במאגר, והשוטרים לא יכלו להיחשף לתווי פניו על-ידי עיון באלבום שבמחשב לפני המסדר, גם לו רצו בכך).

במענה לשאלת בית המשפט הבהיר יוסי, כי ראה את החשודים לראשונה ממרחק של כ- 2 מטרים! כאשר האיר באור

גבוה לתוך רכבם (עמ' 25,36,37 לפרוט'). בהקשר זה הוסיף, כי במקום היתה תאורת רחוב (עמ' 25 לפרוט') וחזר על גרסתו כי הבחין בפניהם של החשודים כשהם נעמדו עם רכבם במקביל לרכבו.

לדבריו, גם בהמשך, במהלך המרדף ברכבו בעקבותיו של הנוסע שברח, הביט אותו חשוד מדי פעם לאחור תוך כדי מנוסה, והוא הצליח להבחין בתווי פניו: "נסעתי בעקבותיו עם אור גבוה, הוא כל פעם הסתכל לאחור והבחנתי בפניו" (עמ' 25,31 לפרוט').

בשחזור שנערך עם יוסי בזירת העבירה ניתן להבחין כי תאורת הרחוב מאירה את הכביש בחלקים מסוימים (ת/35).

אעיר, כי בשחזור זה לא ניתן היה לראות את יושבי הרכב ממול, במצב של "טמבון מול טמבון". ואולם, כפי שטען יוסי, במהלך השחזור ובעדותו בבית המשפט (עמ' 37 לפרוט'), הרכב הנוסף שהשתתף בשחזור ודימה את רכב ה"קיה" הוא טנדר גדול וגבוה, ולכן האורות הגבוהים האירו רק את אזור מכסה המנוע של הרכב שדימה את רכבם של החשודים ולא את החלק העליון שלו.

עם זאת, במצב בו עמד הרכב הנוסף במקביל לרכב בו נהג יוסי, ניתן היה להבחין ביושבי הרכב. (יוסי העיד כי שני הרכבים עמדו בשלב בו הפיאסטה ניסתה לעקוף את הקיה, באופן מקביל, חלון צד מול חלון צד "פחות או יותר" (עמ' 28, שורה 30 לפרוט') ואילו אושרי מסר שלא היו ממש במקביל אולם, מדובר ב"ניואנסים" ואין בכך סתירה של ממש.

יתירה מזאת, כזכור מן השחזור שנערך עם אושרי דווקא כאשר שני הרכבים עומדים במרחק שבין 1-2 מטרים, והרכב המשטרתי מאיר באור גבוה, ניתן להבחין בתווי הפנים של החשודים ברכב שממול, וזאת בניגוד למצב של היצמדות פגוש לפגוש. כך גם תיאר זאת כברה בעדותו (עמ' 25, שורה 13).

לדברי יוסי, החשודים לבשו לבוש כהה ולכן לא יכול היה למסור פרטים מזהים ייחודיים נוספים שלהם (עמ' 26 לפרוט').

בחקירה הנגדית נשאל יוסי על מסלול נסיעתו בכפר ערה עד להיתקלות עם החשודים, וסיפר כי נכנס לכפר ערה מכביש 65 (מכיוון משטרת עירון לכיוון כללי חדרה), פנה ימינה לתוך כפר ערה, והמשיך בנסיעה לכיוון מערב הכפר. זאת לדבריו, משום שמהידיעה שקיבל הבין, כי הרכב החשוד נוסע בתוך כפר ערה מכיוון מזרח למערב ורצה לנסות "ולתקל אותו במפגש אחד לאחד" (עמ' 29 לפרוט'). בהמשך, השיב לשאלת הסנגור, כי לא ידע מיהו עבד אל נאסר אבו שחאדה (הכוונה לחסן אבו שחאדה) ורק לאחר שהחלו לחקור את החשודים שמע שמועות כי אחד החשודים הצביע על מעורב אחר (עמ' 29 לפרוט').

יוסי השיב, כי לאחר שהחל לרדוף ברכבו אחרי הנוסע שברח מהפיאסטה עם התיק, חלף על פני אושרי ומאותו רגע כבר לא הבחין מה עשה אושרי (עמ' 30 לפרוט'). לשאלה כיצד ידע נאשם 2 כי רכבו של יוסי נפל לתעלה בצד הדרך במהלך המרדף, השיב כי כל הכפר דיבר על האירוע ולכן ייתכן שגם הוא שמע על כך, ואף לא ניתן לשלול, כי נאשם 2 הבחין בכך בזמן מנוסתו, שכן הביט לאחור מפעם לפעם (עמ' 30 לפרוט').

יוסי תיאר, כי כתוצאה מהמפגש עם רכב הפיאסטה השתפשף רכבו בצד הימני וכן זכור לו כי המראה הימנית של רכב

הפיאסטה נפגעה (עמ' 35 לפרוט'), ואכן ניתן לראות בתמונות הפיאסטה (ת/59), כי המראה הימנית נפגעה. לדבריו סימני השפשוף בקיה נמחקו לאחר ניקוייה, אך הוא יכול להמציא צילום השפשופים בקיה - דבר שלא נעשה! והוא רשם "דו"ח תאונה" (ת/79).

פעולות חקירה בהן השתתף יוסי

במסדרי זיהוי התמונות, זיהה יוסי, כאמור, את נאשם 1 כנהג הרכב (ת/31) ואת נאשם 2 כנוסע ברכב (ת/32), ב"וודאות מלאה", וחזר על דברים אלה באימרתו שנגבתה ממנו לאחר מסדרי הזיהוי (נ/3) - במסדר הזיהוי לגבי נאשם 2 (ת/32) ניתן לראות כי תמונתו הושמה ב"קוביה" מס' 3 ואילו במסדר הזיהוי לגבי נאשם 1 (ת/31) שתואר ע"י כברה כמי שהיה הנהג הושמה תמונתו "בקוביה" מס' 7.

בשורות 28-32 לאמרתו (נ/3) מטעה החוקר שמעון שעירי את כברה בשואלו על וודאות הזיהוי של "נהג הרכב" בתמונה 3 ועל וודאות הזיהוי של "הנוסע" בתמונה 7, בעוד, כאמור, המצב הפוך. כברה מאשר זאת וטוען לוודאות מלאה.

אולם, בשורה 33 "מתקן" החוקר טעותו ומציין שבתמונה 3 זיהה כברה את "הנוסע".

אני סבור שמדובר בטעות הנובעת מהיסח הדעת של החוקר שכברה הלך בעקבותיה בלי משים, ולא בטעות אמיתית הנובעת מחוסר יכולתו של כברה להבחין בין הנוסע לנהג, והעיקר הוא דבריו במסדרי הזיהוי, ולא בדברים כפי שנרשמו בתחילת אימרתו.

מוטב היה, כמובן, להמנע מטעות כזו, אולם, גם הסניגור לא טען דבר בהקשר זה וכפי הנראה (ואני מניח שהסניגור שם לב לנקודה זו), סבר גם הוא כי מדובר בטעות שנעשתה בתום לב.

בעימות שנערך עם נאשם 1, טען יוסי כי הוא מזהה אותו כמי שנהג ברכב וכן הטיח בו: "[...] ראיתי אותו ממרחק קרוב מאוד אפילו הסתכלנו אחד לשני בעיניים בשטח שהיינו רכב מול רכב" (עמ' 2, ת/10). הנאשם 1 הכחיש את הדברים.

העימות עם כברה תומלל באופן חלקי בלבד. החוקר האני שיבלי ציין בתמליל (ת/10) כי הוא לא מספיק לרשום, אולם ניתן היה לתמלל את העימות במלואו מאוחר יותר, לאחר צפייה בתקליטור (ת/10א). מצפייה בתקליטור עולה כי נאשם 1 - שבסופו של יום הודה כי היה נהג הפיאסטה - עשה "הצגה" והטיח בצורה מתקוממת, כי:

"...איך אתה מרגיש עם זה. טוב לך להכניס מישהו ככה סתם יעני... אני אומר את האמת ואם אתה מרגיש טוב עם זה תרגיש טוב... אני דובר אמת, חבל על הזמן, אני ישן טוב למרות שאני בבית סוהר ואתה בחוץ לא ישן טוב..."

בעימות שנערך עם נאשם 2, הטיח בו יוסי כי הוא ישב לצד הנהג וברח מהרכב עם התיק בידו. לדבריו, ראה אותו מטווח קצר של 2 עד 3 מטרים לכל היותר, והוסיף "אני בטוח במאה אחוז ואם לא הייתי בטוח לא הייתי מצביע עליו" (דקה 7:00 לת/12). נאשם 2 הכחיש את הדברים וטען כי זו הפעם הראשונה שהוא רואה את יוסי. כשנשאל נאשם 2 ע"י

עורך העימות כיצד זו הפעם הראשונה אם גם לפי טענתו, היה בזירה וראה את השוטרים, השיב כי אמנם עלה אחרי האירוע לזירה וראה שוטרים אבל לא התעמק בפניהם, באופן בו יוכל לזהותם (עמ' 2, ת/12; דקה 13:00 לת/12א).

יוסי אישר כי השתתף למחרת הארוע, בשעות היום, בפעולת סריקה לאיתור מצלמות בסביבת מקום האירוע יחד עם השוטר האני שיבלי (עמ' 35 לפרוט').

עדויות שוטרים נוספים

ה.3. רס"ל אוריה טפירו

(עמ' 18-21 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/21)

העד משמש כשוטר סיוור בתחנת משטרת עירון. רס"ל טפירו העיד, כי בליל האירוע יצא בטנדר משטרה יחד עם השוטר ניר בנימין וזאת בעקבות מידע על אמל"ח שנמצא ברכב בצבע כהה. לדבריו, הם חיכו בתוך הניידת, בציר המחבר בין כפר ערה לכפר קרע (עמ' 19 לפרוט'; ת/21).

לדבריו, השעה 22.10 שנרשמה על-ידו בדו"ח הפעולה, משקפת (בסטייה של דקות) את שעת קבלת הקריאה מהקצין אושרי אביטן, שהזעיק אותם במכשיר הקשר, והם הגיעו למקום האירוע, 3-4 דקות מן הקריאה.

לאחר שצפה בתקליטור מצלמות האבטחה של עסק "הריפוי בעיסוק" (ת/68א) אישר טפירו, כי הניידת בה נסע יחד עם ניר בנימין היא הניידת אשר נראית חולפת בשעה 22:22:32 (שעת מחשב), ואישר כי ייתכן שהגיע לזירה בסביבות 22:28:00 (עמ' 21 לפרוט'; גם ניר בנימין אישר בעדותו שזו הניידת). כעולה מדו"ח פריקת D.V.R (ת/67) השייך לתקליטור זה, קיים פער של 5 דקות בין שעת מחשב לשעת אמת. (זמן הנסיעה מהעסק של "ריפוי בעיסוק" ועד למקום ההיתקלות כ- 30 שניות. ראה ביקור בזירה ת/93) ומכאן שאמנם סביר כי טפירו הגיע לזירה בסביבות 22:28 לפי שעות אמת. בהמשך יתברר, מדברי נאשם 2 כי הוא עזב את הכפר לכיוון מקום עבודתו במפעלי נייר חדרה ברכבו של יערוב יונס בין 22:23 - 22:25 לכל המאוחר, ולכך מסכימים גם ב"כ הצדדים. מכאן שטענת נאשם 2 כי כאשר הגיע לזירה ראה שוטר אחוז תיק ואומר "תראו מה מצאתי" לא סבירה, זאת הן כיוון שכברה מצא את התיק מוקדם יותר, מיד עם השלכתו וכיוון שהוא מסרו לטפירו לצורך העברה מיידי לתחנה, ובשעה 22:28 הנאשם כבר לא היה שם כדי לראות ולשמע זאת.

מדו"ח הפעולה (ת/21) שערך טפירו עולה, כי כאשר הגיע למקום האירוע, מסר לו יוסי את התיק עם הנשק, הוא "מייד" נכנס לניידת ונסע עם ניר בנימין לתחנה כשהוא עם כפפות כדי לשמור ט"א. עם הגיעו לתחנה מסר את התיק לחוקר שימי שעירי.

ה.4. רס"ל ניר בנימין

(עמ' 46-49 לפרוט' - מוצגים קשורים: ת/16, ת/16א, ת/17)

העד משמש גם הוא כסייר בתחנת עירון ובליל האירוע נסע יחד עם שותפו אוריה טפירו בניידת משטרתית. רס"ל בנימין תיאר, כי הניידת שלהם היתה הראשונה שהגיעה לזירה לאחר האירוע (עמ' 47 לפרוט') והוסיף כי בהיותו בזירה תפס קופסה שחורה עטופה בניילון, אשר היתה מונחת על רצפת הרכב סמוך למושב הקדמי של הנוסע, כשהיא גלויה לעין, ואשר התברר בדיעבד כי מדובר בקופסת תחמושת שהכילה כדורים (ת/16). לדבריו, את הקופסה מסר בתחנת המשטרה לשימי שעירי. לעד הוצג התקליטור ת/68א ובשעה 22:22:32 (שעת מחשב), זיהה את הניידת בה נסע, ב-99% לפי פסים צהובים שהבחין על צידה (עמ' 47 לפרוט'). כאמור ב- ת/67 שעת האמת מאוחרת ב- 5 דקות ומכאן שמדובר בהגעתו לזירה סמוך ל- 22:28. רס"ל בנימין טען כי הקריאה מאושרי אביטן, התקבלה בסביבות 22:10 (בהמשך טען, כי מדובר בהערכה ותיתכן סטייה של 10 דקות לכאן או לכאן - עמ' 47-48 לפרוט'), ועד הגעתם למקום האירוע עברו כ- 3-5 דקות (עמ' 47 לפרוט'). כמו כן טען, כי השעה בה פתח היומנאי את האירוע מול המשל"ט (22:32) היא השעה בה התנתקו מהאירוע והיו כבר בדרכם לתחנה (עמ' 48,49 לפרוט'; דו"ח המשל"ט - ת/18).

ה.5. רס"ל רמז בסול

(עמ' 49-51 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/20, ת/25, ת/58)

העד, סייר בתחנת משטרת עירון, סיפר כי היה באזור התחנה כאשר קיבל את הקריאה להגיע לזירה והגיע למקום בניידת יחד עם שותפו הייתאם חראנבה. מדו"חות הפעולה שרשם, עולה כי הגיע לזירה כאשר אוריה טפירו וניר בנימין כבר היו במקום ובהמשך נתבקש ע"י אושרי אביטן להסיע את רכב הפיאסטה מהזירה לתחנת עירון, כשכפפות לידיו וכך עשה (עמ' 49 לפרוט'; ת/20). מהדו"ח שערך העד עולה, כי המראה שבצד הנוסע ליד הנהג ברכב הפיאסטה, היתה שבורה (ת/20; ר' בעניין זה גם תמונות הפיאסטה - ת/59).

רס"ל בסול תיאר בעדותו, כי בהנחיית מפקד יחידת ה"אורגן", אושרי אריאל, הגיע בשעה 00:25 לבית נאשם 2 במטרה לעוצרו. מאחר שנאשם 2 היה בעבודה באותה עת, שוחח עמו טלפונית והורה לו להתייצב בתחנת המשטרה (עמ' 50 לפרוט').

לדברי רס"ל בסול, כאשר הגיע נאשם 2 ליומן התחנה, סמוך לשעה 01:15 (ת/20), הוא זיהה אותו על פי תעודה מזהה והוביל אותו למשרדי יחידת האורגן. שם, במשרדו של קצין האג"מ, ערך עליו חיפוש ותפס את המכשיר הסלולארי שלו (עמ' 50 לפרוט').

העד טען, כי בזמן בו שהה עם נאשם 2 לא ראה את יוסי כברה או את אושרי אביטן ביחידת האורגן (עמ' 50 לפרוט').

ה.6. רס"מ רונן דוד

(עמ' 39-42 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/28, ת/29, ת/31, ת/32, ת/46, ת/51)

הנ"ל משרת כחוקר זירה בתחנת משטרת חדרה וערך את מסדרי הזיהוי בתיק. כמו כן, קיבל את המוצגים המפורטים בדו"ח ת/46, לצורך בדיקת ט"א (עמ' 39 לפרוט'). העד תיאר, כי נמצאה טביעת אצבע על דופן שקית ניילון בצבע שחור בחלק הפנימי, אשר הכילה קופסת כדורים 9 מ"מ, אולם לא נמצאה לה התאמה (עמ' 39 לפרוט'; כן ר' ת/51).

לטענתו, על קופסת הסיגריות מסוג 'קנט', שלפי טענת יוסי כברה נשמטה מהנוסע שברח עם התיק, בעת מנוסתו, לא נמצאו טביעות אצבע (עמ' 41 לפרוט').

העד נשאל בחקירה נגדית בדבר הנהלים של ביצוע מסדרי זיהוי והסביר כי הוא נוהג לבחור את הניצבים באופן שיהיו דומים לחשודים וכך עשה גם במקרה זה. כן השיב, כי קיימת הנחייה לפיה עורכי דין לא יעיינו באלבום ויבחרו את התמונות, משום שהמאגר הינו חסוי (עמ' 40 לפרוט'). לדבריו, מסדרי זיהוי תמונות של 8 ניצבים אינם מתועדים בוידאו (עמ' 41 לפרוט'). עוד הוסיף, כי ההחלטה שלא לערוך מסדר זיהוי חי, התקבלה על-ידי קצין החקירות של ה"אורגן", ארנון נהרי (עמ' 41 לפרוט'), שלא הובא להעיד בבית המשפט כדי להסביר שיקוליו להחלטה זו.

במסדר הזיהוי שנערך לאושרי בקשר לנאשם 1 (ת/28) טען הסניגור כי בחירת התמונות וסידורן צריכים להיעשות בנוכחות הסניגור וכי הוא "מעדיף" מסדר זיהוי חי (טענות עליהן חזר הסניגור בכל מסדרי הזיהוי שנערכו לנאשמים).

רס"ב רונן טען כי אינו זוכר שהסניגור ביקש לבחור את תמונות הניצבים ולסדר אותן בעצמו ואילו היתה בקשה כזו היה מעביר אותה להחלטת ממוניו (עמ' 41 לפרוט'). תשובתו תמוהה לאור בקשתו המפורשת של הסניגור שאף נרשמה בדו"ח מסדרי הזיהוי (כבר כעת ראוי להפנות לעדות רפ"ק יוני שפירא, ק. אגף חקירות במשטרת עירון, שנכח בכל המסדרים והיה הקצין האחראי מן הבחינה המקצועית על כל החקירה, לפיה הסניגור דווקא רשאי לבחור את התמונות מן המאגר ולסדרן, והוא לא נתן הסבר מדוע הדברים לא נעשו כך במקרה זה, אולם עוד ארחיב בנושא מסדרי הזיהוי בהמשך).

ה.7. רס"ל נתן קרצוב

(עמ' 51 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/41, ת/70, ת/70א)

הנ"ל אישר, כי ביום 25.2.14 תפס את מכשיר הטלפון הסלולארי של נור יונס (ת/70), אחותו של נאשם 1, וכן תפס את מכשיר ה-DVR הנמצא בעסק של "ריפוי בעיסוק", השייך לאשרף יונס (ת/70א). [הפיאסטה שייכת לנו, אחותו של נאשם 1 והיא התלונה במשטרה כי רכבה נגנב. בסופו של יום, הודה נאשם 1 כי לקח את רכב הפיאסטה ואף ביקש מנור להגיש תלונה במשטרה והיא אכן הגישה תלונה במשטרה כי רכבה נגנב (ר' הקלטת שיחתה עם המשל"ט, ת/62,

ת/62א) אולם, לא זומנה להעיד בבית המשפט].

ה.8. מפקח נימר נעמה

(עמ' 52-53 לפרוט', מוצגים ת/22)

העד משרת ביחידת שח"ר 101 של משמר הגבול והיה חלק מצוות אשר הגיע לבית נאשם 1 בליל האירוע, ערך חיפוש, עצר אותו והביאו לתחנה. הנ"ל סיפר כי לאחר תדריך עם אושרי אביטן, בו הודיע להם אושרי כי היה אירוע ועלו שמות של חשודים שצריך לעצור, יצא יחד עם שוטרים נוספים: יוסי זריהון, גיא חזן וניר בנימין (ת/22) לעצור את הנאשם 1, הוא עוכב והובא לתחנה להמשך חקירות (עמ' 52-53 לפרוט'). לדבריו, לאחר עיכובו של נאשם 1, בדרך לתחנה, דיווח לאושרי אביטן, בקשר, כי הם בדרך לתחנה יחד עם החשוד (עמ' 53 לפרוט'). הנ"ל טען כי לא ידוע לו היכן היה אושרי אביטן בזמן הגעתם לתחנה. באשר ליוסי כברה, טען כי ראה אותו בתחנה בזמן התדריך, אולם הוא לא לקח חלק בתדריך (עמ' 52 לפרוט'); עד זה הוא העד היחיד שטען כי אושרי אביטן תידרך את השוטרים בטרם המעצרים. משאר העדויות עולה כי אושרי אריאל תידרך אותם. יחד עם זאת, מעדות אושרי אביטן עצמו (עמ' 7 לפרוט'), עולה אפשרות כי גם הוא תידרך, לפחות חלק מן השוטרים שיצאו לביצוע המעצרים).

ה.9. רס"ר דקלה יהודה

(עמ' 54-56 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/38, ת/59, ת/62א, ת/85, ת/85א)

העדה משמשת כחוקרת ביחידת האורגן. בעדותה תיארה, כי חקירת האירוע בוצעה על-ידי צוות חקירה שבראשו עמד קצין אח"מ של האורגן, ארנון נהרי. לדבריה, חלקה בחקירה היה ברובו טכני, אם כי חקרה מספר עדים (עמ' 54,55 לפרוט'). כן השיבה, כי לא היא זו שלקחה טביעות אצבעות מחסן אבו שחאדה (עמ' 54 לפרוט'; ר' גם ת/85).

בחקירה נגדית השיבה כי מספר ימים לאחר האירוע נערכה בדיקה אם רכבו של הנאשם 2, מסוג גולף, נמצא בחנייה של בית משפחת מוחמד ראפע יונס, ואולם הרכב לא היה במקום (עמ' 55 לפרוט'). (על פי המזכר ת/76 יצא רס"ר שמעון שעירי ביום 4/3/14 - 10 ימים אחרי האירוע!! - לחניית בית מוחמד ראפע יונס, שם טען נאשם 2 כי בליל האירוע החנה את רכבו מסוג גולף, אך לא איתר את הרכב במקום. מדברי נאשם 2 בשחזור שערך (ת/8א) עולה כי ברשות המשטרה מסר כבר עם מעצרו את מפתחות רכבו לאחיו כדי שזה ייקחו מאותה חנייה).

כן טענה רס"ר יהודה, כי לאחר שנאשם 2 העלה בחקירתו את שמו של חסן אבו שחאדה, זומן חסן לחקירה (עמ' 56 לפרוט').

ה.10. רס"ר האני שיבלי

(עמ' 56-70 לפרוט'; ת/2, ת/4, ת/5, ת/6, ת/8, ת/10, ת/12, ת/61, ת/63)

העד משמש כחוקר בתחנת עירון והיה חלק מצוות החקירה, שבראשו עמד ארנון נהרי, ק. החקירות של יחידת ה"אורגן" (עמ' 57 לפרוט'; רפ"ק יוני שפירא, בהיותו ראש משרד החקירות של תחנת עירון, היה האחראי מבחינה מקצועית על החקירה - מ.ג.).

בחקירתו הנגדית נשאל רס"ר שיבלי אודות השחזור בו השתתף יחד עם כברה, וטען כי למרות שבשחזור השתתף רכב מסוג טנדר טויוטה משטרת, שהינו גבוה יותר מרכב מסוג "פורד פיאסטה", עדיין יכול היה לזהות את פניהם של השוטרים שהיו מולו ברכב ודימו את החשודים (עמ' 58,66 לפרוט').

עוד מסר רס"ר שיבלי, כי לאחר האירוע יצא יחד עם כברה, ברכבו של האחרון, לחפש אחר מצלמות אבטחה (עמ' 61 לפרוט'; מזכר בדבר תפיסת המצלמות מיום 24.2.14, בנוכחות יוסי כברה וארנון נהרי - ת/63), והוסיף, כי למיטב זכרונו ברכבו של יוסי אין תוכנה המאפשרת זיהוי חשודים על פי שם כפי שקיימת בניידות הסיור (עמ' 61 לפרוט').

כאשר נשאל בחקירה נגדית, אודות פעולות חקירה שנעשו ביחס לחסן אבו שחאדה, השיב כי חסן נחקר, ובנוסף נחקרו עדי האליבי שאת שמותיהם מסר (אחותו של חסן ובעלה) וגרסאותיהם נמצאו תואמות (עמ' 64 לפרוט'). כמו כן, נערך עימות בין נאשם 2 לבין חסן (ת/13). הנ"ל טען, כי אינו יודע מדוע מסר נאשם 2 את שמו של חסן דווקא, אולם הם בדקו כיוון זה ומיצו את החקירה בעניינו (עמ' 64 לפרוט'). במהלך העימות בין חסן לנאשם 2 בוצע "תרגיל חקירה" במהלכו הושארו שניהם לבד בחדר, כשהם ממשיכים להיות מתועדים בוידאו (ת/13; ת/13א; תמליל חלק זה בעימות נעשה ע"י השוטר חמודי זועבי, סומן ת/13ב).

(נאשם 2 מסר לראשונה את שמו של חסן אבו שחאדה ב-25/2/14, בשעות הצהריים (ת/5) כאותו אדם ש"רץ" ועליו סיפר בשתי אימרותיו הקודמות מבלי לציין שם, וכבר ביום 26/2/14 בשעות הבוקר נעשה ניסיון לאתר את חסן בבית, אך מאחר שהיה באותו זמן בעבודה, הוא התייצב בתחנה רק בשעות הערב, ואז נחקר ומיד אחריו נחקרו גיסו ואחותו שבביתם טען חסן כי שהה בזמנים הרלבנטיים - מ.ג.).

העד נשאל רבות על פעולות חקירה בתיק דן ומסר כי מכיוון שהיה חלק מצוות חקירה רחב יותר, ייתכן שחלק מהפעולות עליהן נשאל בוצעו על ידי אחרים.

ה.11. רס"ר הייתם חראנבה (עמ' 92-94 לפרוט'; ת/27)

הנ"ל משמש כסייר בתחנת עירון. העד אישר כי ערך את המזכר מיום 24.2.14 (ת/27), ממנו עולה, כי שמר על נאשם

2 בחדר חקירות סגור (עמ' 92,93 לפרוט') ולאחר מכן איפשר לנאשם 2 לפגוש את עורך דינו. לדבריו, בזמן ששמר על הנאשם 2, אושרי אביטן ויוסי כברה לא נכנסו לחדר (עמ' 93 לפרוט').

לפי תיאורו, נאשם 2 פגש את סנגורו ליד חדר מש"ל (מדור שרות לאזרח), בפינה של יחידת ה"אורגן", ודלתות החדרים באזור המפגש של הסנגור והנאשם 2 היו סגורות (עמ' 93 לפרוט'). בהמשך הוסיף, כי כשהגיע הסנגור לפגוש את נאשם 2 הוא השאיר אותו בחדר עם הקצין באסם חסון ועזב את המקום, ועל כן אינו יודע היכן נערכה הפגישה ביניהם (העד סימן ב- "X" את החדר בו ישב הסנגור עם נאשם 2 בשרטוט נ/2, והסנגור שרטט מלבן עם חץ במקום שבו לדבריו ישב עם נאשם 2 וכתב: "מפגש עם סנגור"). לדבריו העד, הדלתות של חדרי יחידת האורגן וחלונותיהם, לרבות חדריהם של כברה ואושרי אריאל, פונות לעבר נקודת המפגש עם הסניגור אולם, הן היו, לדבריו, סגורות בעת המפגש.

ה.12. רס"ר שמעון שעירי

(עמ' 94-99; מוצגים קשורים: ת/1, ת/36, ת/37, ת/42, ת/44, ת/45, ת/48, ת/49, ת/50, ת/56, ת/57, ת/76, וכן האמרות נ/3, נ/4).

רס"ר שעירי משמש כחוקר בתחנת עירון, היה חלק מצוות החקירה בתיק זה ולמעשה, היה הראשון שגבה אימרות בתיק (עמ' 98 לפרוט').

העד נחקר רבות על ידי הסנגור בחקירה נגדית אודות שאלות כאלה ואחרות אשר לעמדת הסנגור צריך היה לשאול את אושרי אביטן ויוסי כברה, ובדבר פעולות חקירה שצריכות היו להיעשות בקשר אליהם ולעדים אחרים בתיק, והשיב כי את חלקן חלק של הפעולות כלל לא חשב לבצע וחלק מהפעולות שהציע הסניגור בוצעו על ידי אחרים. באופן דומה השיב, כי הפעיל את שיקול דעתו כחוקר באשר לשאלות שנשאלו בחקירות.

באשר לחסן אבו שחאדה הבהיר העד, כי לא היה דבר שקשר את חסן לאירוע מלבד גרסת נאשם 2, שנמסרה מספר ימים לאחר המקרה, ולפיה הוא ראה את חסן באזור וחסן ביקש ממנו לבדוק אם המשטרה רודפת אחריו. כלומר שגם נאשם 2, כך לדעת החוקר שעירי, לא קשר את חסן לעבירה, ומכאן שלא היה מקום לחקור אותו באזהרה כחשוד (עמ' 97 לפרוט'). כן טען רס"ר שעירי, כי הוא אינו זוכר כיצד הגיעו אחותו וגיסו של חסן לחקירה, אולם הוא חושב שזימנם בזמן חקירתו של חסן (עמ' 98 לפרוט'). עוד ציין, כי זכור לו שחסן לא יצא מהמשרד עד שאחותו נכנסה פנימה, כדי שלא ישפיע על עדותה (עמ' 98 לפרוט').

ביום 4/3/14 בשעה 15.00, ערך העד סריקה במטרה לאתר את רכבו של נאשם 2 סמוך לחצר ביתו של אחמד ראפע יונס (אחמד ראפע יונס הוא אחיו של מוחמד ראפע יונס ושניהם מתגוררים באותו בנין) וכן סמוך לבית הקפה, אולם הרכב לא נמצא במקום (ת/76).

ה.13. רס"ר חמודי זועבי

(עמ' 99-102 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/7, ת/9, ת/11, ת/13, ת/71, ת/81, ת/86, ת/86ב)

עד זה משמש גם הוא כחוקר ביחידת "האורגן" והיה חלק מצוות החקירה בתיק זה. העד נשאל על פעולות חקירה שונות שביצע בתיק והשיב, בדומה לאחרים, כי הפעיל את שיקול דעתו בנוגע לשאלות אשר שאל ולפעולות שערך והסביר כי מכיוון שהיו מספר חוקרים בצוות החקירה בתיק זה, הרי שפעולות החקירה חולקו ביניהם.

עד זה תימלל את הנאמר בין חסן לבין נאשם 2 בעת "תרגיל החקירה" כשהם הושארו לבד במהלך העימות ביניהם (ת/13ב). מתמליל זה עולה, כי נאשם 2 מטיח בחסן שהוא עצור במקומו ושחסן מעליל עליו וכי הוא חף מפשע. חסן הכחיש וטען כי אינו יודע על מה הוא מדבר.

אציין כבר עתה שהתמליל אינו מושלם ואינו מביא לידי ביטוי את כל חילופי הדברים ביניהם בשפה הערבית בעת שהושארו לבד, כפי שגם טען ב"כ נאשם 2 שאף הבטיח להמציא תמליל מושלם, אך לא עשה זאת בסופו של דבר (עמ' 101-102 לפרוט'). יחד עם זאת, מצפייה בתקליטור העימות (ת/13א) המנציח גם את הקטע בו הושארו השניים לבד, והואיל ויכולתי להבין את דבריהם, אומר כי התמליל ת/13ב משקף את עיקרי השיחה בין השניים ואת רוח הדברים כפי שפרטתי לעיל.

ה.14. רס"ב שמעון לוטן

(עמ' 102-106 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/8-8א, ת/13, ת/34, ת/72)

רס"ב לוטן משרת כחוקר בתחנת עירון ושימש גם הוא חלק מצוות החקירה בתיק.

העד תיאר, כי המרחק בין בית הקפה של עבדל חכים יונס - שם טען הנאשם 2 כי ישב בליל האירוע - לבין הזירה, הוא קצר ביותר (עמ' 102 לפרוט'). מביקור שערכתי בזירה (ת/93) ניתן לראות שהמרחק בהליכה בין חצרות הבתים הוא של כ- 150 מטרים. רס"ב לוטן נשאל בדבר השיקולים שהביאו לכך שחסן לא נחקר כחשוד ולא נעצר, והשיב כי לא היו די ראיות שקשרו אותו לאירוע ולעבירה (עמ' 104 לפרוט').

כן השיב, כי במהלך השחזור שערך יחד עם אושרי בזירת האירוע, התרשם כי מצב התאורה במקום והתנאים בעת האירוע איפשרו לזהות דמויות ופרצופים, אם לא בתוך הרכב אז מחוצה לו, וכן ניתן היה לזהות את צבע הרכב (עמ' 104-105 לפרוט').

בהקשר זה אף הוסיף, כי במציאות ניתן לראות את הדברים טוב יותר מכפי שהם נראים בתקליטור השיחזור (עמ' 106 לפרוט'), דהיינו שהעין האנושית רואה טוב יותר ממצלמת הוידאו.

עוד טען לוטן, כי במהלך השחזור שערך עם נאשם 2, רכבו של נאשם 2 כבר לא היה במקום בו טען כי השאיר אותו ביום הארוע (עמ' 106 לפרוט'). דהיינו, בחניית בית מוחמד ואחמד ראפע יונס (כאמור הנאשם הסביר בשחזור כי עם מעצרו מסר מפתחות רכבו לאחיו וזה לקחו משם - ת/8א-8ב, עמ' 4).

ה.15. רס"ב אילן רגב

(עמ' 106-109 לפרוט'; מוצגים: ת/66-ת/68)

העד משמש כחוקר מחשבים במחלק הונאה מחוז חוף של משטרת ישראל, וקיבל לרשותו את מכשירי ה-DVR שנתפסו במהלך החקירה.

העד התייחס במהלך חקירתו למושגים הקשורים בפלט פריקת הטלפונים הסלולאריים; כך למשל הסביר, כי כאשר מופיע צמד האותיות N/A תחת הכותרת "name" בפלט השיחות, המשמעות היא כי מי שהתקשר אינו שמור כ"איש קשר" באותו מכשיר, ואילו כאשר צמד האותיות N/A מופיע תחת "duration" בפלט השיחות, אזי מדובר בשיחה שלא החל בה עדיין זמן חיוב (בהקשר זה הסביר, כי אם אדם כלשהו מחייג לאדם אחר ומנתק את השיחה עוד לפני שהחל חיוב אצל מקבל השיחה, השיחה היוצאת אצל המחייג תופיע כ-N/A; אם הטלפון המחייג החל את החיוב והתנתקה השיחה לפני שהמחייג ענה, אז תופיע אצל מקבל השיחה, שיחה שלא נענתה. אם המחייג רק הקליד מספר, לחץ "SEND" ומיד כיבה, לא יופיע דבר אצל "מקבל השיחה" - עמ' 107-108 לפרוט').

בחקירתו הנגדית תיאר העד, כי הסתבר שה-D.V.R ממצלמת מכולת "טעם אחר" "תקול" ולא ניתן היה "להוריד" את החומר המצולם (ת/66; עמ' 108 לפרוט'). בהקשר זה הסביר, כי במקרה של תקלה הוא אינו אחראי לפנות למעבדה לתיקון מכשירים, אלא להסב את תשומת לב היחידה החוקרת לתקלה והיחידה החוקרת היא זו שצריכה להחליט אם לפנות לחברה חיצונית (עמ' 108 לפרוט'). העד השיב כי ייתכן שחברה חיצונית יכולה היתה יכולה לשחזר את תוכן התקליטור (עמ' 108 לפרוט') אולם, הדבר דורש אישור מיוחד מקצין חקירות של המשטרה וההוצאה במקרה כזה עשויה לנוע בין מאות שקלים ועד לסכום של 15,000 ₪ (עמ' 109 לפרוט').

אציין כי בסופו של יום הופנה ה-D.V.R לבדיקת חברה חיצונית בשם "טיק-טק טכנולוגיות" על-ידי ב"כ נאשם 2, אולם בישיבה מיום 5.11.14 הודיע ב"כ הנאשם 2, כי החברה לא הצליחה לשחזר את המידע (עמ' 229 לפרוט'); מהתכתובת בין עו"ד יונס לחברה עולה, כי הוצע לסנגור לשלוח את התקליטור לבדיקה בחו"ל ואולם מדובר היה בעלויות גבוהות למדי וזה לא נעשה - נ/8).

(החשיבות של מצלמה זו נעוצה, לדעת הסניגור, בכך שנאשם 2 טען כי חסן הגיע בריצה לחניית ביתו של מוחמד ראפע יונס, דרך שביל המצולם ע"י מצלמות מכולת "טעם אחר", וניתן היה לראות בתוצרי המצלמה את ריצתו של חסן אבו שחאדה, דבר שהיה מחזק גרסת נאשם 2 ופוגם בטענת חסן שכלל לא היה שם).

ה.16. פקד אושרי אריאל

(עמ' 112 - 120 לפרוט'; ת/43א, ת/92)

העד (שייקרא להלן: "אריאל" כדי להבדילו מאושרי אביטן) משמש כמפקד יחידת "אורגן" של תחנת עירון. לדבריו, יחידה זו מהווה "מיני תחנה" הממוקמת בתוך תחנת משטרת עירון, מונה כ- 59 שוטרים, ונועדה לטפל בפשיעה החמורה במגזר הערבי כגון זו העוסקת באמצעי לחימה ואלימות חמורה (עמ' 113 לפרוט'). פקד אריאל תיאר, כי

עודכן אודות האירוע לאחר סיומו. כשהגיע לתחנה כדי לשבח את השוטרים שתפסו את הנשק והבין מיוסי כברה ואושרי אביטן כי הם יכולים לזהות את החשודים, הנחה אותם שלא ייצאו עם הכוחות המשטורתיים לביצוע המעצרים. כן תיאר כי "ניתק" את שניהם למקום מבודד בתחנה על מנת שלא יבואו במגע עם החשודים טרם ביצוע מסדרי הזיהוי והנחה אותם כך באופן מפורש (עמ' 113-116 לפרוט'). (שרטוט התחנה ויחידת "האורגן" שערך העד -ת/92). לדבריו, הצוותים שיצאו לעצור את החשודים התפצלו לשניים, ובהמשך, אחד הצוותים חזר עם חשוד (נאשם 1) ואילו הצוות השני דיווח כי החשוד נמצא בעבודה. לאחר כשעה הגיע החשוד השני (נאשם 2) עצמאית לתחנה (עמ' 113 לפרוט'); בהמשך עדותו הסביר פקד אריאל כי בזמן המעצר והגעתו של החשוד הראשון לתחנה חיכו אושרי אביטן ויוסי כברה במשרדו של יוסי ביחידת "האורגן", ואולם ייתכן שלאחר מכן יצאו לעבודה. יחד עם זאת הבהיר, כי בזמן שהוא היה בתחנה, הקפיד באופן אישי שיישארו מבודדים (עמ' 115 לפרוט').

פקד אריאל טען, כי למיטב זכרונו עו"ד יונס הגיע לפגוש את החשודים בתחנה (עמ' 113 לפרוט'). בחקירתו הנגדית הבהיר, כי הוא אינו יודע אם לאחר שעזב את התחנה הפרו כברה ואביטן את ההנחייה בדבר בידודם, ואולם מרגע שהוא נותן הנחייה הוא מצפה שימלאו אחריה (עמ' 115 לפרוט'). כן הסביר העד, כי אין ביחידת האורגן משרדי חקירות ולכן החקירות מתבצעות בחדרי התחנה עצמה (עמ' 114 לפרוט').

פקד אריאל השיב, כי לפי מיטב זכרונו, בתקופה בה אירע המקרה לא היו מחשבים בכל משרדי האורגן, אלא במספר משרדים מצומצם בלבד, בין היתר במשרדה של הרכזת, משרד קצין אג"מ ובמשרדו (עמ' 116-117 לפרוט'). אבהיר כבר עתה כי מעדותו של כברה עלה כי היה גם בחדרו מחשב שבו יכול היה לצפות בחשודים שתמונותיהם מצויות במאגר.

פקד אריאל תיאר, כי פעל לביצוע המעצרים לאחר שהגיע לתחנה והבין מיוסי כברה כי התקבל מידע עם שמות החשודים (עמ' 116 לפרוט'). בהקשר זה הסביר, כי לא נראה לו חשוד שדווקא יוסי הוא זה שמסר לו את שמות החשודים ואת ההכוונה לבתייהם, משום שמידע כזה יכול להתקבל על ידו בהיותו רכז מודיעין, גם ללא שימוש במחשב (עמ' 118-119 לפרוט').

העד אישר, על פי סמכותו כקצין, בתעודה חתומה, כי שני כלי הנשק שנתפסו הם מסוג 'קרל גוסטב' (ללא מספרים על כלי הנשק), וכן נתפסו **3 מחסניות וכדורים 9 מ"מ (ת/43א)**.

ה.17. רס"ר מילנה שלקמן

(עמ' 120-122 לפרוט'; ת/3, ת/39, ת/64, ת/65, ת/69)

העדה משרתת כחוקרת ביחידת "האורגן" של תחנת עירון ושימשה חלק מצוות החקירה בתיק. הנ"ל תיארה כי גבתה את אמרת נאשם 2 בקומה השנייה בבנין התחנה (עמ' 120 לפרוט'); הכוונה לבנין תחנת המשטרה, להבדיל מיחידת "האורגן" - הערה שלי מ.ג.).

העדה אישרה כי צפתה בתקליטורים משתי מצלמות האבטחה שנתפסו באזור הזירה (ת/67א ו-ת/68א) אולם, לא

ראתה שום דבר חשוד באותם סרטונים ולא הצליחה לזהות את רכב הפיאסטה (עמ' 121 לפרוט'; ת/69).

ממזכר שערכה העדה עולה כי נתפסו שלושה מכשירי DVR משלושה בתי עסק (ת/65) [הכוונה לעסק של "ריפוי בעיסוק", "מכולת ג'יזמאוו" ומכולת "טעם אחר", ואולם כאמור, המצלמה במכולת "טעם אחר" היתה תקולה ולא ניתן היה "להוריד" את החומר המצולם (ת/66)].

ה.18. רס"ר חנן הבר

(עמ' 122-123 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/53, ת/54, ת/56, ת/59)

העד משרת כשוטר במחלק זיהוי פלילי של מחוז חוף וביצע העתקות של טביעות אצבע מרכב הפיאסטה וכן צילם את הרכב (ת/59, עמ' 122 לפרוט'). העד לא ערך השוואה לטביעות האצבע אלא העתיקן בלבד (עמ' 123 לפרוט'). העד אישר כי ערך בדיקה לשרידי ירי משני הנאשמים ושלח אותה למז"פ מעבדת סימנים וחומרים (ת/56). יצוין כי לא הוגשה חוות דעת מז"פ בדבר מציאת שרידי ירי ועל כן אני קובע כי אין שרידי ירי. את בדיקת הנאשמים לאיתור שרידי הירי ביצע ברחבה של "האורגן". (כזכור, ייתכן שאושרי יוסי שהו חלק מהזמן בחדרו של יוסי המצוי בקירבה יתירה לחצר של יחידת האורגן ואף "הסתובבו" בתחנה).

ה.19. רס"ב חיים צרפתי

(עמ' 123-127 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/52, ת/55)

העד משמש כ"חוקר זירה" במחלקה לזיהוי פלילי של מחוז חוף. לדבריו, כאשר הוא עורך בדיקות טביעות אצבע הוא נוהג לערוך תחילה השוואה ידנית ולאחר מכן הוא מעביר את הטביעות למטה הארצי, שם הן נכנסות לתוך מאגר. כן הסביר, כי אף במקרה שהוא מצליח לזהות ט"א, הוא שולח אותן לבדיקה נוספת במטה הארצי (עמ' 124 לפרוט'), שכן רק מומחה שלה יכול לתת חוות דעת בקשר להתאמת טביעת אצבע. בהתייחס למקרה דנן, טען העד כי השווה טביעת אצבע שנלקחה מהשקית שעטפה את הנשק ואולם לא הצליח למצוא התאמה בינה לבין טביעות האצבע של שלושת החשודים שבדק, קרי: נאשם 1, נאשם 2 ונור יונס (עמ' 124 לפרוט'). לדבריו, גם טביעת האצבע שנמצאה על ידית דלת הנוסע מפנים, ברכב הפיאסטה, לא נמצאה זהה לטביעות האצבע של שלושה. העד הסביר, כי כל אדם "תורם" ט"א בצורה אחרת, ולכן ייתכן מצב בו שניים ייגעו באותו משטח, האחד יותיר טביעת אצבע ואילו השני לא. עוד הסביר בהקשר זה, כי ייתכן שאדם יחזיק קופסת סיגריות ולא ישאיר ט"א (עמ' 126 לפרוט'; יוער, כי מרכב הפיאסטה הועתקו 2 טביעות אצבע שנמצאו מתאימות לנאשם 1 ולנור בעלת הרכב (ת/55) אולם, הם נחשבים ל"בעלי גישה חוקית" (בג"ח). לנוכח ההתפתחות בגרסתו של הנאשם 1 שהודה כי נהג בפיאסטה במהלך האירוע, ממילא אין בממצא זה כדי להעלות או להוריד לעניינו).

ה.20. רפ"ק יוני שפירא

(עמ' 127-134 לפרוט'; ת/28, ת/29, ת/31, ת/32)

העד משמש כראש משרד החקירות בתחנת עירון והיה הדרג הבכיר שקיבל החלטות במסגרת חקירת התיק. לפי הסברו, יחידת "האורגן" היא שהיתה ממונה על החקירה, והאחראי מטעמה היה פקד ארנון נהרי, ואילו הוא שימש כממונה מקצועי על אגף החקירות של ה"אורגן" (עמ' 127 לפרוט').

רפ"ק שפירא לקח חלק, בין היתר, במסדרי הזיהוי עם השוטרים יוסי כברה ואושרי אביטן, ערך את הפרוטוקולים של אותם מסדרים והיה זה שהחליט לאשר או לפסול שאלות ששאל הסניגור. העד הסביר, כי לא היתה אפשרות במקרה זה לבצע מסדר זיהוי חי, משום שבניגוד לנהוג בעבר כשעצורים מהתחנה שימשו ניצבים במסדרי זיהוי, כיום עברו העצורים לאחריות שב"ס, הם אינם שוהים בתחנה וקיים קושי להשיג ניצבים. משיקולים אלה הוחלט, לדבריו, על ביצוע מסדר זיהוי תמונות (המכונה גם "מסדר 8") ונעשה ניסיון למצוא תמונות הדומות חזותית לאותו חשוד (עמ' 128 לפרוט'; כזכור, עורך המסדר, רונן בן דוד, טען כי פקד ארנון נהרי, קצין החקירות של יחידת "האורגן", החליט על מסדר זיהוי תמונות וארנון נהרי לא הובא להעיד).

בתגובה לשאלת בית המשפט השיב העד, כי לרוב ניתנת לסנגור אפשרות לבחור תמונות של ניצבים במסדר מעין זה ואף לקבוע מיקומן ומיקום תמונת החשוד במסדר, ואולם אין הנחייה או נוהל המחייב זאת. לדבריו, הוא אינו זוכר את השיקולים שמנעו זאת במקרה דנן (עמ' 129 לפרוט').

העד נשאל על השיקולים שהנחו אותו בפוסלו או התירו שאלה של הסניגור בעת מסדרי הזיהוי, והשיב כי על השאלות ששואל הסנגור להיות ממוקדות לנושא היתכנות הזיהוי ותו לא ועל פי שיקול זה החליט (עמ' 129 לפרוט'). כן הסביר רפ"ק שפירא, כי שוחח עם אושרי אביטן ויוסי כברה לפני מסדרי הזיהוי והנחה אותם כיצד להיכנס לתחנת המשטרה על מנת שלא יבואו במגע עם החשודים טרם מסדר הזיהוי. כן הסביר, כי שאל אותם בזמן המסדר האם ראו את החשודים מאז האירוע והם השיבו בשלילה (עמ' 131-134 לפרוט'). רפ"ק שפירא השיב, כי במקרה זה, בשל סדר יומם של השוטרים מצא לנכון לגבות מהם אימרה לאחר מסדר זיהוי, וזאת במיוחד לנוכח העובדה שאושרי אביטן הגיע למסדר הזיהוי משרות מילואים (עמ' 132 לפרוט').

העד התייחס לשיקוליו בקשר לזימונו של חסן לחקירה, וטען כי לא מצא לנכון להורות על חקירתו באזהרה רק על סמך גרסה כבושה של נאשם 2. יחד עם זאת הבהיר, כי טענת נאשם 2 בעניין חסן נבדקה, חסן נדרש למסור גרסה, ואף נעשו פעולות חקירה נוספות בעניינו (עמ' 130 לפרוט'). (אציין כי בעניין זה זומן גם מוחמד ראפע יונס לחקירה, שכן נאשם 2 טען כי מוחמד היה לידו כאשר הגיע חסן (נ/7) ועלה מהראיות כי גם אחמד ראפע יונס נחקר בפרשה, כיוון שמדברי נאשם 2 עלתה האפשרות כי גם אחמד ראה את חסן, אולם אחמד לא הובא להעיד מטעם ההגנה).

רפ"ק שפירא השיב, כי לא התבקש על-ידי הפרקליטות לבצע פעולות חקירה נוספות בעקבות הערת השופט שדן בבקשה למעצר עד תום ההליכים (כוונתו בעניין זה היתה להצעת עמיתי כב' הש' י. ליפשיץ לערוך שחזור עם רכב הפיאסטה ורכב הגולף של נאשם 2 אשר יוקלט במצלמות האבטחה של מכולת ג'זמאוי (בעמ' 133 לפרוט'). אולם, ב"כ המאשימה ציינה כי הפרקליטות לא הנחתה את המשטרה לחקור בנושא זה באותו שלב, ורק בשלב מאוחר יותר בוצעה פעולת השחזור עם רכב הפיאסטה והתקליטור הוגש לבית המשפט (התקליטור - ת/95 - וידאו קליפ מס' 14 ברשימה, ש"רץ" מ: 183,000-190,000; עמ' 11 לסיכומי המאשימה).

ה.21. רס"ר גיא חזן

(עמ' 142-145 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/23)

הנ"ל משמש כשוטר סיור בתחנת משטרת עירון וחלקו בתיק זה התמצה בכך שהתלווה למעצרו של נאשם 1. העד תיאר, כי יחד עם שוטרים נוספים קיבל תדריך מהקצין אושרי אריאל לפני היציאה לביצוע מעצרו של נאשם 1. לדבריו, לא קיבל הנחייה מאושרי אריאל למנוע היתקלות בין העצור לבין אושרי אביטן או יוסי כברה (עמ' 143 לפרוט').

כן השיב, כי אמנם ראה את אושרי אביטן ויוסי כברה בתחנה באותו לילה, אולם הוא אינו זוכר היכן ומתי נתקל בהם (עמ' 144 לפרוט').

ה.22. באסם חסון

(עמ' 145-147 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/24)

העד שימש כקצין אג"מ של יחידת האורגן וערך דו"ח "קצין ממונה" בעניין מעצרו של נאשם 1. חסון השיב, כי מי שנכנס לתחנה או נמצא במעצר, אינו יכול לראות מי נכנס לחדר מש"ל (עמ' 146 לפרוט').

כן טען חסון, כי לא קיבל הנחייה לבודד את אושרי אביטן ויוסי כברה משני העצורים (עמ' 146 לפרוט').

העד השיב, כי כדי להגיע ליחידת "האורגן" צריך לעבור דרך "היומן" המצוי בבנין התחנה, אולם קיימת אפשרות להיכנס לחצר האחורית ומשם ישירות למשרדי האורגן, דרך מעבר ובו שומר (עמ' 145 לפרוט').

הנ"ל השיב, כי אינו זוכר היכן הוחזק נאשם 2 באותו לילה והיכן הוא פגש את סנגורו.

עדים נוספים שאינם שוטרים

ה.23. יערוב יונס (עמ' 42-46 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/84, ת/84א)

העד הוא קרוב משפחתם של הנאשמים, חברו של נאשם 2 ועובד עמו ב"מפעלי נייר- חדרה" (עמ' 42 לפרוט').

מאמרות העד במשטרה (ת/84 - אמרה מיום 25.2.14; ת/84א - אמרה מיום 5.3.14), שהוגשו חלף חקירה ראשית עולה כי בליל האירוע אסף את נאשם 2 למקום עבודתם. באמרתו הראשונה הציג העד בפני החוקר צילום מסך ממכשיר הטלפון הסלולארי שלו, שמספרו 054-9504443 (עמ' 43 לפרוט'), שבו ניתן לראות כי השיחה הראשונה שלו

עם הנאשם 2 בליל האירוע, היתה בשעה 22.16.

אולם, יצוין כבר עתה, כי מפלט השיחות של המכשיר הסלולארי של נאשם 2 (ת/81) עולה, כי לראשונה התקשר יערוב לנאשם 2 והם שוחחו במשך 15 שניות בליל האירוע, בשעה 22.04. כשנשאל על כך בעדותו, טען יערוב כי לא זכר שיחה זו (עמ' 46 לפרוט'; יצוין כי בת/81, ת/81 - שהינם תוצרי פריקת הטלפון של נאשם 2, השעה הנכונה היא השעה הרשומה + שעתיים - ר' עמ' 92 לסיכומי מאשימה, עמ' 101 לפרוט').

יערוב מסר, כי כשאסף את נאשם 2 ממרכז הכפר סמוך לבית הקפה והאטליז, בשביל המוביל מערבה לכיוון הזירה (עמ' 46 לפרוט'; המקום המדויק סומן ב"משולש" ע"ג 1/1 - ר' עמ' 42 לפרוט'), היתה מהומה גדולה במקום. כן טען, כי אסף את נאשם 2 בערך בשעה 22.20-22.23, כשלמעשה השיחה ביניהם בשעה 22.20 נועדה לכך שהנאשם 2 יכוון אותו באשר למקום בו עליו להמתין לו (עמ' 45 לפרוט'). כן השיב, כי זמן הנסיעה מהמקום בו אסף את נאשם 2 ועד למפעל בו הם עובדים, הוא כ-20 עד 27 דקות (עמ' 46 לפרוט'; מדו"ח הנוכחות של הנאשם 2 במפעל, עולה כי "החתיים כרטיס" בליל האירוע בשעה 22.42 (ת/73)).

לדבריו, בזמן הנסיעה סיפר לו נאשם 2 כי היה מרדף משטרתי אחר רכב ששייך לנור יונס וכי המשטרה "נפלה ועשתה תאונה" ומישהו ברח מהרכב (עמ' 44 לפרוט'; עמ' 2, ת/84). נאשם 2 גם סיפר לו שבזמן האירוע הוא לא היה בזירה, אלא החנה את רכבו אצל מוחמד ראפע יונס.

לדבריו, בזמן הנסיעה התקשר נאשם 1 לנאשם 2 והם שוחחו על כך שרכבה של אחות הנאשם 1, נור יונס, היה מעורב במרדף ולא תפסו את מי שהיה ברכב. לפי תיאורו, כאשר אסף את נאשם 2 הוא נראה רגיל, לא היה עצבני ולא הזיע. כן טען, כי למיטב זכרונו נאשם 2 לבש בגדים שחורים (עמ' 46 לפרוט'; ת/84, ת/84א). אם נאשם 2 אכן היה הנוסע בפיאסטה שנהג בה נאשם 1, והואיל ויערוב הוא עד תביעה שהמאשימה מבקשת להאמין לו, המסקנה צריכה להיות כי בשיחה הנ"ל בין הנאשמים עשה נאשם 2 "הצגה" בשוחחו עם נאשם 1 על כך שלא תפסו מי שהיה ברכב.

נשאלת השאלה, מדוע? שהרי כאשר שני הנאשמים שוחחו, בעוד נאשם 2 ברכבו של יערוב, ברור היה לשניהם כי הם לא נתפסו ע"י המשטרה ומדוע היה להם צורך לשוחח על כך? שיחה כזאת מתאימה יותר למי שהגיע לזירה לאחר האירוע - כמו שטוען נאשם 2 על עצמו - ושומע כי המשטרה לא תפסה את נוסעי הרכב, והרי נאשם 2 טען גם כי בשלב הזה טרם ידע אם נאשם 1 היה ברכב. מכל מקום, יערוב העיד על שיחה "רגילה" בין השניים ולא העיד כי התרשם שמדובר ב"הצגה".

יערוב סיפר, כי בזמן שאסף את נאשם 2 ממרכז הכפר ראה את מוחמד ראפע יונס ו'חמידו' (אחמד), אחיו של מוחמד (עמ' 44 לפרוט'; עמ' 2, ת/84).

ה.24. חסן אבו שחאדה

(עמ' 70-87, 243-249 לפרוט'; ת/86-ת/86ב)

כזכור, נאשם 2 טען כי בעת ששהה יחד עם מוחמד ראפע יונס בחניית ביתו של מוחמד, הגיע חסן בריצה אליהם וביקש מנאשם 2 לבדוק אם שוטרים רודפים אחריו. (באמרתו השנייה במשטרה (נ/א) סיפר גם מוחמד גירסה זו, אך לא הזכיר את חסן באמרתו הראשונה).

עד ההגנה ראג'י (שהינו מעין "אח מאומץ" של מוחמד) סיפר גם הוא, לראשונה בבית המשפט, כי באותו זמן, פחות או יותר, פגש באותה חניה את חסן (ללא קשר ל"פגישת" חסן עם נאשם 2), וחסן התוודה בפניו כי "תפסו אותנו, אני ברחתי ותפסו פיראס". לדבריו, חסן ערך שתי שיחות טלפון מהטלפון של ראג'י. בהמשך הסתבר כי מהטלפון של ראג'י יצאו ביום 23/2/14 שתי שיחות לגיסו של חסן, אחמד אבו זרקא, בשעות 22:23, 22:26 (נ/11).

מכאן חשיבותה הרבה של עדות חסן בתיק זה.

חסן העיד בבית המשפט בשתי הזדמנויות;

לראשונה העיד ביום 1.5.14, על רקע טענת נאשם 2 החל מחקירתו השלישית [ת/5, עמ' 2], כי בעת שעמד ליד רכבו בחנית בית משפחת מוחמד ראפע יונס, ראה את חסן חולף לידו בריצה וזה ביקש ממנו לבדוק אם המשטרה בעקבותיו.

(אציין כבר עתה כי אף שמלכתחילה הוגשה במסגרת קלסר מוצגים מוסכם מעטפה עליה ציינה ב"כ המאשימה כי היא כוללת את התקליטור של חקירה זו, התקליטור לא הוכנס למעטפה זו. משהתחלתי לעיין בתיק לקראת כתיבת הכרעת הדין ולא מצאתי את התקליטור הוריתי לב"כ המאשימה להגישו לאלתר. או אז התברר כי תקליטור זה לא נמצא. הסניגור הודה בהודעתו לבית המשפט מיום 9/4/15 "...כי גם הוא לא מצא בחזקתו את הדיסק המדובר... ומתוודה כי דיסק זה לא נצפה על ידו היות והסתמך על ת/5 (ההודעה הכתובה)".

אף שגם הסניגור לא צפה בתקליטור חקירה זו - שהעיקר בה מסירת שמו של חסן, לראשונה, כמי שפגש בנאשם 2 וביקש ממנו לבדוק אם המשטרה רודפת אחריו - זה "לא הפריע" לו לטעון כי הואיל וזו פעם ראשונה שנאשם 2 מסר את שמו של חסן כמעורב באירוע, חשוב היה לצפות בתקליטור החקירה כדי לראות את אופן אמירת הדברים ושפת הגוף וזהו מחדל נוסף בחקירה.

אכן, מוטב היה כמובן כי לא תוגש ע"י ב"כ המאשימה מעטפה ריקה הנחזית כמכילה את התקליטור, ורק כשבית המשפט יווכח שאין בה תקליטור, יודע לו שהתקליטור "נעלם", ולא ברור מתי וכיצד.

יחד עם זאת, גם הסניגור לא צפה בו, למרות החשיבות הרבה שייחס בתגובתו לצפייה בתקליטור. על כן, אף אני אעשה שימוש באימרה הכתובה (ת/5) ולא אפסוק שמדובר במחדל היווה לשורש העניין המצדיק זיכוי הנאשם, במיוחד כאשר יתר חקירותיו של הנאשם, שגם בהן דיבר על מפגשו עם חסן הוקלטו ותועדו, ואף העימות ביניהם תועד.

פעם נוספת זומן חסן למתן עדות בבית המשפט בשל ההתפתחות בגרסתו של נאשם 1 מיום 15.9.14, אז הודה כי נהג

בפיאסטה אולם טען כי חסן הוא הנוסע שהיה עמו ברכב בזמן האירוע ולא נאשם 2.

אמרת חסן מיום 26.2.14, שעה 20.26 (ת/86) הוגשה חלף חקירה ראשית ובה סיפר כי בבוקר יום האירוע הלך כהרגלו לעבודה, ובשעה ארבע אחר הצהריים הגיע חזרה בהסעה אשר הורידה אותו בכביש הראשי בצומת ערה. משם הלך ברגל והגיע לביתו בסביבות השעה 17.00 אחה"צ. בבית התקלח, התלבש, נח מעט ובסביבות השעה 18.00 הלך לבית אחותו, חנאן אבו זרקא. בבית היה באותו זמן גם בעלה, אחמד אבו זרקא, הם אכלו ארוחה ערב בשירת וישבו קצת יחד. לפי תיאורו, בסביבות השעה 20.30-21:00 נסע לקנות סיגריות מסוג "פל מל" אדום, בחנות של "עומייר" ג'זמאוי (מדובר באותה מכולת של יעקב ג'זמאוי הקרוי גם עומייר שממצלמת האבטחה שלה הופק התקליטור (ת/67א) ומצוייה סמוך לבית הקפה בו שהה נאשם 2), וחזר לאחר כ-4-5 דקות לבית אחותו, שם ישבו יחד בחצר, דיברו ועישנו נרגילה, עד השעה 23.30 לערך. לאחר מכן נסע חזרה לבית הוריו (עמ' 2, ת/86) (בעדותו סימן חסן אבו שחאדה על-גבי המפה, נ/1, את בית אחותו, את ביתו וכן את המכולת של יעקב ג'זמאוי (עמ' 72 לפרוט')). לדבריו, פרט לאחותו ולבעלה, לא התראה עם איש. כן השיב, כי בזמן שהלך לקנות סיגריות אמר לאחותו ולבעלה שהוא יורד למטה.

בעדותו חזר חסן על גרסתו הנ"ל וסיפר כי ביום 23.2.14 היה בעבודה, ובשעות הערב הלך לבית אחותו, שם אכל ארוחת ערב עמה ועם בעלה. לאחר מכן לא יצא מבית אחותו עד השעה 23.00 לערך, למעט נסיעה ברכבו לזמן קצר בין השעות 20.30-21:00, כדי לקנות סיגריות (עמ' 74-76 לפרוט'). לדבריו, הנסיעה למכולת לקנות סיגריות ארכה כ-5-6 דקות בלבד (עמ' 76 לפרוט').

חסן הוסיף בעדותו כי אחותו התקשרה להזמין אותו לארוחת ערב מוקדם יותר באותו יום כשהיה בעבודה, ומאוחר יותר התקשר אליו גם בעלה ושאל אם הוא מתכנן להגיע (עמ' 74,78 לפרוט'). בשל אותה ארוחת ערב יצא באותו יום מוקדם יותר מהעבודה (עמ' 74 לפרוט').

לדבריו, הם אכלו את ארוחת הערב בפינת האוכל ועברו לאחר מכן לאזור הסלון לצפות בטלוויזיה (עמ' 74-75 לפרוט').

לאחר שחזר מהמכולת של ג'זמאוי בה קנה סיגריות, הם ישבו בחצר, ועמם ישבו גם אחיו של ג'סו (אחמד אבו זרקא) ואחיינו (עמ' 75 לפרוט'). לדבריו, הוא הציע להביא גם אותם לחקירה אך החוקר (שעירי - מ.ג) טען שאין צורך (עמ' 75 לפרוט'). הסניגור לא חקר את החוקר שעירי בעניין זה, בעת חקירתו הנגדית.

חסן תיאר, כי בזמן שהיה בבית אחותו, הם שמעו שהיתה תאונה בכפר, וכעבור שעה לערך, שמעו גם כי באותה תאונה היה מעורב רכב משטרתי (עמ' 76 לפרוט').

כשנשאל על היכרותו עם נאשם 2, השיב חסן כי הוא מכיר אותו מהכפר, היכרות של "שלום-שלום", אולם לא ראה אותו למעלה מחצי שנה. לטענתו, אין ביניהם כל סכסוך והוא אינו יודע מדוע ירצה נאשם 2 להעליל עליו (עמ' 81 לפרוט'; עמ' 3, ת/86).

בעדותו התייחס חסן לאופן זימונו לחקירה, והסביר כי בסביבות השעה 09.30-10.00 (ביום 26.2.14), בעת שהיה בעבודה במפעל "מרכבים" באזור התעשייה בקיסריה, התקשרה אליו אמו ומסרה לו כי שוטרים הגיעו לביתם וזימנו אותו לחקירה. מאוחר יותר, התקשרו אליו שוטרים והורו לו להתייצב לחקירה עוד באותו יום. חסן הגיע לביתו בסביבות השעה 18.00, התקלח, אכל ונסע לתחנת המשטרה (עמ' 71 לפרוט'). במהלך חקירתו התבקש על ידי החוקר להתקשר לאחותו ולבקש ממנה להגיע לתחנה, ומאוחר יותר התבקש להתקשר אליה פעם נוספת ולהודיע לה שבעלה נדרש להתייצב לחקירה יחד עמה (עמ' 71 לפרוט').

חסן נשאל מדוע בעת שהגיעו השוטרים לביתו לזמנו לחקירה, אמו טענה כי אין ברשותו טלפון, והשיב כי היא כנראה "פחדה על הבן שלה" (עמ' 77 לפרוט'; כן ר' עמ' 249 לפרוט'; האם לא הובאה להעיד ונושא זה נשאר בגדר עדות מפי השמועה).

במהלך חקירתו הנגדית השיב חסן כי הוא מעשן סיגריות מסוג "פל-מל אדום" וכי מעולם לא עישן סיגריות "קנט" (עמ' 73 לפרוט'). בהמשך תיאר, כי למיטב זכרונו לבש לארוחת הערב מכנס ג'ינס והוא אינו זוכר אם היו לו זיפים באותו זמן או לא (עמ' 81 לפרוט').

העד אישר כי מספר הטלפון שלו גם בזמן האירוע וגם כיום הוא 050-9014234 (עמ' 73,244 לפרוט'). כאשר הוצג בפניו מסרון שנשלח מהטלפון שלו אל נאשם 1 בחודש דצמבר 2013 ושתוכנו: "אנא חסן אל נוסר רוד דחוף תענה", השיב כי אינו זוכר מסרון זה, אולם ייתכן שהיה צריך דבר מנאשם 1 (עמ' 73-74 לפרוט'; יצוין, כי במעמד זה אישרה ב"כ המאשימה כי מספר הטלפון של נאשם 1: 052-4164530 - עמ' 74,79 לפרוט').

חסן תיאר, כי הוא מכיר את הנאשמים כבני כפרו אולם, אין לו כל קשר עמם (עמ' 71,73,79 לפרוט').

לדבריו, הוא התבקש למסור דגימות ט"א ו-D.N.A, ועל אף שהוסבר לו כי הדבר עלול לשמש נגדו, הוא נעתר לבקשה (עמ' 72 לפרוט'; אכן, כעולה ממזכר [ת/86א] העד הסכים שילקחו ממנו דגימות דנ"א ומעתיקי ט"א (ר' גם תקליטור המנציח הסכמתו זו - ת/86ב) אולם, לא נמצאה התאמה בין מעתיקי טביעות האצבע של חסן לבין טביעות האצבעות שנדגמו מרכב הפיאסטה ומהשקית שעטפה את הנשקים (ת/85-ת/85ג; באשר לטעות סופר שנפלה במסמך ת/85 - עמ' 151 לפרוט'). בנוסף, לא הצליחו החוקרים לדגום מן הפיאסטה ומן המוצגים שנתפסו חומר ביולוגי שיספיק לבדיקת D.N.A (ראו חוות דעת ת/47 - ת/47א).

הסניגור ויתר בסופו של יום על חקירת המומחה שערך השוואות ט"א, איתי בן שמעון (עמ' 152 לפרוט').

חסן השיב, כי בליל האירוע לא עבר באזור החנייה של בית משפחת מוחמד ראפע יונס (עמ' 77 לפרוט'). בהמשך, כשנשאל אם ניתן להגיע ממרכז הכפר ומהחנייה הנ"ל לביתו ברגל, דרך מטעי הזיתים, השיב כי בעבר היתה דרך כזו, ואולם הוא אינו יודע אם עדיין קיים מעבר (עמ' 78 לפרוט'; גיסו של חסן, אחמד אבו זרקא העיד כי ישנה אפשרות כזאת ואף אני התרשמתי כך בביקורי בזירה (ת/93) אולם, בסופו של יום אין זה משנה, אם הקביעה תהא שחסן כלל לא היה

שם ולחלופין, גם אם היה באותה חניה, יכול הוא להגיע לביתו בדרך אחרת, בין אם קיים מעבר דרך החצרות ועצי הזית ובין אם לאו).

בתגובה לשאלת הסנגור, כיצד נשאר רגוע במהלך העימות עם נאשם 2, בזמן שלדבריו הטיח בו נאשם 2 שקרים, השיב חסן כי הוא אדם רגוע מטבעו (עמ' 78 לפרוט').

יצוין בהקשר זה, כי בעימות בין נאשם 2 לחסן, חזר נאשם 2 על גרסתו כי הוא בטוח "במיליון אחוז" שפגש את חסן בחניה של משפחת ראפע יונס וחסן ביקש ממנו לבוא איתו הצידה ואח"כ ביקש ממנו לבדוק אם המשטרה רודפת אחריו. נאשם 2 אף הוסיף: "למה דווקא בחרתי בחסן מכל הכפר, למרות שאין בינינו שום סכסוך ואמרתי שזה הוא היה באירוע". בתגובה, חסן הכחיש את הדברים וטען כי לא ראה ולא שמע את נאשם 2 בליל האירוע (ת/13, דקה 16.00 לת/13א). כאמור, במהלך העימות נערך תרגיל חקירה בין חסן לבין נאשם 2, בו נשאר השניים לבד ובמהלכו הטיח נאשם 2 בחסן כי הוא ואחרים מעלילים עליו עלילות וטען: "מה אני יעצר במקומך... יש אלוהים, אתה מפיל אותי במקומך אני חף מפשע", ואילו חסן הטיח בו בתגובה, כי בזמן האירוע היה אצל אחותו. כשהטיח בו נאשם 2 כי ראה אותו ביום האירוע, שוב טען חסן כי היה אצל אחותו (ת/13ב - כאמור הדברים שהוחלפו ביניהם בעת ששהו לבד תומללו - לא באופן מושלם - ב- ת/13ב אולם, צינתי בעקבות צפייה בתקליטור, שהתמלול משקף את עיקרי הדברים).

גם כשזומן חסן לעדות פעם נוספת כעד הזמה (בעקבות עדותו השנייה של נאשם 1 שטען שחסן היה עימו בפיאסטה ועדות ראג'י בדבר שתי השיחות שבוצעו, לטענתו ע"י חסן, בזמנים סמוכים לארוע, מהטלפון של ראג'י לטלפון של גיסו של חסן), הכחיש כי היה מעורב באירוע (עמ' 244,248 לפרוט'). כן הכחיש, כי פגש באותו לילה את ראג'י יונס וביקש להתקשר לגיסו או למישהו אחר ממכשיר הטלפון הסלולארי של ראג'י (עמ' 244 לפרוט'). גם לאחר שהודעתי לו כי לא ניתן יהיה לעשות שימוש נגדו בדברים שיאמר וביקשתיו לספר את כל האמת, המשיך להכחיש כל קשר לאירוע ודבק בגרסתו. בהקשר זה השיב, כי יש לו היכרות שטחית בלבד עם ראג'י יונס, "שלום-שלום", והוא אינו יודע מדוע ראג'י ירצה לטפול עליו סיפור כזה ואינו יודע מדוע יתקשר ראג'י לגיסו (עמ' 245,248 לפרוט'). לדברי חסן, אף אם היה קשור לאירוע לא היתה לו כל סיבה להתוודות דווקא בפני ראג'י (עמ' 249 לפרוט').

חסן חזר על גרסתו כי באותו ערב היה אצל אחותו בארוחת ערב, יחד עם גיסו אחמד אבו זרקא (המכונה גם אבו אלנרד - עמ' 247 לפרוט'). כן טען, כי אינו יודע אם יש קשר בין גיסו לבין ראג'י יונס ואם היו ביניהם שיחות טלפון בליל האירוע (עמ' 246 לפרוט').

חסן השיב כי בין המועד הראשון בו העיד למועד השני, שמע מאבין כי האב פנה לעו"ד אבו יחיא מאמון, כדי שזה יבדוק אם הוא (חסן) קשור לאירוע וזאת משום שמכר פנה לאביו וסיפר לו כי בדיון בבית המשפט בהארכת המעצר של הנאשמים הוזכר שמו של חסן (עמ' 246 לפרוט'). נושא זה הובא לידיעת המשטרה באימרת הסניגור אחמד יונס (נ/9) מיום 22/10/14, שטען כי מסר אמרה זו לבקשת ב"כ המאשימה. ב"כ המאשימה הסכימה להגשת אימרת הסניגור ולא ביקשה לחוקרו בחקירה נגדית - **ואומר כי לטעמי, בדיון ובהגינות פעלה כך** - אולם, הסתייגה מעדויות מפי השמועה שלדעתה מצויות באימרה זו. עוד ארחיב בנושא זה בהמשך הכרעת הדין.

ה.25. אחמד אבו זרקא

(עמ' 82-87 לפרוט'; עמ' 233-236; ת/87)

אחמד אבו זרקא הוא בעלה של חנאן, אחותו של חסן אבו שחאדה. אמרתו מיום 26.2.14, שעה 22.14 (ת/87) הוגשה חלף חקירה ראשית, וגם הוא העיד פעם נוספת לבקשת הסניגור בעקבות גילוי השיחות אליו מן הטלפון של ראג'י. באמרתו סיפר אחמד, כי הגיע לביתו ביום האירוע בסביבות השעה 16.00, התקלח, התארגן ויצא לעשן נרגילה בחוץ. לאחר מכן התקשר לחסן והזמין לאכול עמם. בסביבות השעה 19.00 הגיע חסן לביתם, הם אכלו בפינת האוכל, לאחר מכן ישבו מול הטלוויזיה ובסביבות השעה 20.00-20.30 ירדו למטה לעשן נרגילה, עד 23.30 לערך. לדבריו, לאחר שסיימו לאכול, "קפץ" חסן ברכבו מסוג "רנו מגאן" בצבע ירוק לקנות סיגריות, חזר לאחר כחמש דקות, והם ישבו יחד עד השעה 23.30. כן השיב אחמד, כי למיטב זכרונו, חסן מעשן סיגריות מסוג "פל-מל".

בעדותו תיאר אחמד, כי הגיע למשטרה למסור עדות לאחר שחסן התקשר לאחותו חנאן (אשתו של אחמד) וביקש כי יגיעו יחד לתחנת המשטרה (עמ' 82 לפרוט'). חסן לא מסר להם בשיחת טלפון זו פרטים כלשהם, לא שוחח עמו או עם חנאן בטרם נחקרו, ולא נכח בזמן שהם נחקרו (עמ' 83 לפרוט').

בחקירתו הנגדית אישר אחמד כי שמע שחסן הוזמן לחקירה, שכן היה בבית חמיו יום לפני שנחקר ושמע שהשוטרים הגיעו לחפש את חסן (עמ' 83 לפרוט').

כאשר נשאל על מעשיו בערב האירוע, מסר גרסה דומה לזו שמסרו אשתו חנאן וחסן (עמ' 84-85 לפרוט') נכון אמנם כי לפי גרסתו, הוא התקשר להזמין את חסן באופן ספונטאני ואולם, מאחר שחנאן מסרה אף היא שהזמינה את חסן באותו יום [עמ' 88 לפרוט'], הרי שאין בגרסתו של אחמד סתירה לגרסתו של חסן אשר מסר, כי בתחילה התקשרה אחותו להזמין ומאוחר יותר, אחר הצהריים, התקשר אליו גיסו והתעניין אם הוא מתכנן להגיע אליהם. גם הסתירה כביכול לפיה חנאן טענה שלאחר האוכל המשיכו אחמד וחסן לשבת בפינת האוכל, ואילו חסן ואחמד טענו שישבו לראות טלוויזיה בסלון, לאו סתירה היא, וחנאן הסבירה שהם ישבו קצת בפינת האוכל ואח"כ עברו לסלון לראות טלוויזיה.

אחמד העיד כי אינו זוכר את סוג הסיגריות שחסן מעשן: "אולי פל-מל, אולי נקסט, לא יודע" (עמ' 53 לפרוט').

כשהוטח בעד כי הוא מסר אליבי שקרי כדי לסייע לגיסו, הכחיש זאת ועמד על גרסתו כי חסן היה בביתם במשך כל הערב, למעט אותן חמש דקות שבהן יצא לקנות סיגריות (עמ' 86 לפרוט'), בין השעות 20:30-21:00 (האירוע כזכור אירע סמוך לאחר השעה 22:00 - מ.ג.).

ביום 11.12.14 זומן אחמד אבו זרקא על ידי ההגנה פעם נוספת למתן עדות בבית המשפט ואישר כי מספר הטלפון שלו בזמן האירוע, וכיום, הוא 050-5443727. לדבריו, הוא מכיר את ראג'י עמאש, "הילד המאומץ במשפחת ראפע יונס" (הכוונה היא לראג'י יונס) אולם, הקשר ביניהם שטחי, "שלום -שלום" (עמ' 233 לפרוט'). כן טען, כי לא זכור לו שראג'י התקשר אליו אי פעם (עמ' 233 לפרוט').

כאשר הוצגו לאחמד שתי שיחות הטלפון אשר יצאו מהטלפון הסלולארי של ראג'י אליו, בליל האירוע בשעות 22.23 ו-22.26 (נ/11), והוטח בו כי חסן הוא שהתקשר אליו מהטלפון של ראג'י, וזאת לפי עדותו של ראג'י, השיב כי אינו זוכר שיחות אלה, אולם הכחיש כי חסן התקשר אליו באותו לילה ועמד על גרסתו כי חסן היה בביתו באותו זמן (עמ' 234-235 לפרוט'), ומכאן שלכאורה אין לחסן כל סיבה להתקשר אליו (הערה שלי - מ.ג.).

כן השיב כי בשעות הלילה כאשר אין תנועה על הכבישים ניתן להגיע עם רכב מאזור בית הקפה והאטליז (המצויים במרחק של כ- 250 מטרים מזירת האירוע כשהולכים בכביש ולא דרך חצרות הבתים) לביתו, תוך 3-4 דקות נסיעה (עמ' 235-236 לפרוט').

ה.26. חנאן אבו זרקא

(עמ' 87-90 לפרוט', מוצגים קשורים: ת/88)

חנאן הינה, כאמור, אחותו של חסן ואשתו של אחמד אבו זרקא. אמרתה במשטרה מיום 26.2.14, שעה 21.40 (ת/88) הוגשה חלף חקירה ראשית ובה תיארה כי בליל המקרה הגיע אליהם חסן בסביבות השעה 18.00-19.00 לארוחת ערב. הם ישבו ואכלו עופות ובשר בפינת האוכל ואח"כ חסן ובעלה הלכו לסלון לראות טלוויזיה. לאחר הארוחה היא החלה בנקיונות וחסן ובעלה ישבו יחד עד שמאוחר יותר ירדו לשבת למטה (כן ר' עמ' 89 לפרוט'). עוד השיבה, כי ייתכן שחסן יצא מן הבית בזמן שהיא היתה עסוקה בנקיונות, אולם היא לא הבחינה בכך.

כשנשאלה בעדותה אודות חקירתה במשטרה, סיפרה כי חסן התקשר אליה מתחנת המשטרה וביקש כי תגיע מהר לתחנה. לאחר מכן, התקשר פעם נוספת וביקש כי גם בעלה יגיע. לטענתה, היא לא ידעה בשלב בו נקראה טלפונית ע"י חסן באיזה עניין חסן נחקר ומדוע היא הוזמנה לתחנה (עמ' 87 לפרוט').

חנאן אישרה, כי ביום האירוע התקשרה להזמין את חסן לארוחת ערב עוד בזמן שהיה בעבודה (עמ' 88 לפרוט').

העדה השיבה כי היא אינה זוכרת מה סוג הסיגריות שחסן מעשן, "יש "נקסט", "טיים", "רוטמנס"... (עמ' 90 לפרוט').

ה.27. ענאן אבו זרקא

(עמ' 111-112 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/91)

ענאן הוא שכנו של נאשם 1 וחברו. אמרתו הוגשה חלף חקירה ראשית (ת/91). העד אישר כי ביום האירוע אסף את נאשם 1 בסביבות השעה 18.00-18.15 למכון כושר בערערה והחזירו חזרה לביתו בין השעות 19.00-19.20. ככלל טען, כי הם נוהגים ללכת לחדר כושר 4-5 פעמים בשבוע (עמ' 112 לפרוט'). העד טען כי אינו זוכר את הזקן של נאשם 1 באותו יום, ואולם בד"כ הוא רואה אותו עם "זקן בגודל בינוני" (עמ' 112 לפרוט'). כמו כן לא זכר ענאן, אם באותו יום

היה נאשם 1 קירח לגמרי או עם שיער קצוץ (עמ' 112 לפרוט').

משהודה נאשם 1 כי נהג בפיאסטה ולאחר האירוע גילח זקנו כדי להקשות על זיהויו והעד אינו זוכר את אורך זקנו, הפכה עדותו לבלתי רלבנטית כשקשה לקבוע ממצא על סמך תיאור הזקן "בדרך כלל, בגודל בינוני".

ה.28. ראשיד חיג'אזי

(עמ' 147-150 לפרוט'; מוצגים קשורים: ת/94)

ראשיד, כבן 17.5, הוא בן דודו של נאשם 1. הנ"ל נשאל באמרתו במשטרה אם התקשר מהטלפון של נאשם 1 אל נאשם 2 והשיב כי הוא בטוח שלא התקשר אליו, ואף הוסיף כי אין לו את המספר של נאשם 2 (ת/94). בעדותו שינה ראשיד גרסה זו וטען כי התקשר אל נאשם 2 מהטלפון של נאשם 1, בשעה מאוחרת בליל האירוע, לאחר שנאשם 1 נעצר (נאשם 1 נעצר סמוך לשעה 00:25 - ת/22, ת/23), כדי לבקש מנאשם 2 את מספר הטלפון של עו"ד אחמד יונס. לדבריו, אמו של נאשם 1 ביקשה ממנו להתקשר, משום שהיא אינה יודעת "לתפעל" את מכשיר ה"אייפון" (עמ' 148 לפרוט'). ראשיד השיב, כי נאשם 2 לא שאל אותו מדוע נאשם 1 נעצר.

בין הטלפון של נאשם 1 לטלפון של נאשם 2 התקיימו 3 שיחות, 00:41, 00:45, 00:46 (ת/81, עמ' 3). ראשיד לא נתן הסבר לשתי השיחות הנוספות על זו שבה לטענתו ביקש מנאשם 2 את מספר הטלפון של עו"ד אחמד יונס. עוד אציין כי שלוש השיחות הנ"ל בין הטלפונים של הנאשמים התנהלו לאחר שנאשם 2 עזב את מקום עבודתו בשעה 00:15 (ת/73) ובטרם הגיע לחקירתו במשטרה.

משנדרש ראשיד להסביר את הסתירה בין גירסתו בחקירתו במשטרה לגירסתו בעדותו, השיב כי שיקר בעניין זה בחקירתו במשטרה משום שפחד (עמ' 148 לפרוט').

עוד סיפר ראשיד בעדותו, כי בסביבות השעה 22.00-22.30 ישב לפרק זמן קצר עם חבר מחוץ לביתו, בקרבת בית נאשם 1, ולא הבחין בהתרחשות מיוחדת במקום. אולם, באותו לילה התעורר בשל צעקות ושמע מאביו של נאשם 1 כי רכבה של נור נגנב. את נור לא פגש (עמ' 150 לפרוט'). גם לעניין זה אין רלבנטיות, משהודה נאשם 1 כי הוא זה שלקח ונהג בפיאסטה של נור אחותו, ואף לא אחד גנב אותה. כפי שיתבאר, סמוך אחרי 22:00, לאחר שברח מן השוטרים, ביקש נאשם 1 מאמו ומאחותו נור, למסור למשטרה על גניבת הרכב. על כן אין זה סביר בעיני שאביו של נאשם 1 לא ידע כי הרכב נלקח ע"י נאשם 1 והוא סיפר לראשיד כי הרכב נגנב.

ו. פרשת ההגנה

ו.1. גרסת נאשם 1

מדו"חות המעצר מיום 24.2.14, שעה 00:25 (ת/23; ת/24), עולה כי כבר עם מעצרו הכחיש נאשם 1 קשר לאירוע וטען כי בזמן האירוע ישן ואין לו מושג על מה מדובר.

גם באמרתו הראשונה מיום 24.2.14, שעה 01.59 (ת/1, ת/א) הכחיש נאשם 1 כל מעורבות באירוע וטען כי ישן בביתו באותו זמן (עמ' 2, ת/1).

לפי גרסתו באימרה זו, ביום האירוע חזר מעבודתו במפעלי נייר חדרה (שני הנאשמים עובדים במפעלי נייר חדרה, אם כי לא באותן המשמרות - מ.ג.) בסביבות השעה 16.00, היה בביתו עם הוריו, ובין השעות 19.00-20.00 - 21.00-21.30 היה יחד עם חברו ושכנו ענאן אבו זרקא באימון בחדר כושר. לאחר מכן חזר לביתו, התקלח, אכל, שוחח עם ארוסתו בטלפון והלך לישון. לדבריו, אביו ואמו היו בבית בזמן שהלך לישון (עמ' 3, ת/1) והפעם האחרונה בה הבחין ברכב הפורד פיאסטה השייך לאחותו נור, היתה בשעות הבוקר של אותו יום (עמ' 2, ת/1).

לטענתו, מעולם לא נהג ברכב זה, ולמעשה למעלה מחמש שנים אינו נוהג כלל (עמ' 2, ת/1) כיוון שאין לו רשיון נהיגה **(מ"שאלת לקובץ נהגים" (ת/80) שהוגשה בהסכמה, עולה כי רשיון הנהיגה של נאשם 1 היה בתוקף עד חודש אוגוסט 2008).**

כשנשאל על קשריו עם נאשם 2, טען כי הם חברים מילדות והוסיף כי לא ראה אותו מזה מספר ימים. כן הכחיש כי אי פעם החזיק נשק או תחמושת (עמ' 3, ת/1).

באמרתו השניה, מיום 24.2.14, שעה 18.07 (ת/2) חזר נאשם 1 על גרסתו והוסיף כי ראה את אחותו נור בעת שחזר מהעבודה, ואת אמו ראה בסביבות השעה 20.00-21.00, כאשר ישב לאכול במטבח (עמ' 2, ת/2). שוב טען כי לא ראה את נאשם 2 מספר ימים ושוחח עמו בטלפון בפעם האחרונה כיומיים קודם (עמ' 3, ת/2).

נאשם 1 חזר על טענתו, כי לא נהג ברכב של נור, לא ביקש ממנה את הרכב, והוסיף כי הוא "פסול" מלנהוג (עמ' 3, ת/2); כאמור, מ- ת/80 עולה כי הנאשם אינו פסול לנהיגה אלא שאין לו רשיון נהיגה). כן טען נאשם 1, כי נאשם 2 מעולם לא היה ברכב הפיאסטה של נור (עמ' 4, ת/2).

בעדותו הראשונה מיום 8.9.14, סיפר נאשם 1 כי הוא בן 29, רווק, ועד למעצרו עבד ב"מפעלי נייר חדרה". לדבריו, יש לו אח הלומד רפואת שיניים ברומניה, ואחות בשם נור שהינה בעלת רכב הפיאסטה (עמ' 153 לפרוט').

במהלך עדות זו המשיך נאשם 1 להכחיש כי נהג ברכב הפיאסטה וככלל, הכחיש את מעורבותו באירוע וטען כי בזמן האירוע ישן בביתו (עמ' 153 לפרוט').

כשנטען בפניו כי השוטרים זיהו אותו ואת נאשם 2 כמעורבים באירוע, דבר שנאמר לו גם בעת חקירתו במשטרה, השיב כי "התעצבן" כששמע על כך וכי השוטרים שיקרו: "גם בפנים אמרתי לשוטרים שהם שקרנים, כי הביאו אותם לעימות מולי. אמרתי את זה לשניהם בפנים" (עמ' 154 לפרוט'). כשנשאל מדוע ירצו השוטרים לקשור אותו לאירוע, השיב כי ייתכן שקשרו אותו משום שהרכב שייך לאחותו, ואולם טען כי סביר להניח שהם טעו בזיהוי (עמ' 154 לפרוט').

נאשם 1 דבק בגרסתו כי לאחר שחזר מחדר הכושר, ראה את הוריו, אכל, התקלח והלך לישון עד שהשוטרים הגיעו לעוצרו (עמ' 154 לפרוט').

בחקירתו הנגדית, כאשר נשאל על שיחותיו עם נאשם 2 באותו ערב, טען כי היתה שיחה אחת ממנו אולם, הוא לא ענה לשיחה. מאוחר יותר התקשר לנאשם 2 ואמר לו שהוא יחזור אליו מאוחר יותר. כשנשאל אם היתה תקשורת נוספת ביניהם, השיב כי היו ביניהם חילופי הודעות, ומההודעות הבין כי "היה משהו" שכן נאשם 2 הבחין ברכב ה"פורד" בזירה ורצה לדעת אם הוא בבית (עמ' 155 לפרוט'). מאוחר יותר, הבין מהוריו כי רכבה של אחותו נגנב והיא נמצאת בתחנת המשטרה כדי להגיש תלונה (עמ' 156 לפרוט'); נור אכן הגישה תלונה למשטרה בעניין גניבת הרכב (ת/62ב), ואולם כפי שיובהר בהמשך מהודאת נאשם 1 ובעדותו השניה, הרכב לא נגנב ומדובר בתלונת שווא שנבעה מכך שנאשם 1 ביקש מנור ו/או מאמו, שנור תגיש תלונה במשטרה כי הרכב נגנב).

נאשם 1 אישר כי לבש באותו ערב "טרנינג" כחול כהה-שחור ונעלי אדידס (עמ' 156,157 לפרוט').

כן אישר, כי מספר הטלפון בו הוא השתמש באותו זמן הוא 052-4164530. מספר הטלפון של אמו הוא 052-8785463; מספר הטלפון של אחותו נור הוא 052-6686525 ומספר הטלפון של ארוסתו, סוהא, הינו 052-6362949 (עמ' 157,158 לפרוט').

כשעומת עם העובדה כי בין השעות 22.50-22.49 יצאו שלושה מסרונים ממכשיר הטלפון שלו לנור, אחותו, השיב כי "אינו זוכר" מה כתב לה (עמ' 158 לפרוט').

כשהוטח בו כי גרסתו לפיה היה במהלך מריבה טלפונית עם ארוסתו בזמן ששמע מנאשם 2 שרכב הפורד בזירה, אינה מתיישבת עם העובדה ששיחתו האחרונה עם ארוסתו היא בשעה 21.33 ונאשם 2 יכול היה לעדכן אותו שרכב ה"פורד" נמצא בזירה רק לאחר האירוע כלומר, אחרי השעה 22.00, טען נאשם 1 שלא שם לב ואולי נרדם (עמ' 159 לפרוט'). בהמשך, לא היה בפיו הסבר כיצד, אם נרדם, יצאו ממכשיר הטלפון שלו מהשעה 22.00 ועד שנעצר, למעלה מ-30 שיחות והודעות.

כשהוטח בו כי אין במסרונים של נאשם 2 כל הודעה כי רכבה של נור נמצא בזירה, השיב כי אינו זוכר (עמ' 159 לפרוט'); ר' גם ת/81ב).

ביום 15.9.14, לאחר שנאשם 2 העיד ומסר את גרסתו בבית המשפט, ביקש נאשם 1 באמצעות בא-כוחו "...להעיד שוב ולספר את גרסתו לגבי אותו יום..." (עמ' 184 לפרוט').

במהלך עדותו השנייה, מסר נאשם 1 גרסה חדשה, ממנה עולה, כי לאחר שהיה בחדר כושר עם שכנו וחברו ענאן אבו זרקא, חזר לביתו, התקלח, אכל, ושוחח עם ארוסתו בטלפון (עמ' 185 לפרוט'). במהלך השיחה ביניהם קיבל "שיחה ממתנה" ממספר שאינו שמור בין אנשי הקשר שבמכשירו ולא ענה. כאשר קיבל טלפון נוסף מאותו מספר, השיב לשיחה ועל הקו היה חסן, ששאל אותו אם הוא בבית וביקש ממנו שיבוא אליו דחוף (עמ' 186 לפרוט').

לדבריו, יצא מיד מן הבית, אף מבלי לחזור לארוסתו בטלפון. בחוץ, הבחין ברכב הפיאסטה של אחותו כשמנועו מונע ואין בו אף אחד, והחליט לנהוג בו אף על-פי שאין לו רישיון נהיגה (עמ' 186 לפרוט'), ומבלי להודיע לאף אחד כי הוא

לוקח את הרכב.

לדבריו, נסע לביתו של חסן וחיכה לו בחניה. חסן נכנס לרכב, ישב לידו והורה לו לנסוע. במהלך הנסיעה הם לא החליפו ביניהם מילה. סמוך לבית הקפה (של עבדל חכים יונס), התקשר חסן לאדם כלשהו שהוא אינו יודע את זהותו, ושאל: "הכל בסדר, אני יכול לבוא, יש משהו?" אולם, כפי הנראה חסן נענה בשלילה, כי הם המשיכו בנסיעה עד שנתקלו ברכב משטרה שהגיע מולו.

באשר להיתקלות עם הרכב המשטרה, טען נאשם 1 כי המיקום עליו הצביעו השוטרים אינו מדויק וכי "ההיתקלות" התרחשה מעט קדימה יותר מהמקום עליו הצביעו השוטרים, ליד עמוד חשמל (עמ' 186 לפרוט'). לדבריו, הרכב המשטרה נעמד ממש מולו (עמ' 186 לפרוט'). מכיוון שסבר שאותו רכב מעוניין לפנות שמאלה, נסע מעט אחורנית, אולם הרכב התקדם לעברו והחל להבהב עם האורות "גבוה-נמוך" (עמ' 187 לפרוט'). בשלב זה, חסן החל לחשוד כי מדובר ברכב "בילוש" וכששאל את חסן: "אז מה?", השיב חסן כי יש לו בתוך התיק נשק והציע שיברח. לדבריו, לחסן היה תיק מבד והוא הניח אותו על רצפת הרכב, בין רגליו (עמ' 187 לפרוט'). כששאל את חסן לאן להימלט הציע חסן שייסע לאחור, אולם כשהחל לנסוע לאחור, הבחין כי הנוסע ברכב ה"קיה" יורד מהרכב ולכן נעצר. ("הנוסע" ברכב הקיה היה כזכור אושרי שטען אף הוא כי "פרק" ראשון ורץ אחרי נהג הפיאסטה). בשלב זה, החל חסן לברוח ונאשם 1 העיד כי ברח אחריו (עמ' 187-188 לפרוט'). נאשם 1 התעקש כי חסן ברח ראשון מהרכב וכי התיאור שנמסר מפי השוטרים, לפיו דווקא הנהג - נאשם 1 - יצא ראשון מהרכב וברח, אינו נכון (עמ' 197 לפרוט').

ודוק: גם לפי גרסה זו - על אף שאיני מאמין לה - נאשם 1 ברח בנסיעה לאחור על פי עצתו של חסן וזאת כשהוא כבר יודע מחסן שיש בתיק נשק!!

לאחר שברח התחבא בין עצי הזית והתבונן במתרחש במקום האירוע. לאחר מכן שלח לאמו הודעה שתגיד לאחותו שרכבה נגנב (עמ' 188 לפרוט'); כשעומת בחקירה נגדית עם העובדה כי לא שלח הודעת טקסט לאמו באותו ערב, אלא מספר הודעות לנו, תיקן את גרסתו וטען שיתכן כי שלח את ההודעה לנו: "יכול להיות ששלחתי הודעה לאחותי שאני ברחתי ושיגידו שהאוטו נגנב" (עמ' 200 לפרוט').

לדבריו, כעבור מספר דקות התקשר אליו נאשם 2 ושאל אותו אם הרכב בזירה הוא הרכב שלהם, והוא השיב שאינו יודע וכי הוא ברח (עמ' 188 לפרוט'). גם לאחר מכן המשיך נאשם 2 להתקשר אליו ולשלוח לו הודעות (עמ' 188 לפרוט').

מאוחר יותר שב הביתה, גילח את הזקן כדי להקשות על זיהויו, ולאחר כשעה הגיעו השוטרים, עצרו אותו ולקחו אותו לתחנת המשטרה.

נאשם 1 טען, כי למרות שהוריו ידעו כי הרכב נתפס בכפר, לא סיפר לאיש דבר עם הגיעו הביתה והלך לישון עד שהגיעו שוטרים לעוצרו (עמ' 188-189 לפרוט'; עמ' 199 לפרוט'). בתגובה לשאלת בית המשפט, טען כי בשלב מאוחר יותר סיפר לאחותו שלקח את רכבה (עמ' 190 לפרוט'). כן טען, כי מעולם לא סיפר לנאשם 2 את האמת. (ראוי לזכור כי הנאשמים, כאמור, הם חברים בלב ובנפש מילדות במשך שנים רבות, היו עצורים תקופה ארוכה וניהלו את משפטם

ביחד תקופה ארוכה, ואין ספק כי הבין שאי אמירת "האמת" על ידו עלולה לסבך את חברו הטוב שנתון במעצר ואשמה חמורה מרחפת מעל ראשו).

בהמשך, פנה לבית המשפט ואמר את הדברים הבאים:

"[...] אבל האמת, כב' השופט, חוץ מעבירה של נסיעה ללא רשיון לא עשיתי כלום. לא ידעתי מה יש לו בתיק בכלל, לא דיברנו על זה אפילו, אם היה לי אפילו איזה חשש שיש משהו בעייתי בתיק, אני הייתי מבחין בכך על פי העיניים של חסן, אבל לא הבחנתי. איך שהוא עלה לאוטו בהתחלה, אני בטוח במאה אחוז שהרכב שבא ממול זה רכב משטרתי, כי אז הפנים שלו השתנו, הבחנתי שיש בו איזה משהו. כשאספתי אותו מהבית הוא יכל להגיד לי אבל הוא לא אמר לי כלום ולא הרגשתי כלום, יכולתי להבחין לפי הפנים שלו שיש לו משהו אבל לא הבחנתי, כלום...מה שאני מספר זה בא מהלב. אני מרגיש שלא עשיתי כלום, נכון שנהגתי ברכב בלי רשיון ואני מוכן לקבל כל עונש, אבל בכל זאת שעשיתי טובה למישהו, יש לי ארוסה, יש לי בית, אני רוצה להתקדם בחיים שלי, אף פעם לא היתה לי כל עבירה ואין לי כלום עם נשק.

ראיתי שחסן היה איתי באוטו והוא זה שברח, ובסוף מביאים לי חבר, נאשם 2, שהוא ידע שאני ברחתי ולא יכל לעשות כלום. אני שם עליו ולמעשה פגעתי בעצמי וגם בו, ושהוא לא עשה שום דבר. אבל גם אני לא עשיתי על אף שהייתי באוטו. אני מודה בזה ואני מוכן לכל." (עמ' 189 לפרוט').

כשנשאל על ידי בית המשפט מדוע לא סיפר את "גרסתו האמיתית", בשלב מוקדם יותר, השיב כי היה בטוח שאם יתברר לבית המשפט שנאשם 2 לא היה מעורב באירוע, גם הוא יוכל "לחמוק" מהסיפור, "כי גם הוא וגם אני לא עשינו כלום" (עמ' 190 לפרוט'; ר' בהקשר זה גם עמ' 192-193 לפרוט').

למעשה זאת הטענה המרכזית השזורה גם בסיכומי ב"כ נאשם 1. דהיינו, נאשם 1 היה ברכב וידע שהוא משקר בחקירותיו במשטרה וידע כי הוא משקר כשהטיח בשוטרים בזמן העימותים כי הם משקרים ומעלילים על אדם חף מפשע, וידע שהוא מסבך את החבר הכי טוב שלו במעצר ממושך, בהעמדה לדין באשמה חמורה תוך העמדתו בסכנה של הרשעה הנושאת בצידה בגין עבירות כאלה עונש חמור, וידע כי הוא משקר לבית המשפט בעדותו הראשונה וכל זאת בתקווה, שאם נאשם 2 יזוכה בשל טעות בזיהויו, גם הוא יחמוק מהרשעה. נראה כי מדובר במחשבה מניפולטיבית ביותר שעל השפעתה בקשר לאמון שיש לרכוש לגירסה החדשה של נאשם 1, עוד ארחיב בהמשך.

למעשה, שני הסניגורים מבקשים מבית המשפט להאמין לגירסתו החדשה של נאשם 1, כיוון שלדעתם שיקר לכל אורך החקירה ובעדותו הראשונה מסיבה "טובה", כלומר, כדי להציל עצמו... דהיינו, מכיוון ששיקרת, האמינו לי עתה - תמהתי !!

כשנשאל על ידי בית המשפט אודות גרסת השוטרים, כי הוא ניסה לעקוף את רכבם מימין, תוך שפגע בו, הכחיש את הדברים וטען כי עמד עם רכבו במקום ובהמשך נסע לאחור, ואילו השוטרים הם שעקפו את רכבו מימין ותוך כדי כך פגעו במראה (אכן מראה ימנית של הפיאסטה נפגעה - ת/59). בהמשך טען, כי בשלב זה כבר יצא מהרכב ולא ראה

את שהתרחש, אולם הוא משוכנע שזה מה שאירע.

משהוצג בפני נאשם 1 תקליטור הסיור שנערך על ידי בית המשפט, הנאשמים ובאי-כח הצדדים בזירת העבירה (ת/93), הצביע על המקום בו עצר את רכבו בזמן "ההיתקלות" עם הרכב המשטרתי (דקה 13.48-13.55 לת/93, עמ' 195 לפרוט'), הדגים להיכן נמלט (עמ' 196 לפרוט'; דקה 15.36 לת/93), וניסה להסביר את מסלול נסיעת הרכב המשטרתי. כשעומת בשלב זה עם טענתו לפיה השוטרים רצו לפנות עם רכבם שמאלה, טען כי הובן לא נכון וכשאמר שמאלה התכוון "משמאלו" (עמ' 195 לפרוט'), כך שלמעשה השוטרים רצו לפנות ימינה. בהמשך, כשהוטח בו כי אילו רצו השוטרים לפנות ימינה אזי לא היו צריכים לעקוף את הפיאסטה, השיב: "בשביל לפנות ימינה הוא לא צריך לעבור אותי, הוא יכול לפנות ימינה אבל חשבתי שאני מפריע לו ועשיתי קצת רברס." (עמ' 196 לפרוט'). נאשם 1 חזר וטען, כי תיאור השוטרים שהוא ניסה לעקוף את הרכב המשטרתי עם הפיאסטה, הוא שקרי (עמ' 196 לפרוט').

(יצוין כי הביקור בזירת העבירה עם ב"כ הצדדים ובית המשפט, נערך ביום 8/6/14 כשנאשם 1 טרם מסר את גרסתו השנייה, שנמסרה רק ביום 15/9/14, ומכאן שגם הביקור בזירה נערך תחת "מטריית" גירסה שקרית של נאשם 1).

נאשם 1 הצביע על המקום בו הסתתר לאחר בריחתו ומשם צפה על מקום האירוע, בין עצי זית מתחת לבנין ובו גגות רעפים (עמ' 196 לפרוט', דקה 16.12, ת/93), וטען כי לאחר מכן הלך במהירות לביתו והגיע לשם תוך 6-7 דקות (עמ' 199 לפרוט').

כאשר נשאל על קופסת התחמושת שנמצאה על רצפת הרכב לא ידע לתת הסבר להימצאותה שם וטען כי לא ראה אותה (עמ' 203 לפרוט').

נאשם 1 נשאל בדבר הקשר בינו לבין חסן אבו שחאדה:

ש." לבית המשפט: מצלצל אליך חסן בין 21:00 ל- 21:30 ואתה באמצע שיחה עם ארוסתך, אומר לך לבוא, למה הלכת, מה החברות הגדולה ביניכם?
ת. "זו לא חברות טובה עם חסן. לחסן יש לו אוטו ובעבר הוא גם הקפיץ אותי. כמה פעמים ראה אותי בדרך מהעבודה ברגל, הוא היה עושה את הסיבוב ולוקח אותי הביתה.

.....

חקירה נגדית לב"כ המאשימה:

ש. מה בדיוק הקשר שלך עם חסן?
ת. יש בינינו שלום, אם אני רואה אותו בבית קפה אני יכול לשבת איתו לשתות קפה. חברות כזאת בסדר. יש טלפונים גם בינינו. היה לי את המספר שלו בזכרון. תחת השם "חסן נאסר", סליחה "חסן נוסור", שזה מעין כינוי חיבה כזה.

ש. הטלפונים שלכם בעבר באיזה ענין?
ת. בענייני עבודה, גם כשהתארסתי הוא בא אלי לברך אותי. מעבר לזה לא היה כלום."
(עמ' 191-192 לפרוט')

(בהקשר זה ראוי כבר עתה לציין כי למרות שהטלפון של חסן שמור ב"אנשי קשר" של נאשם 1, לא הוצג פלט תקשורת המצביע על שיחות ביניהם, למעט מסרון אחד ששלח חסן בחודש דצמבר לנאשם 1 ולמעט טענתו הכבושה של נאשם 1 בעדותו השנייה, כי בליל האירוע התקשר אליו חסן מטלפון המסתיים בספרות 197, שלא הובאה לגביו כל ראיה כי היה בשימוש של חסן).

מן האמור לעיל משתמע, כי יציאתו החפוזה של נאשם 1 לבית חסן אבו שחאדה, תוך עזיבת השיחה עם ארוסתו, היתה על רקע העובדה כי בעבר הסיע אותו חסן מספר פעמים ברכבו. טענה זו אינה נקייה מתהיות, שהרי חסן לא ביקש ממנו לבוא עם רכב. לנאשם 1 לא היה רשיון נהיגה וכשיצא מהבית לא יכל לדעת כי ימצא את רכבה של נור מונע וייקחו. דהיינו תכנן להגיע לחסן ללא רכב: "...באמת שלא התכוונתי לקחת את האוטו..." (עמ' 186, שורה 10 לפרוט'). ואם לא תכנן להגיע לחסן עם רכב, במה תכנן לעזור לו...?

יתירה מזאת, בהעדר חברות מיוחדת עם חסן נשאלת השאלה מדוע התפתה נאשם 1, שהינו אדם ללא עבר פלילי, לקחת את רכב אחותו שהושאר מונע - וסביר היה לחשוב שהיא מייד חוזרת אליו - בלי להודיע לה, ולנהוג בו ללא רשיון?

התנהגות כזאת מעלה את החשש כי נאשם 1 ידע מדוע ולא יזו מטרם עליו להיחפז להגיע לחסן - גם לו קיבלתי גירסתו - ופוגעת באופן כללי במהימנותו.

בהמשך טען כי הוא אינו בטוח היכן עובד חסן, אולי ב"מרכבים" (חסן אכן עובד ב"מרכבים"), נאשם 1 לא זכר במדויק מתי ראה את חסן בפעם האחרונה, "יתכן שהיתה זו פגישה אקראית בכפר שבוע לפני האירוע, ולא זכר מתי שוחח עם חסן טלפונית בפעם האחרונה לפני יום האירוע (עמ' 191 לפרוט').

לטענתו, ביום האירוע חסן לא התקשר מהטלפון האישי שלו, שכן לא הופיע על הצג שלו השם "חסן נוסור", אך הוא זכר "במאה אחוז" כי הספרות האחרונות של אותו מספר היו 197. עם זאת טען, כי כשניסה להתקשר לאותו מספר שידע אותו מתוך השיחות היוצאות שלו, לאחר המעצר, הטלפון היה מנותק (עמ' 191 לפרוט') (אודה כי מוזר בעיני כיצד "זכר" נאשם 1, מתוך שפעת מספרי הטלפון שהתקשרו אליו, בדיוק את שלוש הספרות האחרונות של מספר הטלפון ממנו צלצל חסן, בהזדמנות יחידה זו, תוך כדי החיפזון לצאת אליו ואירוע ההיתקלות עם שוטרים, ולמרות שחלפו כ- 7 חודשים מאז אותה שיחה ועד שמסר מספר זה).

נאשם 1 טען כי ברשותו מספר הטלפון של חסן כיום, 050-9014234, ומספר טלפון נוסף שהיה שמור ב"אנשי הקשר" שלו. כשנשאל כיצד הגיע לידיו מספר הטלפון הנוכחי של חסן, זה המסתיים ב-234, השיב כי קיבל אותו לאחר עדותו הראשונה בבית המשפט, דרך חברים. משהוטח בו כי המספר של חסן המסתיים ב-234 היה שמור אצלו כבר בדצמבר 2013 תחת השם "חסן נאסר", וממנו נשלח לו מסרון, הסביר כי החליף טלפון ומספר ולא ידע את המספר, ולאחרונה שוב החליף טלפון ומספר (עמ' 202 לפרוט').

נאשם 1 טען, כי ניסה לשוחח מספר פעמים עם חסן בטלפון של חסן, המסתיים בספרות 234, כדי לשתף אותו בכך שהוא "הולך לספר את האמת" בבית המשפט, אולם חסן לא ענה לטלפון וכשכבר ענה והם דיברו ביניהם, הטיח בו חסן

כי אין נגדו ראיות והשטרים לא זיהו אותו אלא את הנאשמים (עמ' 192 לפרוט').

אעיר, כי במצב דברים זה נשאלת השאלה מדוע, בשלב כה מאוחר היה צריך לשתף את חסן בכוונותיו ומדוע, מכיוון שידע שחסן מכחיש, לא שיתף קודם את סניגורו בכך שהוא רוצה לדבר עם חסן וייתכן שהשיחות היו מוקלטות.

כשנשאל נאשם 1 כמה שיחות ניהל עם חסן באותו לילה ממספר הטלפון הלא מזוהה (המסתיים ב - 197), השיב כי בתחילה נכנסה שיחה אחת שלא ענה לה ולאחר מכן שיחה נוספת, לה ענה. עוד הבהיר, כי השיחה עם חסן ארכה שניות (עמ' 193 לפרוט'). כאשר הוטח בו בחקירה נגדית, כי היו 3 שיחות בינו לבין אותו מספר (למשך 17, 50 ו- 22 שניות) ולא רק שיחה אחת, טען כי אינו זוכר (עמ' 200 לפרוט').

(מעיון בפלט הטלפון של נאשם 1, ת/89 עמ' 7, עולה כי היה זה דווקא נאשם 1 שצלצל ראשון, בשעה 21:25 ושוחח 17 שניות עם מספר הטלפון המסתיים בספרות 197 ולא להיפך כפי שטען).

אדגיש כי חסן הכחיש שמספר הטלפון המסתיים בספרות 197 היה טלפון שלו, ולא הובאה שום ראיה - למעט טענתו הכבושה של נאשם 1 - כי זהו מספר הטלפון של חסן.

ב"כ נאשם 2 הגיש ביום 18/12/14 בקשה לאיכון מספר הטלפון של חסן אולם, משקבעתי דיון בבקשה, חזר ממנה ביום 21/12/14 (עמ' 252 לפרוט'). ב"כ נאשם 2 יכול היה להגיש בקשה לקבלת פלט הטלפון שמספרו 050-29581197, ולבצע מחקר תקשורת כדי לנסות להוכיח כי בשלב מסוים חסן עשה שימוש במספר זה. למשל, אם היה מוכח מהפלט כי מספר זה "התקשר" או "קיבל" שיחות מטלפונים המשוויכים לבני משפחתו של חסן, כמו אמו, אחיו ואחיותיו, או שטלפון זה מאוכן באתר בו מצוי מקום העבודה של חסן בחברת "מרכבים", ניתן היה לטעון כי זהו מספר הקשור לחסן ואף להטיח זאת בפני חסן בחקירתו הנגדית. בקשה כזאת לא הוגשה ובדיקה כזאת לא נעשתה.

גם כשהוטח בנאשם 1, כי בניגוד לגרסתו לפיה לא חזר לארוסתו בטלפון אלא מיהר לצאת מהבית לכיוון ביתו של חסן, קיימות שתי שיחות עם ארוסתו מיד לאחר השיחות עם המספר המסתיים בספרות 197 ממנו התקשר אליו חסן, לפי טענתו, השיב כי כיום כבר אינו זוכר וייתכן שהתקשר אליה חזרה (עמ' 201 לפרוט').

כשנשאל נאשם 1 האם חסן ראה אותו אי-פעם נוהג והאם ידע שיש לו רכב, השיב כי הוא אינו נוהג כלל (עמ' 193 לפרוט'). כזכור, לפי גרסתו השנייה והמאוחרת של נאשם 1, חסן למעשה "השתמש" בו כדי להוביל את הנשק שנתפס. אם נאשם 1 אינו נוהג כלל כיוון שאין לו רשיון ומכאן שחסן לא יכול היה לראותו נוהג, כיצד ציפה חסן שנאשם 1 יועיל לו...? ומדוע שיקרא דווקא לו? הרי חסן לא ביקש מנאשם 1 לבוא עם רכב ולא יכול היה לדעת כי נאשם 1 ייקח את הרכב של נור, אז לאיזו מטרה קרא לו?

יתירה מזאת, כשנשאל אם הבין משיחתו עם חסן כי חסן צריך אותו בעניין דחוף, השיב: "לא, סבבה כזה, לא ממש דחוף" (עמ' 194 לפרוט').

נוכח תשובתו זו, נשאל נאשם 1 מדוע ניתק את השיחה עם ארוסתו ואף לא חזר אליה כפי שטען, השיב:

"אמרתי, כי חסן עשה לי כמה טובות אז לא ראיתי בזה משהו שאני אעשה לו גם טובה. הוא הסיע אותי כמה פעמים, לקח אותי הביתה. חשבתי שאין משהו אם אני אלך אליו, לבדוק מה הוא רוצה..."

ש. אמרת שהוא לא נשמע בהול?

ת. נכון.

ש. אז מה הלחץ שלך?

ת. לא הייתי בלחץ מה הבעיה שאני אגיד לארוסתי שאני אדבר איתה עוד מעט וירדתי. לא הייתי בלחץ, ממש לא.

ש. אין לך רשיון, אתה לא נגד דבר, חסן לא נשמע בלחץ, אתה רואה את הרכב של אחותך מונע, אדם שאין לו רשיון, לא לחוץ, מחליט לנסוע בלי רשיון, מה גרם לך להיכנס ולנסוע ברכב?

ת. טעיתי, ואני משלם על הטעות הזאת עד עכשיו. "
(עמ' 194 לפרוט').

באשר לשעות האירועים תיאר נאשם 1, כי הסיע את חסן בסביבות השעה 21.30-22.00 ואישר כי כל האירוע מאז ששוחח עם חסן בטלפון ועד להיתקלות עם השוטרים לקח בין 10-20 דקות ולא יותר (עמ' 195 לפרוט').

כאשר נשאל מדוע לא מסר את גרסתו הכבושה קודם לכן, לא ידע להשיב על כך. כמו כן, לא ידע להסביר מדוע למשל, לא סיפר את גרסתו "האמיתית" במשטרה, מבלי למסור את שמו של חסן, מבלי "להסתבך" עם חסן אך תוך נסיון להציל את חברו נאשם 2, וגם לא ידע להסביר מדוע לא מסר גרסתו לאחר שכבר ידע כי הנאשם 2 מסר כי ראה את חסן באותו ערב ואף ידע כי חסן נחקר ונערך עימות בינו לבין נאשם 2 (עמ' 203 לפרוט'). דהיינו, שאם נאשם 2 "פתח" ראשון על חסן, לא היתה כבר מניעה שנאשם 1 יזכיר אותו. דבר זה כמובן היה מאפשר למשטרה לבדוק בזמן החקירה את הקשר של חסן למספר הטלפון המסתיים בספרות 197 ולעמת תוצאות בדיקה זו עם גרסתו של חסן.

2.1. גרסת נאשם 2

(עמ' 163-182 לפרוט'; ת/3-8, ת/12, ת/13)

נאשם 2 סיפר כי הוא בן 31, תושב כפר ערה, רווק, מתגורר עם הוריו. עד האירוע עבד ב"מפעלי נייר-חדרה" (עמ' 163 לפרוט'). כן אישר כי מספר הטלפון שמסר באמרתו, 052-2331676, הוא מספר הטלפון שלו.

מאחר שגרסת נאשם 2 באמרתו היתה גרסה מתפתחת, אסקור בתמצית את עיקרי דבריו:

ו.2.א. גרסת נאשם 2 באימרותיו

באמרתו הראשונה מיום 24.2.14, שעה 04.34 (ת/3, ת/א3), סיפר נאשם 2 כי בליל האירוע ישב בבית הקפה של חכים עבד אל יונס, המצוי במרכז כפר ערה (ת/93, נקודת צילום מס' 5, עמ' 138 לפרוט'). בסביבות השעה 21.30 עמד מחוץ לבית הקפה יחד עם מוחמד ראפע יונס ובסביבות 21.45-21.50 התקשר אליו חברו, יערוב יונס, והציע כי יאסוף אותו למקום עבודתם המשותף "מפעלי נייר חדרה". בהמשך לשיחה זו, העביר רכבו ממקום בו החנה אותו קודם, מול בית הקפה, לחניה בחצר ביתו של מוחמד ראפע יונס, ושם עמד ושוחח עם מוחמד. בסביבות השעה 22.05 הבחינו באדם רץ והתעורר אצלם חשד שמשהו אירע בכפר, לכן עלו ברגל למרכז הכפר ומשם המשיכו ברגל בעלייה והבחינו ברכב משטרתי שנפל לתוך חצר או סמוך לחצר ו"עוד האוטו הזה, הפיאסטה, וראיתי שהיה שבור המראה הימנית שלו..." (עמ' 3, ת/3). בהמשך, שמע את אחד השוטרים אומר כי "מצאתי משהו" (עמ' 4, ת/3). כשתי דקות מאוחר יותר קיבל טלפון מיערוב יונס שעידכן אותו כי הוא נמצא במרכז הכפר ולכן ירד לכיוונו ונסע עמו ברכב לעבודה. לדבריו לא ידע מה השוטר "מצא".

לפי תיאורו של נאשם 2, אחיו של מוחמד ראפע יונס ששמו אחמד, ואיתו שיחק קודם "שש-בש" בבית הקפה, עלה איתו לזירה ואחריהם הגיע גם מוחמד עצמו (עמ' 3, ת/3).

בהמשך הוסיף, כי כשראה את רכב הפיאסטה בזירה, בסביבות השעה 22.00 והואיל והוא יודע שיש למשפחת נאשם 1 רכב כזה, התקשר לנאשם 1 לשאול אותו אם מדובר ברכב של משפחתו, אך נאשם 1 לא ענה לטלפון (עמ' 4, ת/3). (ודוק. באימרה זו טען נאשם 2 כי התקשר פעם אחת לנאשם 1 וזה לא ענה לו ולא הזכיר כלל את שאר השיחות והמסרונים שהוחלפו ביניהם).

באמרתו השנייה מיום 24.2.14, שעה 14.31 (ת/4, ת/א4), טען נאשם 2 כי סמוך לפני השעה 21.00 שיחק עם אחמד ראפע יונס שש-בש בבית הקפה, ובשלב מסוים הגיע אחיו של אחמד, מוחמד ראפע יונס, והתיישב לידם. בסביבות השעה 21.00 לערך יצא לדבר עם מוחמד מחוץ לבית הקפה ובסביבות השעה 21.30-21.40 קיבל שיחה מיערוב יונס. בהמשך, הלך להעביר את רכבו לחניה בחצר ביתו של מוחמד ראפע יונס, ובסביבות השעה 22.00 הוא, מוחמד ואחמד הבחינו באדם רץ, באזור החניה. בשלב זה עלה יחד עם אחמד למרכז הכפר ומשם עלה בעליה, לזירה עצמה. לדבריו, מוחמד היה מעט מאחוריהם.

גם באימרה זו (עמ' 3, שורה 55) טען כי התקשר פעם אחת לנאשם 1 וזה לא ענה לו ולא סיפר על שאר השיחות והמסרונים שהוחלפו ביניהם).

כשנשאל על מה שוחח עם יערוב יונס בדרכם לעבודה, השיב כי דיברו על הבלאגן שמתחולל בכפר ושנמאס מכך (עמ' 4, ת/4).

כן טען, כי באותו יום ביקר בבית הקפה גם בשעה מוקדמת יותר, בשעות אחר הצהריים, ואז פגש שם בחור בשם ראג'י ג'ורבאן שאומץ על ידי משפחת ראפע יונס (עמ' 3, ת/4; הכוונה לראג'י יונס, שהעיד מטעם ההגנה).

באמרתו השלישית, מיום 25.2.14, שעה 13.14 (ת/5), מסר נאשם 2 לראשונה, כי האדם אותו ראה "רץ" מכיוון המכולת, הקרוייה "טעם אחר", בזמן שעמד ליד רכבו בחצר של מוחמד ראפע יונס, ביחד עם מוחמד, הוא חסן אבו שחאדה, ואף הוסיף - לראשונה - כי חסן קפץ מעל גדר ביתו של זיאד יונס, וביקש ממנו לבדוק אם המשטרה רודפת אחריו. לדבריו, חסן תפס אותו בחולצה וביקש ממנו לבוא אחריו. כן מסר, כי חסן עמד במרחק של כחצי מטר ממנו ועל אף שהתאורה לא היתה חזקה הוא זיהה את חסן על-פי מראהו ועל-פי קולו (עמ' 2, ת/5). בהקשר זה הוסיף, כי הוא שמע בקולו של חסן כי הוא מפוחד (עמ' 3, ת/5). לדבריו, בזמן שראה את חסן, עמד לידו מוחמד ראפע יונס ובמרחק של כ-7 מטרים מהם עמד אחיו אחמד ראפע יונס (עמ' 3, ת/5). לאחר מכן, עלה למרכז הכפר לבדוק מה אירע (עמ' 2, ת/5).

באימרה זו סיפר נאשם 2, לראשונה, כי נאשם 1 התקשר אליו חזרה בזמן שהוא היה בדרכו לעבודה ואמר לו שאין לו זמן לדבר איתו. השיחה ארכה כ- 5 שניות בלבד ופרט לשיחה זו לא שוחח עם נאשם 1 באותו ערב. ואולם, מאוחר יותר, לאחר שכבר חזר הביתה בעקבות בקשת השוטרים שיגיע לביתו, קיבל שיחה מבן דודו של נאשם 1, ראשיד, אשר ביקש ממנו את מספר הטלפון של עו"ד אחמד יונס ואמר לו שעצרו את נאשם 1 ואת אחותו, נור (עמ' 5, ת/5).

משנשאל נאשם 2 אם הוא בטוח כי השיחה בה התקשר אליו נאשם 1 ואמר לו שאין לו זמן לדבר איתו, היתה השיחה היחידה ביניהם, השיב "**כן מאה אחוז אני בטוח**" (עמ' 4, שורות 104-116 ל- ת/5). כפי שכבר הוזכר בין הנאשמים התקיימו שיחות רבות נוספות והוחלפו מסרונים רבים ומשום מה נאשם 2 "לא זכר" אותם בשלב זה.

יתירה מזאת, משנשאל נאשם 2 מפורשות מדוע ציין באימרותיו הקודמות כי לא שוחח עם נאשם 1 אלא התקשר וזה לא ענה לו, טען כי זו היתה שיחה של 5 שניות והוא "שכח" אותה.

כאמור, הסתבר כי תקליטור חקירה זו שאמור היה להיות ת/5 א "אבד" ועל מחדל זה כבר הבעתי דעתי קודם.

עוד אציין כי אף שבשתי אמרותיו הקודמות דיבר נאשם 2 על "אדם שרץ", באימרה זו כבר מסר כי זהו חסן אבו שחאדה, וזאת לאחר ששמו של חסן כבר הוזכר בבית המשפט ע"י בא-כוחו עו"ד אחמד יונס, בבוקרו של יום זה, 25/2/14, בעת הדיון במעצר (נ/13, עמ' 5).

באימרתו זאת הסביר נאשם 2 כי נמנע למסור את שמו של חסן כמי ש"רץ" באימרותיו הקודמות, ואף נמנע מלספר בהן מה אמר לו חסן, כיוון שפחד מחסן וממשפחתו שמא יפגעו בו ובמשפחתו, אך כעת אינו מוכן להסתבך יותר במקום חסן.

באמרתו הרביעית, מיום 27.2.14, שעה 10.18 (ת/6, ת/6א), זיהה נאשם 2 את תמונתו של חסן אבו שחאדה ואף הסביר היכן חסן מתגורר וכיצד הוא מכירו מהכפר.

עימות עם חסן - כאמור, בעימות זה הנאשם הטיח בחסן את טענתו וחסן הכחיש וזאת גם כשהושארו לבד בחדר (ת/13, ת/13א, מיום 2/3/14, שעה 16:30).

באמרתו החמישית, מיום 2.3.14, שעה 20.00 (ת/7, ת/7א), לאחר העימות בינו לבין חסן, המשיך נאשם 2 לבדוק

בגרסתו.

בשחזור שנערך עם נאשם 2 ביום 6.3.14 (ת/8-ת/8) חזר על גרסתו הנ"ל, תוך שהדגים היכן נמצא בית הקפה בו ישב (מול ביתו של מוחמד ראפע יונס), היכן החנה רכבו בתחילה, וכן הוביל לחנייה של בית מוחמד, בה החנה לבסוף את רכבו (בשחזור ניתן להבחין כי אזור החניה חשוך מאוד ואינו מואר, אם כי השחזור נערך בשעה 03:46 ולא ניתן לשלול טענת הסניגור כי סמוך לשעה 22:00 היתה תאורה נוספת מן הבתים שסביב לחניה). כן הצביע נאשם 2 על המקום בו קפץ, לפי גרסתו, חסן אבו שחאדה (באזור בו הגדר נמוכה מאוד), ולאחר מכן תיאר מהיכן עלה לזירת האירוע יחד עם אחמד ראפע יונס, כשמוחמד מאחוריהם. כן הדגים, היכן היה הרכב המשטרתי שנפל עם הגלגל לסמטה והיכן עמדו רכב הפיאסטה וניידת נוספת. לדבריו, הספיק להיות בזירה כשתי דקות בלבד והשוטרים לא איפשרו להתקרב לכלי הרכב ולזירת האירוע.

ו.2. ב. גרסת נאשם 2 בעדותו

בעדותו, תיאר נאשם 2 כי ישב בבית הקפה של עבד אל חכים יונס, יחד עם אחמד ראפע יונס. כשנשאל על מסרון שקיבל ממוחמד ראפע יונס בשעה 21.18 שבו כתב לו מוחמד: "עכשיו אני יגיע", הסביר נאשם 2, כי בזמן שישב בבית הקפה ושיחק עם אחמד שש-בש, הזמין את מוחמד ראפע יונס לשתות איתם קפה, לפני שהוא נוסע לעבודה (עמ' 164 לפרוט').

(מ-ת/81, שהינו תרגום המסרונים שנמצאו בטלפון של נאשם 2 (מסרונים 5-7) עולה כי מוחמד ראפע יונס שלח מסרון בו שאל את נאשם 2 איפה הוא, וזה ענה כי הוא בבית הקפה והזמינו לבוא ואז השיב מוחמד ראפע יונס במסרון "אני מגיע". זאת בשעה 21:18. אם הגיע מביתו, יכל מוחמד להגיע לבית הקפה תוך דקה שתיים, בשל המרחק הקצר בין ביתו לבין בית הקפה).

בהמשך העיד נאשם 2:

"[...] היינו בתוך הבית קפה, יצאנו החוצה, ליד הרכב שלי, מול המסעדה, ליד עמוד החשמל. עמדנו ודיברנו קצת על נושא האירוסים שלי. כשעמדנו שם קיבלתי שיחה מיונס יערוב והוא אמר לי שהוא נוסע עם הרכב שלו לעבודה והציע לי לנסוע איתו. קיבלתי שיחה מיונס יערוב כשאני עומד עם מוחמד ראפע ליד הרכב שלי, ובה הוא הודיע לי שהוא נוסע ברכבו לעבודה ושאל אם אני רוצה לנסוע איתו ואז ניתקתי איתו את השיחה, אמרתי לו בסדר אני אסע איתך. ואני מחנה את הרכב שלי בחצר של הבית של מוחמד ראפע. שהוא גם משפחת יונס. אמרתי למוחמד ראפע שאני מבקש להחנות את רכבי בחצר ביתם. דבר שכבר עשיתי בעבר גם כשנסעתי בהסעה או עם חבר והוא אמר אין בעיה שאחנה את הרכב. יש שער שנכנסים מיד למרכז, הוא נכנס מהשער הזה ויצא ועבר לחצר האחורית של ביתם ובאותה חצר החנתי את הרכב ובזמן הזה שעשיתי את הסיבוב איפה שחנתי ונסעתי כמה מטרים ופניתי שמאלה ועוד הפעם שמאלה לחצר ביתו של מוחמד ראפע והחנתי את הרכב שלי מסוג גולף צבע שחור/כחול. מקרוב רואים שזה כחול כהה מאוד. מיטאלי. לאחר שהחנתי את

הרכב ירדתי מהרכב והמשכתי לדבר עם מוחמד ראפע עד שיונס (הכוונה ליערוב יונס - מ.ג.) יבוא לאסוף אותי. בזמן הזה כשעמדתי לדבר עם מוחמד בחצר פתאום ראיתי בן אדם שהגיע מהסמטה ההיא ליד המינימרקט "טעם אחר", הוא הגיע בריצה לתוך החצר של מוחמד ראפע לכיוון שלנו במרחק של חצי מטר הוא היה רחוק ממני ותפס אותי בחולצה מקדימה ומשך אותה ואמר לי "בוא אחרי" בחייאת דינק" והמשיך לרוץ עוד כמה מטרים לכיוון כלפי מטה לסמטה שמובילה לכיון אזור משפחתו של אותו אדם. זיהיתי אותו והוא היה אבו שחאדה חסן. הוא המשיך לרוץ אולי איזה 10 מ' וקפץ מאחורי גדר של ביתו של זיאד יונס וישב מאחורי הגדר וביקש ממני לבדוק אם המשטרה עדיין רודפים אחריו. אחרי שהוא אמר לי בוא אחרי אז התקרבותי אליו ואז ראיתי שהוא יושב מאחורי הגדר ורק הראש שלו מציץ ואז הוא אמר לי בחייאת דינק תבדוק אם המשטרה עדיין רודפים אחרי. את האמת לא אכפת לי ממנו האדם הזה, ראיתי את זה והלכתי ברגל לכיוון המרכז ואלי הצטרף יונס אחמד שהוא אח של מוחמד ראפע. הגענו עד לסמטה איפה שהמכולת "טעם אחר", הסתכלתי לאחור וראיתי שמוחמד ראפע בא אחריו. כשהגעתי ל"טעם אחר" אני במרכז ורואה אנשים שעולים בעלייה לכיוון איפה שהיה האירוע אז הלכתי יחד עם יונס אחמד והגענו לזירה וראיתי קיה שנפלה לתוך סמטה או משהו כזה, לא חצר של בית, זה היה בין שני בתים, וראיתי פורד פיאסטה וטנדר טיוטה משטרתית שעמד בחזית של הפיאסטה. אחרי שראיתי את הפיאסטה עלה לי בראש שאולי זה הרכב של אחותו של פיראס ואז התחלתי לדאוג. אנחנו מכירים מגיל 0 ואנחנו חברים טובים טובים. דרכנו מעט נפרדו בגלל הבדלי משמרות בעבודה בינינו אפילו את אבא שלי לא הייתי רואה הרבה. וברגע שראיתי שהתחלתי לדאוג התקשרתי לפיראס כדי לוודא אם זה הרכב שלהם והוא לא ענה לי. הסתובבתי מסביב למכוניות שם והשוטרים אפילו צעקו עלי שלא אגע ברכב. לא נגעת, כל זמן שהייתי בזירה זה היה 3 דקות לא יותר. וקיבלתי שיחה בזמן הזה מיונס יערוב והוא אמר לי שהוא במרכז, כלומר שאני צריך לבוא ולנסוע איתו לעבודה. התחלתי ללכת לכיוון של יערוב ושמעתי את השוטר צועק "תראו מה מצאתי" ברגע זה והוא הרים תיק בידים שלו ולא התייחסתי והמשכתי ללכת עד שהגעתי ליערוב, הוא החנה איפה שאיטליז בעליה לכיון האירוע טיפה ושם עליתי לרכב והוא עשה רוורס ונסענו לעבודה. כשהתקשר אליי יערוב שאל אותי איפה אתה אמרתי לו שאני נמצא בעליה ליד האיטליז דקה ממנו והלכתי לכיוון שלו ולכן הוא פנה לכיון העליה, הוא בא מהרמזור. ואז פגשתי בו ועליתי לרכב שלו סיטרואן C5 אני חושב" (עמ' 164-166 לפרוט').

לדבריו, אחמד ראפע יונס הגיע עמו לזירה (עמ' 175 לפרוט') ואולם, אח"כ נעלם בין האנשים והוא לא ראה אותו (עמ' 166 לפרוט').

כשהתבקש להסביר את חילופי המסרונים בינו לבין נאשם 1 (ת/81ב), הסביר נאשם 2, כי התקשר אל נאשם 1 לאחר שהבחין ברכבה של נור בזירה; לדבריו, כשניסה להתקשר אל נאשם 1 לראשונה, הוא לא ענה לשיחה, ורק כשהיה בדרכו לעבודה יחד עם יערוב יונס, חזר אליו נאשם 1, ונאשם 2 סיפר לו כי ראה את הרכב שלהם בכפר. בתגובה, אמר נאשם 1 כי אין לו כרגע זמן והוא ידבר איתו מאוחר יותר (עמ' 164 לפרוט'). בהמשך עדותו הוסיף, כי נאשם 1 אמר לו באותה שיחה, שלא מדובר ברכב של משפחתו - עמ' 166 לפרוט'). לאחר מכן, החלו חילופי הודעות ביניהם (ת/81ב). בין היתר שאל אותו נאשם 1 "הם עדין נמצאים שם" והוא הבין שהנאשם 1 שואל זאת משום שהוא רוצה ללכת למקום ולראות מה קורה (עמ' 166 לפרוט').

נאשם 2 סיפר, כי היה בעבודה עד שהתקשרה אליו אמו להגיד לו ששוטרים הגיעו לערוך חיפוש בביתם. לאחר מכן, שוחח עמו אחד השוטרים בטלפון וזה הורה לו להגיע (ר' עדות ראמז בסול, עמ' 49-51 לפרוט'). הוא ביקש מיערוב את רכבו, נסע הביתה, השאיר את הרכב של יערוב בביתו והמשיך יחד עם שכן אל תחנת המשטרה, שם נעצר (עמ' 166 לפרוט').

כשנשאל מה יש לו לומר על כך שזוהה על ידי השוטרים, השיב כי השוטרים מסרו עדות שקר:

"זה מאוד כואב לי להגיד את זה, שהם נותנים עדות שקר על בן אדם שכלל לא היה מעורב בעבירה הזו... אני מאמין במאה אחוז שהם שיקרו. שני השוטרים האלה שקרנים" (עמ' 166-167 לפרוט').

בהקשר זה הסביר, כי השוטרים "מחפשים אותו" על רקע עברו הפלילי ומשום שלאחר שחרורו מתקופת מאסר של כשנה וחצי, סירב "לעבוד" עם רכז מודיעין בשם שלומי ארביב. כן העלה את האפשרות, כי שמו שורבב לאירוע בשל חברותו הקרובה עם נאשם 1 (עמ' 167 לפרוט'). בהקשר זה טען כי הוא חשב על כך רבות ולא מצא כל טעם אחר: "אין לי עוד אפשרות כי אין לי סכסוכים עם אף אחד" (עמ' 167 לפרוט'). בהמשך טען כי השוטרים, רכז מודיעין וקצין, חששו שזה "לא יראה טוב" שהמעורבים באירוע חמקו מידיהם, ולכן רק חיפשו להצביע על חשודים (עמ' 181,182 לפרוט'). (אציין כבר עתה כי אותו רכז מודיעין, שלומי ארביב, לא הובא להעיד).

נאשם 2 השיב, כי בעימות עם יוסי כברה הוא חיך, משום שידע שכולם חושבים כי כברה אדם מכובד ואילו הוא יודע שמדובר ב"שקרן" (עמ' 181 לפרוט').

נאשם 2 טען, כי מצפייה במצלמות של מכולת ג'יזמאוי (ת/67א), ניתן לראות את רכב הגולף שלו פונה אל החניה המדוברת בשעה 22:17:29 - 22:17:32 (שעון מחשב), בשעה 22:18:36 (שעון מחשב), ניתן לזהות את רכב הפיאסטה נוסע לכיוון הזירה ובשעה 22:20:22 (שעון מחשב) נראה אדם בורח, וכפי הנראה מדובר בחסן אבו שחאדה (עמ' 168 לפרוט').

צפייה בתקליטור מגלה שלשבריר שניה מוסתרים אורות רכב זה - שאין לדעת אם הוא גולף וגם נאשם 2 לא יכול היה לומר בבטחון כי זהו הגולף שלו (עמ' 182 לפרוט') - במובן זה שדבר מה כאילו חולף על פניו משמאל לימין אולם, לא ניתן לומר שזהו אדם החולף על פני האורות, קל וחומר שלא ניתן לומר, - בהנחה שאדם חולף על פני האורות - כי מדובר בחסן. ב"כ נאשם 2 טען בבטחון מלא שהוא רואה אדם אשר עובר מול האורות "...ואפילו אני רואה נעליים". על טענה זו אומר, לאחר שצפיתי עשרות פעמים בקטע זה ומתוך רצון לשמור על כבודו של הסניגור, שהיא מצוייה בתחום "הדמיון" בלבד.

נאשם 2 הסביר, כי הסתיר תחילה את מעורבות חסן באירוע משום שסבר כי המשטרה צריכה לעשות את עבודתה בעצמה אולם, משהבין כי "רוצים להפיל אותו" והוא מסתבך, החליט לספר הכל (עמ' 169 לפרוט'; כן ר' בהקשר זה עמ' 172 לפרוט').

במהלך חקירתו הנגדית טען נאשם 2, כי שהה בבית הקפה בין השעות 20.30-21.30 (עמ' 169 לפרוט'). כן טען כי מוחמד ראפע יונס הגיע לבית הקפה כעשר דקות או רבע שעה לאחר חילופי ההודעות ביניהם (עמ' 170 לפרוט'), וכי כאשר יערוב התקשר אליו בשעה 22:04, הוא כבר היה מחוץ לבית הקפה ושוחח עם מוחמד ראפע יונס (עמ' 164 לפרוט'). כן תיאר, כי דקה או שתיים לאחר השיחה עם יערוב הזיז את רכבו מן המקום בו חנה על הכביש, מול ביתו של מוחמד, לחניה שמאחורי בית מוחמד ראפע יונס ולאחר מכן עוד עמד בחניה הזאת ליד רכבו והמשיך לשוחח עם מוחמד פרק זמן של כעשר דקות - רבע שעה, עד שחסן עבר בריצה. לדבריו, הוא הבחין באחמד ראפע יונס רק לאחר שכבר עמד עם מוחמד בחניה ואחמד עמד במרחק של כ-5-7 מטרים מהם, ליד דלת ביתו, ובהמשך, אחמד עלה עמו לזירה (עמ' 170 לפרוט'). כן טען, כי בעת שהגיע חסן לחניה בחצר של משפחת ראפע יונס, האט את ריצתו ותפס אותו בחולצה, במרכז החזה, כדי שהוא יבוא אחריו (עמ' 171 לפרוט'). לאחר שחסן תפס אותו בחולצה, עבר חסן חומה ועוד חומה והסתתר. כן טען, כי מוחמד ראפע יונס ראה את חסן ושמע כי הוא אמר לו לבדוק אם השוטרים רודפים אחריו (עמ' 172 לפרוט').

לדבריו, הקשר בינו לבין חסן הוא שטחי ביותר, "שלום-שלום", והוא רואה אותו פעם עד שלוש פעמים בשנה, לכל היותר: "[...] בחיים לא ישבתי איתו לשיחה או עמדנו לשיחה. רק שלום-שלום ולא יותר מזה" (עמ' 171 לפרוט'). כמו כן אישר כי אזור החניה של בית משפחת ראפע יונס היה חשוך והוא יכול היה לזהות את חסן רק כשממש התקרב אליו (עמ' 171 לפרוט'). נאשם 2 חזר על טענתו, כי זיהה את חסן גם לפי קולו (עמ' 171 לפרוט').

נאשם 2 השיב, כי לבש באותו ערב טרנינג בצבע שחור, ולמיטב זכרונו גם חסן אבו שחאדה לבש טרנינג שחור (עמ' 170-171 לפרוט'). כן אישר, כי חסן אבו שחאדה אינו דומה לו כלל (עמ' 172 לפרוט').

נאשם 2 טען כי הוא ומוחמד ראפע יונס היו לבד בחניה באותו זמן ודיברו ביניהם (עמ' 172 לפרוט'). כשנשאל מדוע חסן יפנה אליו ויסתכן במקום להמשיך ולהימלט, השיב כי אינו יודע אך ייתכן כי היה צריך את העזרה שלו כדי לדעת אם שוטרים רודפים אחריו. כן הוסיף וטען שאין לו כל סיבה להעליל כך סתם דווקא על חסן (עמ' 172 לפרוט'), דהיינו, שאלמלא ראה ודיבר עם חסן לא היה טוען זאת.

נאשם 2 טען, כי אחמד אמנם ראה את חסן בורח אבל הוא אינו בטוח אם אחמד זיהה במי מדובר, משום שהוא עמד מעט רחוק מהם (עמ' 172 לפרוט'). לאחר מכן עלה לזירה יחד עם אחמד ראפע יונס ואחיו מוחמד, אולם הם לא דיברו ביניהם דבר (עמ' 172 לפרוט'). בזירה, הוא הסתובב סביב הפיאסטה עד שהשוטרים הרחיקו אותם מהמקום (עמ' 173 לפרוט'). (מוחמד טען בעדותו כי הוא לא עלה לזירה, בניגוד לדברי נאשם 2, ואילו אחמד כלל לא הובא להעיד).

נאשם 2 תיאר, כי בשעה 22:20, כשיערוב התקשר אליו, הוא היה בזירה וסמוך לאחר מכן החל יורד בחזרה למרכז הכפר, וכי עוד לפני 22:25 הם עזבו את הכפר לכיוון מקום עבודתם במפעלי נייר חדרה (עמ' 173 לפרוט'). לדבריו, אם יצאה ממכשיר הטלפון שלו שיחה ליערוב בשעה 22.24, אזי ייתכן כי התקשר אליו בטעות, שהרי בשעה זו הם כבר היו יחד (עמ' 173 לפרוט').

נאשם 2 השיב כי בשלב בו עלה לרכבו של יערוב כל שידע על האירוע הוא מה שראה כשהיה בזירה, ועד שהגיע לתחנת

המשטרה לפנות בוקר כלל לא ידע שהאירוע קשור לנשק (עמ' 173-174 לפרוט'). למעשה נאשם 2 מסכים כי עזב את הזירה בין 22:23 לבין 22:25, וכך גם טוענת ב"כ המאשימה. טענה זו סבירה כיוון שהטלפון של נאשם 2 אכן בשעה 22:35 באתר הקרוי "מפעל גרנות קיבוץ גן שמואל", שאז קיבל שיחה בת 35 שניות מטלפון של נאשם 1 (ת/81, עמ' 2). איכון במקום זה מתאים פחות או יותר, לזמן הנסיעה ממרכז כפר ערה עד גן שמואל.

משהוטחו בנאשם 2 נתונים מתוך פלט השיחות של מכשיר הטלפון הסלולארי שלו, לא ידע להסביר חלק מההתקשרויות, כמו כן לא ידע להסביר מדוע במשטרה לא סיפר על כל השיחות והמסרונים עם נאשם 1 (נזכר כי באמרתו מיום 24.2.14 (עמ' 3, ת/4) טען נאשם 2 כי התקשר אל נאשם 1 אולם לא נענה, ובאמרתו מיום 25.2.14 (עמ' 4, ת/5) התעקש כי שוחח עם נאשם 1 שיחה אחת בלבד שבה אמר לו נאשם 1 כי אין לו זמן לדבר איתו והוא יחזור אליו). בעדותו טען, כי בשיחה עם נאשם 1, סיפר לו כי ראה את רכב הפיאסטה בזירה ושאל אותו אם יש בעיות (עמ' 175 לפרוט'). לדבריו, בשעה 00.30, בדרכו חזרה מהמפעל, לאחר שהשוטרים הורו לו להגיע הביתה, שוחח עם מוחמד ראפע יונס בטלפון וסיפר לו ששוטרים מחפשים אותו וכנראה שקושרים אותו לסיפור שאירע (עמ' 176,180 לפרוט'). יצוין כי כשהוטח בו כי קיימת שיחה נוספת עם מוחמד ראפע יונס מוקדם יותר באותו ערב, בשעה 22.24, השיב כי כנראה מוחמד התקשר לשאול היכן הוא, לאחר שעזב את הזירה, והוא אינו זוכר מדוע הוא עצמו התקשר אל מוחמד דקה מאוחר יותר, בשעה 22.25 - עמ' 179 לפרוט'. מכל מקום, נאשם 2 הכחיש כי השיחות קשורות באופן כלשהו לאירוע - עמ' 180 לפרוט'). לדבריו, למעט המסרונים עם נאשם 1 ושיחת טלפון אחת עמו באותו ערב, לא היתה ביניהם כל תקשורת, אולם, בשעה 00.41 קיבל שיחת טלפון מראשיד (קרוב משפחתו של נאשם 1, עמ' 147-150 לפרוט'), אשר חייג אליו ממכשיר הטלפון של נאשם 1, כדי לבקש ממנו את מספר הטלפון של עו"ד אחמד יונס (עמ' 176 לפרוט'). כאשר נשאל על שיחה ממנו לנאשם 1, בשעה 23.54, השיב כי אינו זוכר (עמ' 176-177 לפרוט'). כמו כן לא ידע להסביר שיחה נוספת אליו מהטלפון של נאשם 1, בשעה 00.45, ושיחה נוספת ממנו אל מכשיר הטלפון של נאשם 1 בשעה 00.46 וטען כי "אינו זוכר" (עמ' 177 לפרוט'). (כזכור, נאשם 1 נעצר כבר בשעה 00:25 - מ.ג.).

כשהוטח בו כי מספרן הרב של השיחות וההודעות בינו לבין נאשם 1 באותו ערב, מחזק את החשד בדבר מעורבותו, השיב כי 4-5 שיחות זה דבר "נורמאלי" (עמ' 177,178 לפרוט').

נאשם 2 נשאל גם בדבר תוכן המסרונים בינו לבין נאשם 1, והשיב כי כשרשם את ההודעות עדיין לא ידע אם נאשם 1 מעורב בסיפור או לא, ולכן כתב לו שיעדכן אותו במצבו וכי הוא מעדיף שלא ישוחחו הרבה בטלפון (עמ' 178 לפרוט').

כשהוטח בו כי גרסתו בדבר חנית הרכב שלו בחנייה שבחצר משפחת ראפע יונס דקה או שתיים לאחר השיחה עם יערוב, שהתקיימה בשעה 22:04 (שעת מחשב), אינה מתיישבת עם העובדה שבסרטון רואים את הרכב, שנטען על ידו כי הוא הגולף שלו, פונה לכיוון החניה רק בשעה 22:17:28 (שעת המחשב), ומכאן שהאפשרויות הן כי לא מדובר ברכבו, או שאדם אחר נהג בו, השיב: "אולי זה לא הרכב שלי, אבל אין דבר כזה שמישהו אחר ינהג ברכב שלי.... אבל אני עדיין טוען שזה כן הרכב שלי" (עמ' 179 לפרוט'). בהמשך, כשנשאל על-ידי הסנגור בחקירה חוזרת, אם הוא מזהה בסרטון את רכב הגולף שלו כרכב שפונה שמאלה, השיב כאמור: "אני לא מזהה כגולף במאה אחוז, וגם לא במאה אחוז שזה הגולף שלי" (עמ' 182 לפרוט').

עוד ראוי לציין כי באמרתו הראשונה (ת/3, עמ' 4, שורות 111-112) טען נאשם 2 כי שמע את השוטר אומר "מצאתי משהו, תפסתי משהו, דבר משהו כזה. אבל מה הוא מצא אני לא יודע".

טענה זו עומדת בסתירה לדבריו בעדותו, כאמור, שלאחר שהשוטר צעק "תראו מה מצאתי", השוטר הרים תיק בידיים שלו ואני "ראיתי" את זה (עמ' 164, שורות 6-8 ועמ' 165, שורה 29). אם נכונים דברי נאשם 2 באימרתו (ת/3) כי לא ראה מה מצא השוטר, כיצד מסר בעדותו כי ראה בעיניו את השוטר מרים תיק וצועק "תראו מה מצאתי?"

ודוק. הנאשם לא העיד כי למד מתיק החקירה או כי שמע ממאן שהוא ראה שהוא ראה בעיניו את השוטר תופס תיק. ראשית, כאמור, לא סביר בעיני כי אם נאשם 2 הגיע עם הסקרנים לזירה יכול היה לראות את מציאת התיק ע"י כברה, שכן כברה העיד כי התיק הושלך ע"י הבורח אל גלגלי מכוניתו והוא תפסו מייד ומסרו לשוטר טפירו שהגיע תוך 2-3 דקות בניידת (הנאשם מסר כי כשהגיע לזירה ראה כבר את הניידת) וזאת כדי שהתיק עם אמל"ח יגיע במהרה למשטרה ולא ייפגע ע"י הסקרנים שהתגודדו במקום.

עדויות נוספות מטעם ההגנה

3.1. נאשם 2 זימן מספר עדים לתמיכה בגרסתו, ואולם לא היה קשה להתרשם כי עדויותיהם של עדים אלה היו בלתי אמינות, מלאות בסתירות ונועדו כל כולן לסייע לנאשם 2 בהגנתו. הכל כפי שיפורט בהרחבה בהמשך הדברים;

מטעם נאשם 2 הוגשה גם אימרת סניגורו, עו"ד אחמד יונס (נ/9) בהסכמת ב"כ המאשימה וללא חקירה נגדית. לפיכך, דברי הסניגור באימרתו מתקבלים כמהימנים והאמור לעיל אינו חל על דבריו. אולם, כפי שיבואר הם מתקבלים לעצם האמירה בלבד בהיותם עדות מפי השמועה וככאלה הם יכולים להועיל לנאשם 2, רק באופן מצומצם כפי שיבואר.

4.1. עבד אל חכים יונס (עמ' 205-211; נ/6, נ/6א)

העד הוא קרוב משפחתו של נאשם 2 והבעלים של בית הקפה במרכז הכפר, בו ישב נאשם 2. לפי גרסתו, בליל המקרה סמוך לשעת האירוע (נאשם 2 גם הצביע, כאמור, על בית הקפה בשחזור שנערך עמו - ת/8א, וניתן להבחין בו בתקליטור הסיור עם בית המשפט - ת/93). עבד אל חכים תיאר באמרתו הראשונה מיום 26.2.14, שעה 12.55 (נ/6), אשר הוגשה חלף חקירה ראשית, כי בליל האירוע ישב נאשם 2 בבית הקפה מהשעה 20.00 לערך ועד סמוך לשעה 22.00 ושיחק שש-בש יחד עם "חמידו" וראג'י (בעדותו הבהיר, כי "חמידו", הינו כינויו של אחמד ראפע יונס, אחיו של מוחמד ראפע יונס, וכן כי ראג'י העובד כפועל בבית הקפה, הוא אחיהם "המאומץ" - עמ' 206-208 לפרוט').

כעבור 6 ימים, ביום 4/3/14 זומן העד פעם נוספת לחקירה ונגבתה אמרתו השנייה (נ/6א). באימרה זו טען העד כי כבר מסר "עדות" ואין לו מה להוסיף ואין לו שום עניין בתיק. משהקשתה עליו החוקרת וביקשה לדעת אם יש עדים נוספים שראו את נאשם 2 בבית הקפה, טען שאין לו מה להוסיף על מה שמסר באמרתו הקודמת, והוסיף כי בחדר השני היו אנשים נוספים, מבוגרים.

עבד אל חכים אישר בעדותו, כי עוד בטרם נקרא לחקירה במשטרה ידע כי נאשם 2 נעצר וכי החוקרים זימנו אותו כדי לאמת את גרסת נאשם 2 לפיה ישב בבית הקפה שלו בליל האירוע (עמ' 207 לפרוט').

לפי תיאורו, הן באמרתו הראשונה והן בעדותו, בליל האירוע ישבו נאשם 2, אחמד ראפע יונס ("חמידו") וראג'י, לבד ושיחקו שש-בש. כן ציין עבד אל חכים, כי נאשם 2 נהג להגיע לבית הקפה מידי יום (עמ' 207 לפרוט'), ובליל האירוע ביקר נאשם 2 בבית הקפה בין השעות 20.30-22.00. לטענתו, נאשם 2 ו"חמידו" יצאו יחד מבית הקפה (עמ' 209 לפרוט') וכששאל את נאשם 2 מדוע הוא עוזב, השיב לו כי עליו להחנות את הרכב למטה, בחניון של חמידו (עמ' 210 לפרוט'). כשהוטח בו כי נאשם 2 טען שהם שיחקו שש-בש רק חצי שעה, השיב כי הוא בטוח שנאשם 2 עזב את בית הקפה סמוך לפני השעה 22.00, משום שהוא זוכר ששאל אותו מדוע הוא עוזב ונאשם 2 השיב שעליו ללכת להחנות את רכבו (עמ' 210 לפרוט'). לדברי העד, כעשר דקות מאוחר יותר ראה שוב את נאשם 2 עם אנשים נוספים (שהוא אינו זוכר מי הם), במרכז הכפר מול בית הקפה (עמ' 210-211 לפרוט').

העד טען כי חוץ מחמידו וראג'י שהיו יחד עם נאשם 2, אינו זוכר אנשים נוספים. כמו כן, למרות שנאשם 2 הגיע בסביבות 21:00 ושיחק חצי שעה, טען העד כי הוא עזב בשעה 22:00 וזאת כי "הסתכל על השעון" (עמ' 210 לפרוט'). ראוי להדגיש גם כי העד טען שנאשם 2 שיחק שש-בש עם חמידו מול הדלפק שלו וכך יכול היה לראותם (עמ' 206, שורה 27 לפרוט').

וזאת למרות שרק מספר שורות קודם לכן ציין "אני לא זוכר באיזה שולחן ישב" (עמ' 206, שורה 19 לפרוט'). כזכור, לפי טענת נאשם 2 הוא קרא למוחמד ראפע יונס, אשר הגיע לבית הקפה, עמד לידם וראה את המשחק וכך טען גם מוחמד. אולם, עבדל חכים לא טען מעולם כי ראה את מוחמד ראפע יונס, על אף שלאור האמור היה אמור לראותו. כשנשאל עבדל חכים מדוע למעשה לא שיתף פעולה בחקירתו השניה וטען שוב ושוב כי אין לו מה להוסיף, השיב כי אינו זוכר מדוע התבטא כך, אולי כיוון שכך מסר כבר קודם למפקד התחנה.

5.1. מוחמד ראפע יונס (עמ' 214-228 לפרוט'; מוצגים קשורים: נ/7, נ/7א)

העד בן 32, נשוי, מתגורר בכפר ערה, בבית גדול בו מתגורר גם אחיו אחמד (ר' נקודות צילום 6, 7 ב- ת/93). אמרותיו הוגשו על ידי ב"כ נאשם 2 חלף חקירה ראשית.

בעדותו טען מוחמד, כי לא סיפר בחקירתו על שיחות הטלפון והמסרונים בינו לבין נאשם 2 בליל האירוע, רק משום שלא נשאל על כך (עמ' 215 לפרוט'); עם זאת יצוין כבר עתה, כי באמרתו הראשונה מיום 25.2.14, שעה 09.17 (נ/7) נשאל מוחמד על שיחת טלפון בינו לבין הנאשם 2 בסביבות חצות בליל האירוע, והשיב כי נאשם 2 התקשר אליו כדי לספר לו ששוטרים שהתקשרו אליו והורו לו להגיע הביתה. כשנשאל מדוע בחר נאשם 2 להתקשר דווקא אליו, השיב: "כי היינו ודיברנו ואמר אני מחפש כלה" (עמ' 1, נ/7). בעדותו השיב על אותה שאלה בדיוק: "כל הזמן היינו ביחד עד שהוא יצא לעבודה והיו שיחות ביני לבינו" (עמ' 222 לפרוט').

כשנשאל בחקירה נגדית, מדוע בחקירתו במשטרה סיפר דווקא על השיחה הזו והסתיר את יתר השיחות וההודעות ביניהם, השיב מוחמד: "אני לא יודע למה אמרתי ככה... אני לא מכחיש. לא זוכר למה לא אמרתי את זה, אבל כן

דיברתי עם אחמד, אני לא מכחיש שדיברתי עם נאשם 2" (עמ' 221-223 לפרוט'; מוחמד מתכוון כאן לאחמד, שהינו שמו הפרטי של נאשם 2 ולא לאחמד שהינו שמו הפרטי גם של אחיו של מוחמד - מ.ג).

מוחמד השיב, כי הוא אינו זוכר במדויק, אולם ייתכן שנאשם 2 התקשר אליו סמוך לשעה 22.42 ושאל אותו מה קורה ואם יש משטרה (עמ' 227 לפרוט').

מוחמד אישר כי מוקדם יותר באותו ערב שלח לנאשם 2 הודעה בה שאל אותו היכן הוא נמצא ולאחר שנענה כי הוא בבית הקפה, השיב כי הוא מגיע לשם (עמ' 216 לפרוט') לדבריו, כשהגיע לבית הקפה הבחין בנאשם 2 משחק שש-בש יחד עם אחיו, אחמד ראפע יונס, ולאחר שסיימו, יצאו יחד מבית הקפה ועמדו ברחוב ליד רכבו של נאשם 2. **בזמן שעמדו מחוץ לבית הקפה ושוחחו ביניהם** (כך טען גם בשתי אמרותיו - נ/7, עמ' 1; נ/7א, עמ' 1) התקשר יערוב יונס אל נאשם 2 והציע להסיעו לעבודה. בהמשך לכך, אמר לו נאשם 2 כי בכוונתו להחנות את רכבו בחניה שלהם, וכך עשה (עמ' 216 לפרוט').

מוחמד תיאר, כי ירד ברגל לכיוון החניה ואילו נאשם 2 נסע "רוורס" וירד לחניה ברכבו, גולף בצבע שחור (עמ' 216 לפרוט'). לדבריו, הם עמדו מספר דקות בחניה ליד הרכב (באמרתו, נ/7, טען כי היה זה בסביבות השעה 22.20), כשלפתע הגיע בריצה חסן, קפץ מעל הגדר לכיוון החצר של השכנים וביקש מנאשם 2 שיתקרב אליו. מוחמד תיאר כי הוא עמד ושוחח עם נאשם 2 ליד רכבו של האחרון, בצד של הנהג, חסן עבר צמוד אליהם ולאחר מכן קפץ מעל הגדר בחלק הנמוך שלה (עמ' 225-226 לפרוט'). כן השיב, כי באותו זמן אחיו, אחמד, היה בחצר בית ההורים והדליק את "המנגל" (עמ' 226 לפרוט'); השרטוט שערך העד באשר למסלול שעשה חסן - נ/7ב). לאחר שחסן קרא לנאשם 2 לבוא אחריו למטה, הודיע מוחמד כי הוא הולך והבחין כי נאשם 2 סיים את השיחה עם חסן ועלה לכיוון מרכז הכפר (עמ' 216 לפרוט'). מוחמד טען כי בזמן שנאשם 2 נשאר לשוחח עם חסן, הוא עלה לביתו לשרותים ורק לאחר מכן כשהלך עוד פעם למרכז הכפר ועמד מול החנות של אשתו, ראה את נאשם 2 עולה לרכבו של יערוב יונס (עמ' 216 לפרוט'); באמרתו טען כי ראה את נאשם 2 עולה לרכבו של יערוב יונס כבר כשנכנס הביתה - עמ' 2, נ/7; עמ' 2 נ/7א). **יצוין, כי העד עמד על גרסתו כי לא עלה כלל לאזור האירוע ונשאר במרכז הכפר** (עמ' 217 לפרוט'), בניגוד לטענת נאשם 2 שטען כי מוחמד ואחמד עלו איתו לזירה (ת/3, שורה 54; ת/5, שורה 59). לדבריו, מאוחר יותר החלו להסתובב שמועות על אירוע בכפר ודיברו על כך שהרכב של אחות נאשם 1 היה מעורב באירוע משטרתי שבו נתפס נשק (עמ' 216 לפרוט'). גם כשהוטח בעד כי נאשם 2 טען כי הוא ואחיו אחמד עלו איתו לזירה הכחיש זאת וטען כי כלל לא עלה לזירה.

באמרתו השניה, טען מוחמד כי הוא מכיר את חסן באופן שטחי, בעיקר לפי מראהו, וכי באותו ערב לבש חסן מעיל כחול וג'ינס "ורואים עליו שהוא קצת לחוץ, **מההליכה שלו**" (עמ' 2 נ/7א), כשנשאל כיצד התרשם כי הוא לחוץ, השיב "אני לא יודע, אני רק בטוח שהוא עבר במקום" (עמ' 2 נ/7א).

מוחמד טען בעדותו, כי מאחר שידע כי נאשם 2 חבר קרוב של נאשם 1, התקשר אל נאשם 2 מספר דקות לאחר שהאחרון נסע עם יערוב, כדי לשאול אותו אם הוא יודע דבר מה על שאירע. לדבריו, היו ביניהם מספר שיחות קצרות (עמ' 217 לפרוט').

כשנשאל על ידי בית המשפט מדוע לא סיפר כבר באמרתו הראשונה על הפגישה עם חסן אבו שחאדה, השיב:

"כשזומנתי למשטרה כל השאלות היו על נאשם 2 ומה שהיה חשוב, אני ידעתי שנאשם 2 כל הזמן היה איתי. אני עניתי על נאשם 2 כי הוא חבר שלי. לא הזכרתי את חסן ולא את נאשם 1, כי זה מה שהיה חשוב לדבר על נאשם 2, כי אני בטוח שהוא היה איתי. מה שקרה עם נאשם 1 וחסן שחאדה, זו עבודה של המשטרה. אני זומנתי לעניינו של נאשם 2" (עמ' 217 לפרוט').

בהמשך, בחקירה נגדית טען:

"[...] לא סיפרתי על חסן כי אני בטחתי שאחמד היה איתי והעניין של חסן ופיראס זה עניין של המשטרה. אני נשאלתי על החבר שלי, אבל כשראיתי שהמצב שלו הולך ומחמיר והוא מסתבך במשטרה, והמשטרה כאילו שמו אותו בפנים, אז לא יכולתי לשתוק" (עמ' 224 לפרוט').

ודוק. מדבריו אלה עולה כי באופן מודע לא סיפר מוחמד באימרתו הראשונה על חסן, אלא רק באמרתו השנייה (נ/7א) שניתנה ביום 2/3/14, לאחר שנאשם 2 כבר מסר שמו של חסן באימרתו ת/5 מיום 25/2/14. כלומר, מוחמד סיפר על חסן רק 5 ימים לאחר שנאשם 2 ציין את שמו.

לטענתו, הוא צפה בסרטון מצלמות האבטחה של מכולת יעקב ג'זמאוי (ת/67א) וזיהה את רכבו של נאשם 2 פונה לכיוון החניה שלהם (עמ' 218, 227-228 לפרוט').

(אומר כבר עתה כי טענה זו מופרכת לחלוטין. אפילו נאשם 2, טען, כזכור, שאין הוא בטוח שזה רכב גולף או שזה הגולף שלו, ואף אדם הצופה בתקליטור לא יכול לזהות את סוגו של הרכב).

בחקירתו הנגדית אישר מוחמד כי הוא חבר טוב של נאשם 2. לדבריו, הוא מכיר היטב גם את נאשם 1, אולם הקשר עמו רחוק יותר (עמ' 218 לפרוט'). כן אישר, כי צפה את זימונו לחקירה, שכן ידע כי נאשם 2 נעצר (עמ' 218 לפרוט'). נשאלת איפוא השאלה, אם מוחמד שמע שהרכב של נאשם 1 מעורב, מדוע צלצל דווקא לנאשם 2 לשאול מה קורה? ואם ידע כי נאשם 2 נעצר, מדוע לא הזכיר מייד בחקירתו הראשונה את חסן, אשר כביכול התוודה בפניו והפליל את נאשם 1 באומרו "אני ברחתי ותפסו פיראס"?

מוחמד סיפר, כי דקות ספורות לאחר שקיבל את ההזמנה של נאשם 2 להגיע לבית הקפה, הגיע למקום וראה את נאשם 2 משחק שש-בש עם אחמד. הוא שוחח עם בעל-הבית וישב עמם 20-30 דקות [עמ' 219 לפרוט', ובאמרתו (נ/7, שורה 13) אף טען ששעה קפה בבית הקפה].

כשנשאל כיצד בעל בית הקפה לא זכר כי הוא ישב יחד עם נאשם 2 ועם אחד, טען כי ייתכן שבעל בית הקפה התבלבל, משום שהוא נוהג לפקוד את בית הקפה בקביעות. כשנשאל מוחמד כיצד ייתכן שאחיו, אחד, טען כי הם פגשו אותו רק כאשר יצאו כבר מבית הקפה, השיב כי אין לו הסבר לכך, אך ייתכן שאחמד לא הבחין בו, משום שהיו הרבה אנשים סביבם, אם כי מיד לאחר מכן טען שבאותו ערב לא היו הרבה אנשים במקום (עמ' 219 לפרוט').

(אציין כי ברור משאלה זו של ב"כ המאשימה כי אחד נחקר במשטרה שהרי הסניגור לא התנגד לשאלה. יחד עם זאת, כאמור, אחמד לא הובא להעיד, על אף שהסניגור הודיע שיביאו לעדות (עמ' 182 לפרוט') ועל כך ארחיב בהמשך. אף שהשאלה מותרת בחקירה נגדית, מובן שלא אקבע כי אחד מסר דברים נכונים שהרי אלו הדברים מפי השמועה, כיוון שלא העיד).

מוחמד טען, כי יערוב אסף את נאשם 2 מול החנות של אשתו, ליד האטליז, בתחילת העלייה (עמ' 220 לפרוט'). (חנות אשתו של מוחמד שמה "קֶדִיית" (מתנתי) וניתן להבחין בה בתקליטור הסיור עם בית המשפט, ת/93, נקודת צילום 19).

כשנשאל כמה זמן הם עמדו ודיברו לאחר שנאשם 2 הזיז את רכבו לחניה שבחצר האחורית של ביתו, השיב כי הם שוחחו זמן קצר של מספר דקות (עמ' 220 לפרוט'). כן טען מוחמד כי עבר פרק זמן קצר מרגע שנאשם 2 החנה את הרכב ועד שהוא עלה לרכבו של יערוב (עמ' 228 לפרוט').

בניגוד לדבריו באימרתו הראשונה (נ/7, שורה 27) כי רק כחמש דקות לאחר שנאשם 2 נסע ראה "פקק" ואנשים עולים לכיוון מעלה והבין כי היה אירוע, בעדותו טען כי כבר כאשר נאשם 2 עלה לרכבו של יערוב "קלט" שיש אירוע, משום שהיתה משטרה במקום ואנשים התגודדו והחלו דיבורים כי מדובר באירוע נשק וכי הרכב של אחות נאשם 1 מעורב בארוע זה (עמ' 220 לפרוט').

יוער, כי מוחמד לא הסכים לערוך עימות עם חסן אבו שחאדה (עמ' 2 נ/7א), וכאשר נשאל בסוף אמרתו השניה (נ/7א, החלק הכתוב בכתב יד) מדוע לא סיפר על חסן כבר באימרתו הראשונה, השיב כי לא נשאל בחקירתו על חסן אלא על נאשם 2. אולם, טענה זו אינה נכונה; ראשית, הוא נשאל באימרתו נ/7 אם עשו עוד משהו והשיב שרק עמדו ודיברו על יד הרכב. שנית, ניתנה לו אפשרות לספר את כל מה שקרה ולכן יכול היה לספר גם על חסן, כפי שסיפר עוד פרטים רבים נוספים. שלישית, אמרתו הראשונה נ/7 נגבתה ביום 25/2/14, שעה 09:17 ונאשם 2 הזכיר שמו של חסן ב- ת/5, רק בשעה 13:14, כך שהחוקרים לא ידעו ולא יכלו לשאול אותו באימרתו הראשונה שאלות על חסן.

6.1. ראג'י יונס (עמ' 236-243 לפרוט')

העד מתגורר כילד "מאומץ" בבית משפחת ראפע יונס (משפחתם של מוחמד ואחמד) ועובד בבית הקפה של עבדל חכים יונס (עמ' 236-237 לפרוט'). ראג'י תיאר, כי היכרותו עם חסן וגיסו אחמד אבו זרקא, הינה היכרות שטחית "מהכפר" (עמ' 236 לפרוט').

באשר לליל האירוע תיאר ראג'י, כי עבד בבית הקפה של עבדל חכים יונס עד לשעה 21.30 לערך, וכשהגיע בעל בית הקפה להחליפו, יצא ברכבו לסיבוב בכפר, ולאחר מכן המשיך לביתו המצוי מול בית הקפה (לפי תיאורו, הוא מתגורר עם הורי מוחמד ואחמד - עמ' 240 לפרוט'). לדבריו, הוא ישב בבית כעשר דקות ולאחר מכן יצא לחצר, שם הבחין ברכבו של נאשם 2 וכשהסתכל לכיוון הרכב, הבחין בחסן שאמר לו: "**תפסו אותנו, אני ברחתי ותפסו פיראט**" (עמ' 237 לפרוט'). בהמשך ביקש חסן לחייג מהטלפון שלו (לדבריו, הוא לא זכר את שם משפחתו של חסן אבל הוא יודע במי מדובר וזיהה אותו באותו יום בבית המשפט - עמ' 237 לפרוט').

לפי תיאורו, חסן התקשר מהטלפון שלו כשתי שיחות שארכו בסך הכל 5-6 דקות, וכשסיים, המשיך חסן דרך השדה לכיוון ביתו (עמ' 237 לפרוט'). ראג'י טען, כי חסן נראה לחוץ וממהר (עמ' 238 לפרוט').

לטענתו, הוא לא הבין על מה ועם מי חסן מדבר בטלפון, ולראשונה שמע שהנאשמים עצורים בגין תפיסה של נשק בכפר רק כעבור יומיים, ואז הבין כי גם חסן מעורב באירוע (עמ' 238-239 לפרוט').

בחקירה נגדית אישר ראג'י כי לא עלה למקום האירוע באותו לילה וחזר על גרסתו כי שמע על האירוע רק יומיים מאוחר יותר. כן טען, כי באותו לילה לא ידע על מעצרו של נאשם 2 וגם לא ניסה לברר מה עלה בגורל נאשם 1, על אף שלטענתו שמע מחסן כי נאשם 1 מעורב ו"תפסו" אותו (עמ' 241 לפרוט'). לדבריו, לאחר המפגש עם חסן חזר לביתו ולא סיפר על כך לאיש (עמ' 240 לפרוט').

כן השיב ראג'י, כי כשפגש את חסן בחניה, לא היה איש במקום, ואת אחיו, מוחמד ראפע יונס פגש רק מוקדם יותר באותו יום, למספר דקות, בבית הקפה (עמ' 240-241 לפרוט').

ראג'י טען כי מספר הטלפון שלו הוא 052-6795874 והוגש פלט שיחות (נ/11), אשר ממנו עולה כי בליל האירוע בשעות 22:23 ו- 22:26 בוצעו ממכשיר זה שתי שיחות למספר הטלפון של אחמד אבו זרקא, גיסו של חסן, כשלדבריו, אלו השיחות שביצע חסן אבו שחאדה ממכשיר הטלפון שלו (עמ' 238 לפרוט'). [מס' הטלפון של גיסו של חסן, אחמד אבו זרקא, הינו 050-5443727 (ת/87 ועמ' 233 לפרוט'). מהפלט נ/11 עולה שמספר הטלפון 052-6795874 רשום על שם גב' כרימה יונס, אמם של מוחמד ואחמד ראפע יונס אולם, לא היתה מחלוקת כי ראג'י משתמש בטלפון זה].

משהוצג בפניו כי כארבע דקות לאחר השיחה הנטענת בין חסן לגיסו אחמד אבו זרקא, קיימת שיחה נוספת לאחיו, מוחמד ראפע יונס, טען כי אינו זוכר את השיחה (עמ' 241-242 לפרוט').

כשנשאל ראג'י מדוע ניסה להתקשר באמצע הלילה, בשעה 02:53, למכשיר הטלפון של נאשם 2, פעמיים, בהפרש של 7 דקות, השיב כי רצה לדעת מה קרה. כשנשאל מדוע התעניין דווקא בו, השיב כי התקשר אליו רק משום שראה את רכבו בחצר שלהם. משהוטח בו כי מדובר בשיחה שבוצעה כארבע שעות לאחר שראה את רכבו של הנאשם 2 בחניה, השיב כי כבר אינו זוכר באיזו שעה ראה את הרכב ומדוע התקשר אליו (עמ' 242 לפרוט'). בהמשך לכך, כשנשאל אם ייתכן שהתקשר לנאשם 2 כי ידע מחסן שגם הוא מעורב בפרשה, הניד ראשו בשלילה והשיב: "לא יודע" (עמ' 242 לפרוט').

כשנשאל ראג'י מדוע לא ניגש למשטרה אם ידע ששני הנאשמים עצורים בעוד חסן אבו שחאדה מעורב בסיפור, נעו תשובותיו חליפות בין "לא הלכתי", "לא יודע" וכן השפיל עיניו וטען בהיסוס: "כי אני עובד וזה. אין לי זמן" (עמ' 239 לפרוט')

כשנשאל מיהו 'אבו שהירה', השיב כי מדובר בקרוב משפחה וחבר, והוא שוחח עמו גם לפני הדיון בבית המשפט, אולם לטענתו, הוא לא שיתף אותו בקשר למעורבות של חסן (עמ' 242 לפרוט'). כשנשאל על מה שוחח עם אבו שהירה בליל האירוע בשעות 04:11 ו-05:25, השיב כי אינו זוכר (עמ' 243 לפרוט'), ואישר כי אבו שהירה הוא גם קרוב משפחתו של נאשם 2. ראג'י השיב גם, כי האדם הראשון אותו שיתף בקשר לפגישתו עם חסן באותו לילה, הוא עו"ד אחמד יונס, אשר אמר לו למסור את האמת בלבד (עמ' 242-243 לפרוט').

למעשה, הפגישה הנטענת בין חסן לראג'י מנותקת לחלוטין מן הפגישה הנטענת בין חסן לבין נאשם 2 ומוחמד, ומדברי ראג'י עולה כי כאשר חסן פגש בו ושוחח כביכול מהטלפון הנייד שלו שתי שיחות, לא היה אף אחד בחצר אלא רק שניהם. ראג'י לא הצליח לספק תשובות למספר שאלות:

האחת, אם התקיימה פגישה קודמת בין חסן לנאשם 2 בה ביקש חסן - שנראה בורח ומסתתר - מנאשם 2 לבדוק אם השוטרים רודפים אחריו, מדוע חסן חזר או נשאר בזירה? הרי לפי הטענה הוא בורח?

השנייה, מדוע חסן, שהיכרותו עם ראג'י שטחית ביותר, מתוודה בפניו בביצוע פשע, שהרי לטענת ראג'י חסן אמר לו שתפסו אותו, אני ברחתי ותפסו פיראס?

השלישית, בהינתן הקשר הקרוב בין "אחיו" של ראג'י, מוחמד, לבין נאשם 2, ובהינתן העובדה שראג'י ידע על מעצרו של נאשם 2 שאינו מעורב בעבירה, אלא חסן, מדוע לא ניגש למשטרה במשך חודשים לספר את מה שהוא יודע וכבש את עדותו זמן כה רב, וזאת כשנאשם 2 נתון במעצר ואח"כ ב"מעצר בית"?

הרביעית, מדוע שחסן המחזיק בטלפון סלולארי בדרך כלל, יבקש לבצע 2 שיחות מהטלפון של ראג'י? כמובן שייתכן שלחסן לא היה טלפון באותו רגע או לא רצה לשוחח עם גיסו בטלפון שלו (דבר שהוא מוזר כי שיחה עם הגיס לא מסבכת אותו). הסניגור יכול היה בנקל לבקש פלט טלפון של חסן ולבדוק האם בשעות הרלבנטיות הוציא או קיבל חסן שיחות, דבר שהיה מראה אם הטלפון היה ברשותו אולם, הסניגור לא עשה זאת וכזכור חזר בו מבקשתו "לאיתורו" של חסן על-פי הטלפון שלו (עמ' 252 לפרוט').

7.1. אמרת עו"ד אחמד יונס

המאשימה הסכימה להגשת אמרת ב"כ נאשם 2, עו"ד אחמד יונס, מיום 22.10.14, שעה 16.37 (נ/9) ללא חקירה נגדית, בכפוף לכלל הפוסל עדות מפי השמועה, והבהירה כי דבריו של עו"ד יונס בנוגע לדברים שאמר לו, לטענתו, עו"ד

מאמון, יהיו קבילים לעצם אמירתם בלבד (נ/9א). ראוי לציין, כי אמרה זו ניתנה לאחר שהנאשם 1 שינה את גרסתו בבית המשפט והפיל את חסן. גם ב"כ נאשם 1 לא ביקש לחקור את ב"כ נאשם 2 על אימרתו.

מאמרת עו"ד אחמד יונס עולה, כי יום **למחרת האירוע בערב**, וחשוב לציין שמדובר ב- **24/2/14**, לאחר הארכת המעצר של הנאשמים (חשודים דאז) הגיע לביתו עו"ד מאמון יחיא והתעניין האם משהו מהנאשמים קשר את חסן אבו אל נאסר (חסן אבו שחאדה) לאירוע. לדבריו, עו"ד מאמון הסביר לו כי חסן, או בני משפחתו, פנו אליו לקבל ייעוץ לפני חקירה, למקרה שחסן יזמן לחקירה בקשר לאירוע. לדברי עו"ד אחמד יונס הוא אמר לעו"ד מאמון כי הנאשמים לא קשרו את חסן. אכן רק למחרת היום, בדיון המעצר מיום 25/2/14, עלה לראשונה שמו של חסן מפי הסניגור, עו"ד אחמד יונס ובהמשך, מסר זאת נאשם 2 לראשונה באימרתו ת/5, בשעות הצהריים של **25.2.14**.

כשנשאל עו"ד אחמד יונס באימרתו, מדוע לא מסר פרט כל כך משמעותי בשלב מוקדם יותר, השיב כי נאשם 2 מסר זאת בעצמו, בחקירתו, וכן טען כי מסר זאת לפרקליט טל עופר, ובתגובה קיבל מכתב מהפרקליטות שעליו לשקול את הפרדת הייצוג בשל חשש לניגוד אינטרסים בין הנאשמים, וכך אכן החליט לעשות.

עו"ד אחמד יונס מסר, כי יהיה מוכן לערוך עימות בעניין זה עם עו"ד מאמון במקרה שהאחרון יכחיש את הדברים, ואולם לדבריו על המשטרה לנסות לחקור זאת מבלי "לסכסך בין עורכי דין ולקוחות".

לא הובא לידיעתי אם עו"ד מאמון יחיא נחקר ע"י המשטרה, אך בין אם נחקר ובין אם לאו, לא היתה כל מניעה בפני ב"כ נאשם 2 להביאו לעדות. הרי ב"כ המאשימה הדגישה זאת בצדק, במכתבה אליו (נ/9א) ובדבריה בבית המשפט (עמ' 232 לפרוט'), כי היא תטען שדברי עו"ד אחמד יונס קבילים רק לעצם אמירת הדברים על-ידי עו"ד מאמון יחיא ולא לאמיתות תוכנם, כיוון שלעניין אמיתותם הם עדות מפי השמועה שאינה קבילה.

יחד עם זאת, יש משמעות מסויימת במקרה זה גם "לעצם האמירה" של הדברים מפי עו"ד מאמון יחיא - וכבר קבעתי כי בהעדר חקירה נגדית והגשת אמרת עו"ד אחמד יונס בהסכמה, דבריו מהימנים - כיוון שנשאלת השאלה מדוע כלל התעניין אם החשודים הזכירו את חסן אבו שחאדה, ביום 24.2.14, כאשר במועד זה טרם הוזכר שמו באימרות נאשם 2 או ע"י הסניגור בדיוני המעצר? ובכלל, מדוע שעו"ד יתעניין אם חסן מעורב בארוע, כשחסן טוען כי כלל לא היה מעורב בו?

ז. דיון והכרעה

כאמור בפתח דברי ואף שנתתי אמון רב בעדויות השוטרים אושרי ויוסי ועל אף התרשמותי השלילית מעדויות הנאשמים, החלטתי בסופו של יום, לאחר לבטים רבים, לזכות את נאשם 2 מחמת הספק מן האישומים שיחסו לו בכתב האישום.

ח. מהימנות הנאשמים.

1.ח. מהימנות נאשם 1

נאשם 1 הודה ששיקר לחוקריו פעם אחר פעם במהלך חקירותיו. גם בעימותים עם השוטרים שיקר נאשם 1 כאשר הכחיש את מעורבותו וחזר וטען כי בזמן האירוע ישן בביתו וכי רכבה של אחותו, נור, נגנב. נאשם 1 אף הטיח ביוסי כברה במהלך העימות, כי הוא לא מבין "איך הוא חי עם עצמו" בידעו שהוא מפליל אדם "חף מפשע".

נאשם 1 הודה כי שיקר גם כאשר העיד בבית המשפט ומסר גרסתו בפעם הראשונה. באותו מעמד לא הסתפק הנאשם 1 בהכחשת מעורבותו והוסיף כי השוטרים שיקרו בעניין הזהיו שלו: "גם בפנים אמרתי לשוטרים שהם שקרנים... אמרתי את זה לשניהם בפנים" (עמ' 154 לפרוט').

כל זאת, כאשר היום מודה נאשם 1 כי נהג ברכב והיה מעורב באירוע, אם כי גם במוסרו גירסה זו בפני בעדותו, המשיך להסתבך בשקרים.

זאת ועוד. גרסתו "הכבושה" של נאשם 1, שנולדה בשלב מאוחר של המשפט, רווית פירוכות ותמיהות ואינני נותן בה כל אמון.

נאשם 1 תיאר את הקשר בינו לבין חסן כקשר שטחי ביותר: "שלום, שלום". בהמשך טען, כי בעבר שוחח עם חסן פעמים בודדות בטלפון בענייני עבודה, כשהוא התארס הגיע חסן לברך אותו ומספר פעמים הסיע את חסן ברכבו. לנוכח טיב הקשר האמור, תמוה למדי מדוע יתקשר חסן דווקא אליו, באופן ספונטאני, ללא תכנון מקדים, וזאת למטרת ביצוע עבירה שעניינה הובלת נשק ואף לא יבקש ממנו לבוא עם רכב. תמיהה זו מתעצמת לנוכח העובדה שלפי טענת נאשם 1 השיחה מחסן הגיעה בסביבות השעה 21.30 בלילה, וכשדבריו חסן כלל אינו יודע אם יש לו רכב, משום שבהעדר רשיון נהיגה הוא אינו נוהג מזה מספר שנים.

גם תשובות נאשם 1 באשר לנשק ולתחמושת שנמצאו ברכבו, לא היו אמינות; כשנשאל על קופסת התחמושת שנמצאה על רצפת הרכב, השיב: "אין לי מה להגיד על זה. זה לא שייך לי". ומיד בהמשך כשנשאל על התיק עמו נכנס חסן לרכב, השיב: "כן, אבל לא ראיתי את השקית בכלל. אולי זה היה במעיל שלו או בתיק שלו, יכול להיות שזה נפל או שהוא שם את זה, אני לא ראיתי" (עמ' 203 לפרוט'). תשובותיו בהקשר זה היו שטחיות ומתחמקות ואין בהן הסבר אמיתי לשאלה כיצד ייתכן שחסן (לטענתו) מחזיק נשק ותחמושת בתוך תיק ברכב שלו, ואולי אף מחוצה לו, ולו אין כל ידיעה על כך. הדבר נכון ביתר שאת כשמדובר במכלול נסיבות מחשדות לפי תיאורו של נאשם 1 עצמו; הוא מוזעק מביתו על ידי חסן בשעה מאוחרת, באופן לא מתוכנן, חסן שותק במהלך כל הנסיעה ואינו מוציא מילה ולאחר מכן משוחח עם פלוני שיחה הנשמעת, על-פי תיאורו של נאשם 1, כחשודה.

נוסף על כך, נאשם 1 טען תחילה כי באותו לילה התקשר אליו חסן ממספר טלפון המסתיים בספרות 197 עמוד 58

(050-2958197), שאינו שמור בין אנשי הקשר במכשירו. בתחילה היה חסן בשיחה "ממתנה", אולם לאחר מכן התקשר חסן שוב מאותו מספר והם שוחחו (עמ' 186 לפרוט'). נאשם 1 עמד על טענתו כי התקיימה ביניהם שיחה אחת בלבד (עמ' 193 לפרוט'). כשעומת עם העובדה שהתקיימו "ביניהם" - ויותר נכון עם מספר הטלפון הזה - 3 שיחות, וכי השיחה הראשונה היא **שיחה שיצאה ממנו לאותו מספר המסתיים בספרות 197**, השיב כי ייתכן שהוא זה שהתקשר לחסן ואולם היה זה לאחר שחסן היה ב"ממתנה".

גם תשובה זו אינה אמינה, שכן היא אינה מתיישבת כאמור, עם פלט שיחות הטלפון (ת/89), ממנו עולה בבירור כי השיחה הראשונה שבוצעה היא דווקא שיחה יוצאת מנאשם 1 לטלפון המסתיים ב-197. יתירה מכך, ידוע כי הטלפון של חסן אשר היה שמור במכשיר הטלפון של נאשם 1 תחת השם "חסן נוסור", הוא זה המסתיים ב-234 והוא המספר בו משתמש חסן עד היום.

חשוב מכך, למעט טענתו הכבושה של נאשם 1 לא הובאה כל ראיה כי מספר הטלפון המסתיים בספרות 197, קשור באופן כלשהו לחסן, ומכאן שטענת נאשם 1 בעניין זה היא חסרת כל ביסוס.

כפי שהסברתי, הסניגור יכול היה לבקש ולקבל את פלט השיחות במקרה זה ואם היו בו שיחות לבני משפחתו הקרובים של חסן - הורים ואחים למשל - או שהטלפון היה מאוכן באזור חברת "מרכבים", מקום עבודתו של חסן, ניתן היה לקשור אותו לחסן. ב"כ נאשם 2 חזר בו, כאמור, מבקשתו "לאיתור" מספר הטלפון של חסן.

נאשם 1 סיפר כי בעקבות הטלפון שקיבל מחסן, עזב הכל, יצא מהבית בחופזה, בלי תכנית מראש לקחת את הרכב, ומשראה את הרכב של אחותו נטלו ללא הסכמתה ומבלי שיש לו רישיון נהיגה, ומאחר שמיהר לצאת מהבית אפילו לא התקשר חזרה לארוסתו. טענה זו תמוהה בשל אופיו השטחי של הקשר עם חסן, וכן לנוכח העובדה שכשנשאל בחקירה נגדית האם הבין משיחת הטלפון של חסן כי מדובר בעניין בהול, השיב: "לא, סבבה כזה, לא ממש דחוף" (עמ' 194 לפרוט').

אוסף שטענת נאשם 1 כי הזדרז כל כך לצאת מן הבית עד שאפילו לא חזר לארוסתו בטלפון נסתרת בראיות, שכן מפלט שיחות הטלפון של נאשם 1 עולה, כי לאחר שיחתו עם מספר הטלפון המסתיים בספרות 197, שוחח הנאשם עם ארוסתו פעמיים נוספות (בשעות 21:32, 21:33; באשר למספר הטלפון של ארוסתו - ר' עמ' 201 לפרוט').

גם טענת נאשם 1 כי לאחר שחסן עלה לרכב הוא החל בנסיעה מבלי שהם החליפו ביניהם מילה, היא טענה תמוהה למדי בנסיבות העניין, שהרי אם ההיכרות בין השניים שטחית, מדוע ירצה נאשם 1 לעזוב את ביתו בשעה מאוחרת, לקחת את הרכב של אחותו ללא רשות וכשהוא פסול מלנהוג, וכל זאת אף מבלי לשאול את חסן מה קרה? מה פשר הנסיעה?! המסקנה היחידה היא אפוא כי גרסה זו משוללת כל היגיון והיא לא נכונה.

נאשם 1 טען כי כלל לא שוחח עם אחותו, נור, באותו לילה: "כלום, אפילו לא התעניינתי אם הלכה למשטרה" (עמ' 198-199 לפרוט') וטען כי ביקש מאמו שנור תדווח כי רכבה נגנב; מעבר לכך שהדבר מצביע על נסיון לשיבוש החקירה

ותחכום מצידו של נאשם 1, הרי שמפלט השיחות שלו עולה כי באותו לילה, סמוך לאחר שעת האירוע, נשלחו 4 הודעות טקסט ממכשיר הטלפון שלו לאחותו, נור (22:49:11, 22:49:32, 22:50:15, 23:05:47 - ת/89), וזאת בנוסף לשיחות הטלפון עם אמו באותן שעות (יצוין, כי ההודעות מנאשם 1 אל נור נמחקו ממכשיר הטלפון שלה, שכן הן אינן מופיעות בפלט ההודעות שלה - ת/78א).

עוד תמוה בעניין זה, כיצד ייתכן שלאחר שנאשם 1 הורה לאחותו נור לשקר ולהגיש תלונה במשטרה בגין גניבת רכבה, ואף שוחח עם אמו בעניין זה, (אמנם נור לא העידה אך היא אכן פנתה בטלפון למשטרה וטענה שרכבה נגנב - ר' תקליטור שיחתה עם המשטרה ותמליל - ת/62, ת/62א) כך שהוריו ידעו כבר שהרכב נתפס בכפר, הוא מגיע הביתה וכאילו לא אירע דבר, נכנס למיטה והולך לישון מבלי לשוחח עם איש (עמ' 189-188, 199 לפרוט)?

נאשם 1 טען, כי משיחת הטלפון עם חסן ועד האירוע עצמו עברו כעשרים דקות (עמ' 195 לפרוט). השיחה האחרונה אותה ייחס נאשם 1 "לחסן" (קרי, למספר הטלפון המסתיים בספרות 197) היא מהשעה 21.34, ומכאן שההיתקלות עם השוטרים צריכה היתה להתרחש, לכל המאוחר, בשעה 22.00, דבר שאינו סביר משום שהידיעה המודיעינית שבעקבותיה יצאו השוטרים לסיור בכפר התקבלה בשעה 21.55 (ת/83). גרסה זו אינה תואמת את הטיעון של ב"כ נאשם 2 כיוון שהאירוע התרחש כ-20 דקות לפני שרכב הפיאסטה - כנטען ע"י ב"כ נאשם 2 - נראה חולף, במצלמות האבטחה של מכולת ג'זמאוו.

על כן, גרסה זו סותרת לכאורה את טענת נאשם 2 בעניין זה (כאמור, מנ/12 עולה, כי הצדדים הסכימו ביניהם שעשויה להיות סטייה של דקות בודדות מהזמנים המפורטים בדו"חות).

כשהוטח בנאשם 1 כי לפי הראיות האירוע התרחש מעט אחרי השעה 22.00, השיב: "אין לי מה להשיב על זה... אני סיפרתי את האמת... לא יכול להסביר את זה. כשאני אומר את הזמנים, למשל שהגעתי אליו, יכול להיות שישבנו חצי דקה, דקה, אני לא יכול לדייק בצורה מוחלטת בזמנים..." (עמ' 202-201 לפרוט).

"גרסה כבושה" ושקרית

מסירת גרסה שונה מזו שנמסרה בחקירה, בשלב מאוחר, פירושה כי קודם לכן הוסתרו פרטים מסוימים, הנטענים עתה, ונכבשו. הסברו של נאשם לשקרים ולסתירות, וכן לכבישת הגרסה החדשה, צריך להיות הסבר כפול המבהיר את הטעמים שהביאו אותו לסתור עצמו ולשקר, והן את הסיבה לדחיית העלאת "גרסת האמת" באיחור ואת הסיבה למסירתה בשלב מאוחר זה. ע"פ 190/82 **שאול מרקוס נ' מדינת ישראל** פ"ד לז(1) 225, בעמ' 285; ע"פ 2132/04, 2404/04 **קייס נ' מדינת ישראל**, (28.5.07) (וההפניות שם).

בעניין מרקוס (עמ' 286-285) נפסק כדלקמן:

"ההסבר, שעל בית המשפט להשתכנע הימנו, הוא לגבי שני עניינים: האחד - על שום מה שתק העד וכבש את עדותו כל אותה עת עד למתן עדותו; והשני - מה נשתנה עתה, כאשר

החליט העד להעיד, ומהו הנימוק שהניעו לשבור את שתיקתו (ראה: ע"פ 202/56 [18] הנ"ל. שכנוע מיוחד מאמיתות הסבר זה, על שני פניו, ידרש לבית המשפט כאשר פגמה של העדות אינו רק בכך שכבושה הייתה עד עתה, אלא שעד זה עצמו מסר בהזדמנויות קודמות גירסה שונה וסותרת מגירסתו הנוכחית. זוהי עדות כבושה, שפגמה אינו רק בכך שעד עתה נסתרת הייתה, אלא גם בכך שעד עתה סותרת הייתה לעדות, המושמעת ביום לפנינו".

וכך נפסק בעניין שאלתיאל:

"[...] כידוע, יריעת המחלוקת במשפט פלילי נקבעת על פי גרסת הנאשם, ככל שמסר גרסה, בהתאם לקו ההגנה בו בחר. מרגע שחקירתו של הנאשם במשטרה אינה משדרת חפות, **מסירת גרסה מאוחרת יותר על ידו אומרת דרשני, והיא בבחינת ניסיון של הנאשם להרחיק את עצמו מביצוע העבירה ולהתאים את גרסתו לראיות שהוצגו בפניו. העובדה שנאשם מוסר גרסה לאחר שראה את חומר הראיות או שהסתבר לו בחקירה שקיים כנגדו חומר ראיות מפליל שהוצג לו על ידי השוטרים בחקירה או כשעומת עם חומר הראיות, עשויה להצביע על רצונו של הנאשם לבחון את חומר הראיות הקיים ולכוון בהתאם את עמדתו, בבחינת גרסה מתפתחת ומותאמת לחומר הראיות עימו עומת. שקריו של נאשם במתן גרסתו הראשונה, אשר הוכחו בחומר הראיות, בהעדר הסבר המעלה ספק סביר, מחזקים, אפוא, את הראיות נגדו בנוגע לעצם ביצוע העבירה**"

(ע"פ 3452/11 איתמר שאלתיאל נ' מדינת ישראל, (8.7.13) וההפניות שם).

קורה לא אחת שנאשם כובש עדותו עד למתן תשובתו לכתב האישום, קרי לאחר שנחשף לחומר הראיות המצוי בידי המאשימה. אולם, בענייננו, הנאשם לא מסר את גרסתו הכבושה בשלב בו השיב לכתב האישום ואף לא לאחר שנחשף לכלל ראיות המאשימה לאחר הגשת כתב האישום, ואף לא בתום פרשת התביעה, אלא בשלב מאוחר יותר, לאחר שנשמעה עדותו ועדות נאשם 2. מכאן שבעיני, מדובר ב"כבישת עדות" מטעמים טקטיים, הדורשת הסבר משמעותי ביותר לצורך הקביעה שהיא מהימנה.

למעשה התנהלות נאשם 1 מניפולטיבית ביותר כיוון שבעת שהגיש בא-כוחו ביום 20.3.14 הודעה בכתב שכותרתה "פירוט טענת האליבי", דאג לציין בה כי הוא "...שומר לעצמו הזכות להניח גירסתו המלאה במסגרת פרשת ההגנה אם וכאשר תגיע, וזאת למרות שהיא תיחשב לגירסה כבושה. אך לכבישתה יש הסבר "מניח דעת". דהיינו, נאשם 1 "רומז" כי אם יראה "ברכה" בנסיונו לשקר בבית המשפט וסיכוי "להתחלק" מהתיק, ימשיך לשקר ולא יספר גירסתו "האמיתית" לפיה הוא הנהג בפיאסטה. אם לאו, יבקש לחזור לדוכן העדים - כפי שאכן עשה - ויספר את "הגירסה האמיתית". מובן שהתנהלות כזאת שמשמעותה הכנת "גירסת מגירה" שתשמשו בצוק העיתים, אינה מוסיפה לו מהימנות ומשליכה על קבלת הגירסה הכבושה - החדשה.

תמוה בעיני כיצד בא-כוחו, עו"ד אחמד יונס, שייצג באותו השלב את שני הנאשמים, וביום בו החלה שמיעת הראיות החל לייצג רק את נאשם 2, העלה טענה זו בהודעת האליבי כשהוא מייצג את שני הנאשמים, משל "ידע" מה תהא גירסתו הסופית של נאשם 1. גם בעמ' 6 לסיכומיו מבקש הוא לחזק מהימנות גירסתו הכבושה של נאשם 1, בטוענו שזה כבר

"נרמז" על ידו בתשובתו לכתב האישום. וכי מי רמז זאת אם לא ב"כ נאשמים 1 ו- 2, באותה עת? רק מפאת כבודו של הסניגור והעדור ראיות ישירות בעניין זה, אמנע מלקבוע כי ב"כ נאשם 2 ידע כבר מתחילת המשפט את "גירסתו הכבושה" של נאשם 1 ואפשר למשפט להתנהל כמעט עד הסוף תחת מטריית גירסה שקרית של נאשם 1, בלי להטיח בנאשם 1, בעת שמסר גירסתו בעדותו הראשונה, את הגירסה שמסר בעדותו השנייה.

וכך נפסק בעניין מובארק:

"[...] יריעת המחלוקת במשפט הפלילי נקבעת באמצעות גרסת הנאשם (ככל שמסר גרסה). מסר הנאשם גרסה אחת - יריעת המחלוקת נקבעת על-פיה. מסר הנאשם יותר מגרסה אחת - רשאי בית המשפט, נוכח חשש לשינוי גרסה מטעמים טקטיים ובהעדר הסבר לכך המעלה ספק סביר, לחייבו בהתאם ליריעת המחלוקת הרחבה ביותר שפרס. ההבדל בין חשוד אשר טוען בהזדמנות הראשונה ובעקביות בהמשך שהוא נכח בזירת העבירה אך לא השתתף בביצועה, לבין חשוד אשר טוען בהזדמנות הראשונה שמעולם לא היה בזירה אך משנה את גרסתו רק לאחר עימות עם ראיות שיש בהן כדי להוכיח את ההיפך - הוא הבדל ברור. לגבי חשוד אשר טוען בהזדמנות הראשונה שהיה בזירת העבירה אך לא השתתף בביצועה, עשוי להתעורר ספק אם עדותו אמת היא אם לאו לגבי ההשתתפות בביצוע העבירה. אולם, לגבי חשוד מהסוג השני - שטוען תחילה ועוד בעקביות שמעולם לא היה בזירת העבירה ומשנה גרסתו כאשר הוא מעומת עם ראיות המצביעות על נוכחותו בה - אין ספק שלא כל מה שהוא מספר הוא אמת. עיתוי השינוי בגרסה שלו - רק כאשר נהיר לו שקיימות ראיות שיש בהן כדי להפריך את גרסתו הראשונה - מעלה חשד כבד שהחשוד היה מעורב בביצוע העבירה, ניסה להרחיק עצמו מכך בגרסתו הראשונה ושינה והתאים את גרסתו נוכח הראיות, המוצגות בפניו, במעין "קרב נסיגה". מטרת "קרב הנסיגה" היא שימור המרחק המרבי, אשר הולך ומתקצר נוכח הראיות שעמן הוא מועמת, מהמסקנה שהוא ביצע את העבירה (ראו והשוו, בהקשר של דרישת הסיוע: יעקב קדמי על הראיות חלק ראשון (מהדורה משולבת ומעודכנת 2009) 279; יאיר הורוביץ "ראיית הסיוע במשפט הפלילי - מגמות חדשות" משפטים ט 249, 256 (1979) (להלן: הורביץ)). עמדנו לעיל על כך שכאשר נאשם מכחיש שהיה בזירת העבירה אף שמוכח שהוא נכח בה, יכול הדבר להספיק כתשתית ראייתית להרשעה. אולם, אם במקום לעמוד על הכחשת הנוכחות, הנאשם משנה את גרסתו בהתאם לראיות המוצגות בפניו (ובהעדר הסבר לכך המעלה ספק סביר), הוא אינו משפר את מצבו; נהפוך הוא. נאשם כזה מרע את מצבו. בנסיבות אלה, מוסכם למעשה ששיקר בגרסתו הראשונה, ובהעדר הסבר המעלה ספק סביר, שקריו מחזקים את הראיות נגדו בענין ביצוע העבירה. אין בשינוי הגרסה המאוחר כדי לצמצם את יריעת המחלוקת ליריעה צרה (בבחינת "הייתי בזירה אך לא השתתפתי בעבירה") תוך "נטרול" המשמעות הראייתית של ההכחשה בתחילת הדרך (ראו והשוו הורביץ, בעמ' 261-262). (ע"פ 10472/09 מובארק נ' מדינת ישראל, מיום 10.4.13).

נאשם 1 לא נתן הסבר מספק מדוע שיקר לאורך כל ההליך המשפטי וטענתו המניפולטיבית כי קיווה שאם נאשם 2 "ינוקה" מהאישום המיוחס לו, בשל טעות בזיהוי, גם הוא בהכרח "ינוקה" בעקבותיו, אינה יכולה לחזק את גירסתו הכבושה או להוות הסבר לשקריו שיביא לקבלתה.

והרי נאשם 1 אינו טוען כי דאגה לחברו מילדות הביאה אותו לשקר בחקירותיו ובבית המשפט, אלא ההיפך הוא הנכון: טענתו היא כי שיקר בחקירות, "עשה הצגה" בזמן העימותים כשהטיח בשוטרים כיצד הם ישנים בשקט בהפלילת אדם חף מפשע, ושיקר במשך מספר שעות בפני, בזמן עדותו הראשונה, ועתה מבקש הוא לטעון שעשה זאת כדי להציל עצמו, תוך "שימוש" בחברו, נאשם 2, אם זה יזוכה. נראה שקשה ביותר ליתן אמון בנאשם כזה ולקבל את גירסתו הכבושה, וזאת בלשון המעטה.

כמו כן, סביר כי אילו היה נאשם 1 נקלע לאירוע פלילי בעל כורחו וללא ידיעתו, כנטען על ידו, היה מוסר זאת מיד בחקירתו, לא כל שכן לאחר שנודע לו כי נאשם 2 כבר שירבב את שמו של חסן בחקירתו, או אף מבלי לחשוף את שמו של חסן, היה טוען כי אדם אחר היה ברכבו ולא נאשם 2. אני סבור, כי לנאשם 1 היו הזדמנויות למכביר לספר את גרסתו, אולם הוא בחר שלא לעשות כן במודע, משום רצונו להרחיק עצמו מהאירוע בו היה מעורב, וכל זאת כשהוא נותן לחברו הטוב מילדות, נאשם 2, להיות נתון במעצר ובסכנת הרשעה בעבירה חמורה.

אני סבור כי אילו אמת היתה בגירסתו הכבושה של נאשם 1 כי חסן היה עמו, הוא היה מוסר זאת מלכתחילה כדי "להציל" את חברו הטוב, נאשם 2.

לא פחות תמוהה בעיני טענת ב"כ נאשם 2 בסיכומיו (עמ' 3 לסיכומים), לפיה נאשם 1 כבש גירסתו כי "...לא רצה להפליל את חסן, שכן הוא חברו...". שכן הקשר אותו תיאר נאשם 1 עם חסן הוא קשר רחוק ושטחי, ואילו קשריו עם נאשם 2 קרובים ביותר (!). היעלה על הדעת שנאשם 1 יכבש גרסתו כדי לסייע לחסן שסיבך אותו בעבירה חמורה ללא ידיעתו (על פי טענתו), כשהוא יודע שהוא יכול לסייע לחברו הקרוב, נאשם 2, אשר הסתבך ונעצר על לא עוול בכפו?!

כדי לסדוק את ההנחה המפלילה שקמה נגד נאשם 1, היה עליו ליתן הסבר אמין, רציני, אפשרי, סביר ומבוסס על חומר הראיות, כזה שיהיה בכוחו ליצור ספק סביר, דבר שלא עלה בידו.

בע"פ 6972/09 אבוטבול נ' מדינת ישראל (מיום 27.2.12), נקבע:

"תזה חלופית צריכה להיות מבוססת, ואין די בהפרחת השערות בעלמא כדי לכרסם בראיות המפלילות את המערער בביצוע העבירה".

כן נפסק בע"פ 9277/11 פאדי ג'באלי נ' מדינת ישראל, מיום 27.12.12:

"אכן, המאשימה היא שנושאת בנטל השכנוע בהליך הפלילי. יחד עם זאת, "כאשר

אשמתי של נאשם נלמדת ומוכחת לכאורה מכוחן של הראיות שהובאו נגדו, עובר הנטל הטקטי אל כתפי הנאשם להציג תרחיש חלופי סביר המתיישב עם חומר הראיות ועומד במבחן השכל הישר" ... דגימת הדנ"א שנמצאה ברכב הנטוש וממצאי הבדיקה הגנטית עומדים, כאמור, לחובתו של המערער, והוא לא סיפק להם הסבר חלופי מתקבל על הדעת. בא-כוח המערער לא חזר בפנינו על התרחיש שאותו הציע מרשו בעדותו, בדבר הקונויה שנרקמה לכאורה נגדו, ונראה שלא בכדי. כפי שקבע בית המשפט קמא - זהו תרחיש מופרך ומשולל יסוד, שאינו מספק הסבר חלופי סביר לממצאי הבדיקה הגנטית." (ראו בהקשר זה גם ע"פ 5927/11 **אבנר הררי נ' מדינת ישראל**, מיום 23.8.12).

בע"פ 16/82 **מלכה נ' מדינת ישראל**, פ"ד לו(4) 309, נטען, כי על מנת להעלות ספק סביר, על ההסבר להיות רציני ולא מסופק או מפוקפק:

"...לא די באפשרות תיאורטית גרידא, ודאי שלא די בהסבר כושל, מפוקפק או לא אמין. רק הסבר מתקבל על הדעת, או המותיר לפחות ספק סביר, עשוי להיות בו כדי לערער החזקה העובדתית. ולעניין זה יש להבדיל הבדל היטב בין "הסבר מסופק" [...] לבין ספק סביר. הסבר מסופק או מפוקפק מטבעו אינו אמין ולמאומה לא יצלח; שלא כן הסבר, המותיר בלב השופט ספק סביר, העשוי לפעול לטובת הנאשם".

ובעניין קייסנפסק:

"כדי להעריך האם ההסבר שמעמיד הנאשם הוא סביר, אין להידרש רק לרמת הסתברותו של האירוע המתואר בגרסתו, אלא יש ליתן את הדעת גם על נסיבות מתן הגרסה. כך, למשל, אין עוצמתה של גרסה כבושה, שהועלתה בעקבות העלאת ראיה מפלילה, כעוצמתה של גרסת הגנה שהועלתה בהזדמנות הראשונה (ע"פ 5730/96 **גרציאני נ' מדינת ישראל**, (לא פורסם) פסקה 5.ד). הנסיבות בהן הוצגה גרסת הנאשם בחקירה, וגורלה של גרסה זו בעדותו בבית המשפט, עשויים לשפוך אור על מידת אמינותה וסבירותה, וממילא על מידת רצינותו של ההסבר הניתן לראיות הנסיבתיות המפלילות לכאורה."

במקרה דנן איני נותן אמון באף לא אחד מהסברי נאשם 1.

אני סבור כי גרסתו הכבושה של נאשם 1, הינה גרסה מפוקפקת שאינה נתמכת בראיות כלשהן. יתירה מכך, נאשם 1 לא הותיר עלי רושם מהימן בעדותו והתרשמי כי גרסתו היתה רצופת סתירות, מחוסרת היגיון ומניפולטיבית. סבורני, כי ברגע שהבין כי הוא לא יוכל לחמוק מאחריות בגין מעורבותו באירוע, בדה גרסה שמטרתה למזער את חלקו כמי שנקלע לאירוע באקראי, ללא ידעתו על הנשק, ובאותו הזמן אולי תסייע לחברו, נאשם 2, שעד עכשיו רק רע עשה לו, לכאורה, כיוון שלא סיפר את גרסתו "האמיתית" מייד.

כללו של דבר, לאחר שעיינתי בחומר הראיות, ועל יסוד התרשמותי הישירה מעדות נאשם 1, על שני חלקיה, הנני קובע כי מדובר בנאשם בלתי מהימן, אשר הפליא לגולל גרסה שקרית פעם אחר פעם כדי הדמיון הטובה עליו, ואינני רואה

ליתן אמון באף פרט מדבריו כל עוד אין פרט זה נתמך בראיות אובייקטיביות.

2.ח. מהימנות עדי ההגנה

בטרם אפנה לבחון את מהימנות גרסת נאשם 2, אני סבור שיש להתייחס למהימנות העדים שזימן לתמיכה בגרסתו.

עבדלחכים יונס

עדות עבדלחכים הותירה עלי רושם בלתי מהימן, והיא סותרת את גרסת מוחמד ראפע יונס וגרסת נאשם 2 בנקודות משמעותיות (כפי שיבואר בהרחבה בפרק שעניינו מהימנות נאשם 2). אולם, אף אם אאמץ את עדותו הרי לפיה נאשם 2 היה בבית הקפה עד סמוך לפני השעה 22.00 ומכאן שלא ניתן לשלול את האפשרות שהוא היה מעורב באירוע לאחר שיצא מבית הקפה.

מוחמד ראפע יונס

לא נתתי כל אמון בגרסת מוחמד ראפע יונס, שהיתה רצופת פירוכות וסתירות; כך באשר לעיתוי בו ראה לכאורה את נאשם 2 עולה לרכבו של יערוב יונס; כך באשר לעיתוי בו נודע לו כי התרחש אירוע בכפר; וכך כאשר טען תחילה כי לאחר שנכנס הביתה לא יצא עוד מהבית ובהמשך עדותו כאשר נשאל כיצד נודע לו על האירוע, השיב כי מאוחר יותר עלה למרכז הכפר (על סתירות נוספות בין גרסתו לבין גרסת נאשם 2 ואחרים ארחיב בפרק שעניינו מהימנות נאשם 2).

נוסף על כך, באמרתו הראשונה (נ/7) לא הזכיר מוחמד את חסן, וזאת אף כשנשאל על-ידי החוקר במפורש אם זכור לו אירוע מיוחד בזמן שעמד עם נאשם 2 בחניה. רק באמרתו השניה, **מיום 2.3.14**, שעה 18:06, 5 ימים לאחר אימרתו של נאשם 2, מיום 25.2.14 (ת/5), שבה הזכיר נאשם 2 עצמו את שמו של חסן, טען מוחמד כי בזמן שעמד עם נאשם 2 בחניה הגיע חסן "**בריצה קלה**" (נ/7א).

הסברו של מוחמד, כי כבש את גרסתו בעניין חסן בחקירתו הראשונה משום שסבר כי עליו להתמקד רק בחברו, נאשם 2 ומה שקרה עם נאשם 1 וחסן "זה עבודה של המשטרה" (עמ' 217 לפרוט'), דחוק ומפוקפק בעיני.

יתירה מזאת, מוחמד לא סיפר על שיחותיו עם נאשם 2 בליל האירוע, וככלל התרשמתי כי עשה כל שביכולתו על מנת לגלות טפח ולהסתיר טפחיים, ובסופו של יום, התרשמתי כי מדובר ב"עדות כבושה", בלתי מהימנה, שמשקלה בנסיבות העניין אפס.

ראג'י יונס

לא נתתי כל אמון בעד ראג'י יונס.

לכאורה ראג'י החזיק בידו את "המפתחות" לאזיקים ולדלת תא המעצר של נאשם 2, כיוון שבניגוד לטענת נאשם 2 - בפניו חסן רק ביקש לבדוק אם השוטרים רודפים אחריו ולא ברור על מה רודפים - בפני ראג'י יש, לכאורה, "התוודות" של חסן והפללת נאשם 1 באירוע הבריחה מהרכב והחזקת הנשק. למרות זאת, ראג'י לא אץ רץ למשטרה, או לחילופין לב"כ נאשם 2, לספר לו על "האוצר" המצוי באמתחתו.

התרשמתי כי גם ראג'י עשה כל שביכולתו לסייע לנאשם 2, אף במחיר של מתן עדות שקר. עדותו רצופת סתירות ו"חורים" ואינה מתיישבת עם ניסיון החיים; לא מצאתי כל היגיון בגירסתו לפיה בזמן מנוסה, בעוד חסן נמלט לכאורה משוטרים, יעצור ויפיל עצמו בפני אדם שאין לו כל קשר עמו. ניסיון החיים מלמד שעבריינים לא פותחים סגור ליבם בפני כל אחד, סתם כך, מבלי לדעת מה יעשה השומע במידע זה. כמו כן, מהראיות שנשמעו במהלך המשפט עלה כי לחסן יש טלפון נייד, ומכאן שלא היתה לו, לכאורה, כל סיבה הגיונית לבקש מראג'י שיחת טלפון מהמכשיר שלו, לגיסו, (שיחת טלפון לגיטימית לבן משפחה). אף אם מסיבה כלשהי לא היתה לחסן אפשרות לחייג מהטלפון שלו, כיוון שאולי איבד אותו בזמן בריחתו, הרי שלפי גרסת נאשם 2 פגש אותו חסן בחניה, כך שלכאורה יכול היה לבקש מנאשם 2 שיחת טלפון?!

ראג'י הסתבך בתשובותיו כשנדרש להסביר את שיחות הטלפון ממכשיר הטלפון שלו למוחמד ראפע יונס, סמוך לאחר השיחות לאחמד אבו זרקא, וכן את שתי שיחות הטלפון שחיוגו מהטלפון שלו, קרוב לשעה 03.00 לפנות בוקר, לנאשם 2.

ראג'י מסר תשובות פתלתולות ומתחמקות באשר לשאלה מדוע לא פנה למשטרה ומסר את שאירע, אם ידע לכאורה כי לפחות נאשם 2 עוצר על לא עוול בכפו.

עדות ראג'י סתרה בנקודות מהותיות את גירסות נאשם 2 ומוחמד ראפע יונס, וגם בעניין זה עוד יפורט בהרחבה בפרק המתייחס למהימנות נאשם 2.

יחד עם זאת, מפלט שיחות הטלפון שהגיש הסנגור באמצעות עד זה (11/נ) עולה כי בליל האירוע יצאו שתי שיחות ממכשירו של ראג'י לטלפון של אחמד אבו זרקא, גיסו של חסן. אף שאני מתקשה לקבל את הסברו של ראג'י כי חסן ביצע שיחות אלה, בשל היעדר האמון שרחשתי לעד זה, לשיחות אלה לא ניתן כל הסבר על-ידי אחמד אבו זרקא ועוד אעמוד בהמשך הדברים על משמעותן של השיחות והתמיהות שהן מעוררות, דהיינו, מה לראג'י, רווק, צעיר, להתקשר לגיסו של חסן בשעות מאוחרות, כשאין לו קשר עם הגיס, נשוי ובעל משפחה? שמא בכל זאת קשור חסן לשיחות אלה גם אם הוא עצמו לא ביצע אותן? למשל, בכך שחלף על פני ראג'י וביקש מראג'י למסור דבר מה לגיסו, בעודו ממשיך לברוח?

גם נאשם 2 הותיר עליו רושם בלתי מהימן. גרסתו עברה התפתחויות והתאמות, והינה רווית פירוכות וסתירות.

להלן פירוט הפירוכות והתמיהות שעלו מגרסתו:

נאשם 2 טען, כי בליל האירוע ראה גם אחמד ראפע יונס (המכונה "חמידו") דמות אדם בורח בחניית משפחתו (עמ' 172 לפרוט'). כן טען, כי לאחר המפגש עם חסן בחניית בית משפחת ראפע יונס עלה לזירה יחד עם אותו אחמד, ואחריהם עלה גם מוחמד (עמ' 172 לפרוט'). יוצא אפוא, כי אחמד הוא עד הגנה מרכזי שיכול היה לתמוך בגרסתו של נאשם 2 בנקודות משמעותיות, ולמרות זאת נאשם 2 בחר שלא לזמנו לעדות מטעמו. במצב דברים זה, קמה ההנחה כי אי זימונו מונע מן החשש שמא לא יתמוך בגירסתו, אלא בגירסת המאשימה, שנאמר:

"... יש ליחס משקל משמעותי לאי זימונו של עד הגנה לצורך ביסוס טענה מהותית, כך שבית המשפט יוכל לצאת מתוך הנחה כי אילו העיד אותו עד, היתה עדותו תומכת בגירסת המאשימה..."

(ראו: ע"פ 3947/12 שאדי סאלח נ' מדינת ישראל (21.1.13)).

נאשם 2 שיקר לגבי שיחותיו עם נאשם 1 בליל האירוע וטען בתחילה כי באותו לילה שוחח עם נאשם 1 שיחה אחת בלבד (ר' בעניין זה עמ' 176-180 לפרוט'). בהמשך טען כי קיבל שיחת טלפון נוספת, בשעה מאוחרת יותר, מראשיד ח'ג'אזי, שחייג מהטלפון הנייד של נאשם 1 כדי לבקש ממנו את מספר הטלפון של עו"ד אחמד יונס. גרסת נאשם 2 אינה מספקת הסבר סביר למספרן הרב של השיחות וההודעות שהחליפו ביניהם הנאשמים בליל האירוע, ולשתי שיחות נוספות שהתקיימו בין נאשם 2 לטלפון של נאשם 1, לאחר מעצרו של נאשם 1.

כמו כן, הסברו של נאשם 2 באשר לשיחות הטלפון עם מוחמד ראפע יונס באותו לילה, לאחר נסיעתו לעבודה, היה גם הוא דחוק ובלתי מהימן (עמ' 179 לפרוט').

נאשם 2 טען כי הקשר בינו לבין חסן הוא קשר שטחי למדי, המסתכם לכדי "שלום-שלום" והוא רואה אותו פעמים ספורות בשנה בלבד. נוכח האמור, אין זה הגיוני בעיני, כי בעוד חסן נמלט בריצה מהזירה - כשהוא חושש ששוטרים רודפים אחריו - הוא יעצור ריצתו, כדי לבקש מנאשם 2 לבדוק אם שוטרים רודפים אחריו וזאת כשהוא יכול להמשיך במנוסתו, ולהגיע לביתו. הדבר נכון ביתר שאת לנוכח העובדה שהחניה חשוכה מאוד, כפי שניתן היה להתרשם מתקליטור השחזור שנערך במקום עם נאשם 2, וכן מדברי נאשם 2 עצמו, שטען כי הבחין בחסן רק כשכבר היה מאוד קרוב אליו, ומכאן שלכאורה לא היה צריך חסן לחשוש שיזהו אותו ולא היתה לו כל סיבה לעצור ולהמתין עד שנאשם 2 יחזור אליו עם תשובה לשאלתו בדבר רדיפת השוטרים אחריו, וכזכור, נאשם 2 כלל לא הבטיח לו שיברר עניין זה או שיחזור לעדכן אותו.

גרסת נאשם 2 (וגם זו של מוחמד ראפע יונס) אינה מתיישבת עם גרסתו של ראג'י;

ראג'י תיאר כי **היה לבד** בעת שנתקל בחניה בחסן אשר "התוודה" בפניו כי הוא ברח "ותפסו פיראס". נאשם 2 טען גם כי הוא ומוחמד **היו לבד** בחנית בית משפחת ראפע יונס בזמן שנתקלו בחסן, והבחינו באחמד במרחק מה מהם - "מכין את המנגל".

בפלט השיחות שהציג ראג'י (נ/11) מופיעות, כאמור, שתי שיחות יוצאות מהטלפון של ראג'י לגיסו של חסן, אחמד אבו זרקא, בשעות 22:23 ו-22:26 בליל האירוע. לפי גרסת נאשם 2, הרי שבשעות אלה כבר עזב את חניית משפחת ראפע יונס, שהרי עוד הספיק לעלות לזירה לפני שנסע עם יערוב יונס למקום עבודתם [כאשר לכל המאוחר היה זה בשעה 22:25, משום שהשיחה בה הודיע לו יערוב שהגיע למרכז הכפר התקיימה בשעה 22:23 ובשעה 22:35 היה באזור קבוץ גן שמואל, ובשעה 22:42 כבר החתים כרטיס בעבודה].

משילוב הגרסאות יוצא אפוא, לכאורה, כי לאחר שחסן נתקל בנאשם 2 ובמוחמד בחניית בית משפחת ראפע יונס והמשיך בדרכו לכיוון מטה והסתתר שם - משום שהיה לחוץ שמא שוטרים רודפים אחריו - הוא יצא ממקום מחבואו, חזר לחניה ונתקל בראג'י בדיוק באותו מקום.

גרסה זו מעוררת תמיהה שכן, מדוע חסן יעלה פעם נוספת בדיוק לאותו מקום בעודו חושש ששוטרים רודפים אחריו, ותמוה מכך, מדוע היה צריך חסן לבקש שיחת טלפון מראג'י אם מספר דקות קודם פגש את נאשם 2 באותו מקום ויכול היה לבקש מנאשם 2 שיחת טלפון?!

אין כל היגיון בתרחיש זה.

נוסף על התמיהות שמתעוררות נוכח גרסת נאשם 2 והסתירות הפנימיות שמצאתי בה, קיימות סתירות בין גרסתו לבין גרסת עדי ההגנה שהעידו מטעמו;

כך למשל, בניגוד לטענת מוחמד ראפע יונס כי הוא מזהה בסרטון מצלמות האבטחה של המכולת את רכב הגולף של נאשם 2 נכנס לחניה בשעה 22:17, באופן וודאי, טענה עליה חזר מוחמד פעמיים, הרי שנאשם 2 אישר בעצמו כי אינו יכול לזהות ב"מאה אחוז" כי מדובר ברכב מסוג "גולף" בכלל, וברכב שלו בפרט (עמ' 179, 182 לפרוט').

יתירה מכך, גרסת נאשם 2 כי בזמן שקיבל את השיחה מיערוב יונס שבה הודיע לו כי יאסוף אותו לעבודה הוא עמד מחוץ לבית הקפה יחד עם מוחמד, ולכן החליט להחנות את רכבו בחניית בית משפחת ראפע יונס, סותרת את עדות בעל בית הקפה עבדל חכים יונס, אשר טען כי נאשם 2 אמר לו עוד כשהיה בבית הקפה כי הוא צריך לעזוב משום שעליו להזיז את הרכב לפני נסיעתו לעבודה, לחניה של משפחת ראפע יונס.

לפי תיאורו של עבדל חכים יונס, הן באמרתו והן בעדותו, בליל האירוע ישבו בבית הקפה, נאשם 2, אחמד ראפע יונס (המכונה "חמידו") וראג'י לבדם, ושיחקו שש-בש. טענה זו סותרת את גרסת נאשם 2 ומוחמד, כי מוחמד הצטרף אליהם לשולחן בזמן ששיחקו שש-בש (עמ' 207 לפרוט') ותמוה ביותר כיצד עבדלחכים לא ראה את מוחמד, אשר גם טען כי

שתה קפה בעת שצפה באחיו ונאשם 2 משחקים שש-בש ואף דיבר עם עבדלחכים יונס. בנוסף, היא סותרת את טענת נאשם 2 כי ראה את ראג'י רק בשעות אחר הצהריים של אותו יום (עמ' 3, ת/4).

נאשם 2 תיאר, כי בליל האירוע לבש חסן אבו שחאדה טרנינג שחור (עמ' 170-171 לפרוט'), תיאור הסותר את תיאורו של מוחמד אשר טען, כי לפי מיטב זכרונו חסן לבש מעיל כחול וג'ינס (עמ' 2 נ/7א).

נאשם 2 טען, כאמור, כי לאחר שפגש את חסן אבו שחאדה בחניה של בית משפחת ראפע יונס, עלה עם אחמד לזירה, ובעקבותיהם עלה מוחמד (עמ' 172 לפרוט'). לאחר מכן ירד מהזירה לרכבו של יערוב, לבד. תיאור זה סותר את גרסת מוחמד, שטען תחילה, כי לאחר המפגש עם חסן נכנס הביתה ולא יצא משם, ומאוחר יותר טען כי עלה מביתו לחזית ביתו, שם נמצאת גם החנות של אשתו, אולם מוחמד ראפע יונס התעקש כי לא עלה כלל לאזור הזירה (עמ' 216-217 לפרוט'). מכאן גם עולה חשיבות אי העדת אחמד ראפע יונס לגביו טען נאשם 2 כי עלה לזירה עמו.

יצוין כי גרסת יערוב יונס בהקשר זה, סותרת הן את גרסת נאשם 2 והן את גרסת מוחמד, שכן לפי תיאורו בזמן שאסף את נאשם 2 לעבודה, עמדו עמו מוחמד ואחמד ראפע יונס (עמ' 44 לפרוט'; עמ' 2, ת/84).

ט. מהימנות עדי התביעה

1.ט בניגוד לעדי ההגנה, (למעט דברי הסניגור עו"ד אחמד יונס באימרתו (נ/9) שהתקבלה בהסכמה וללא חקירה נגדית אולם, הם מהווים עדות מפי השמועה), הותירו עלי עדי התביעה, ככלל, רושם מהימן, למעט עדות העד ראשיד ח'ג'אזי. בעדותו בבית המשפט מסר ח'ג'אזי "עדות כבושה" השונה באופן מובהק מגרסתו במשטרה, ואיני יכול לקבל את טענתו הדחוקה והפתלתלה, כי פחד לספר את האמת במשטרה, שהרי בסך הכל לפי טענתו ביקש מנאשם 2 טלפון של עו"ד ואין בכך כל פסול. יתירה מכך, כאמור, ראשיד התייחס לשיחה אחת בלבד בין מכשירי הטלפון של הנאשמים, ואולם כפי שניתן ללמוד מפלט שיחות הטלפון לאחר מעצרו של הנאשם 1, התקיימו 2 שיחות נוספות בין נאשם 2 לטלפון של נאשם 1, ומכאן שהסברו של ראשיד כי התקשר ממכשירו של הנאשם 1 לנאשם 2 כדי לברר את מספר הטלפון של עו"ד יונס, אינו מספק הסבר לשתי השיחות הנוספות.

בסופו של יום, לא יכולתי להימנע מן הרושם כי ראשיד עשה כל שביכולתו לסייע לנאשם 2, גם במחיר של מסירת עדות שקר, ועדותו הותירה עלי רושם בלתי מהימן.

באשר לעדות חסן ובני משפחתו, חנאן ואחמד אבו זרקא, הרי שבחנתי את עדותם בזהירות יתירה בשל החשש בדבר מעורבות אפשרית של חסן באירוע; בסופו של יום, על אף שלא מצאתי שקרים מהותיים בעדויותיהם וגרסתם לא נסתרה בראיות, לא יכולתי להשתחרר מהתחושה שחסן אבו שחאדה ואחמד אבו זרקא הסתירו מידע מבית המשפט. בעניין זה עוד ארחיב בהמשך.

התרשמתי כי עדות יערוך יונס היתה מהימנה ככלל; על אף שהעד הוא חברו של הנאשם 2 וניכר היה שלא רצה לסבכו, התרשמתי שגרסתו אמינה, ללא סתירות משמעותיות, ותאמה את יתר הראיות בתיק, למעט טענתו כי שיחתו הראשונה עם הנאשם 2 היתה בשעה 22.16 בעוד הסתבר בדיעבד כי היתה שיחה מוקדמת יותר, בשעה 22.04, אולם אני מקבל טענתו כי פשוט שכח שיחה זו.

2. ט. מהימנות השוטרים אושרי אביטן ויוסי כברה

עדויות אושרי אביטן ויוסי כברה היו מהימנות עליי והשתכנעתי כי הם דוברי אמת, במובן זה כי הם משוכנעים בזיהוי הנאשמים ובפרטים שמסרו אודות הארוע.

לצד ההתרשמות החיובית מעדותם בפני, גרסאותיהם היו מפורטות, עקביות ותאמו האחת את השניה. גרסתם תואמת ברובה גם את גירסתו המאוחרת של נאשם 1, למעט טענתו כי לא ניסה לעקוף את רכבם, אלא שהם ניסו לעקוף אותו, וטענתו כי הנוסע שישב לצדו ברכב - אשר היה לפי דבריו חסן אבו שחאדה - עזב את הרכב לפניו.

יחד עם זאת, וחרף האמון שרחשתי לעדות שני השוטרים הנ"ל בדבר זיהוי הנאשמים, שחוזקה בהודעת נאשם 1 כי נהג ברכב, בהגיעי לנקודה שבה עלי לחרוץ את דינו של נאשם 2 אומר, כי על אף שחשד כבד רובץ לפתחו כי ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, הרי שבחשד זה לא די ומשנותר ספק בליבי, ולו ספק ספיקא, התוצאה היא שיש לזכותו, שנאמר: "יותר טוב ויותר רצוי לפטר אלף חוטאים מלהרוג נקי אחד ביום מן הימים" (רמב"ם, "ספר המצוות", "לא תעשה", רצ[ב]).

למעשה, בסופו של יום תחושתי דומה לאמור בדברי כב' השופט (בדימוס) מ' חשין, בפרשת בן-ארי:

"גם אם אמרנו כי הכנסתו של הגורם המוסרי יש בה כדי לזרוע מבוכה בלבותיהם של חברי חבר מושבעים, הרי אין כן דין בבית-משפט שחבריו הינם אנשי מקצוע. אכן, אין אנו רשאים להתעלם - לא יהיה זה ראוי כי אתעלם - מהיסוד המוסרי הכרוך בהרשעתו של נאשם; וגם אם נבקש לחמוק ממנו סופו שיגיע עדנו. הנה כי כן, בסופו של ההליך הראציונאלי לבחינתן של חלופות העשויות להקים ספק סביר באשמתו של נאשם; וגם במקום שבית-משפט יאמר אל לבו: כל חלופות אפשריות נעדרות הן, לכאורה, כל משקל של ממש, ומכאן שהתביעה הוכיחה את אשמתו של נאשם 3 מעבר לכל ספק סביר; גם בהגיענו אל תחנת סיום זו, אפשר שקול קטן וחרישי - קול המוסר - יעלה בו בשופט ממצפוני ויאמר לו: אחרי כל אלה "זה לא זה". אפשר שקול זה פירושו לא יהיה אלא ספק סביר "ראציונאלי". אפשר גם אחרת. בין כך ובין אחרת, שופט לא יוכל להתעלם ממצפוני - אסור לו שיחמוק ממנו - ועל פי צו לבו יעשה"

(ע"פ 6251/94 בן ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3), 45).

ולאחר הדברים הנ"ל הוסיף כב' השופט מ. חשין בפרשת גלובוביץ:

עמוד 70

"זו הפעם, שלא כבפרשה שהבאתי ממנה זה עתה, הקול עלה בי והורני: אחרי כל אלה, אפשר כי "זה לא זה". לא אוכל לומר - אני רחוק מאמירה - כי המערער זכאי. ואולם גם לא אוכל לומר בביטחה של דין העונשין כי יש לחייבו בדינו. אכן, המדינה הניחה לפנינו ראיות ראיות - ראיות חזקות ומשכנעות - להוכחת אשמתו של המערער. אך לא למעלה מספק סביר. ובסדק צר זה שנבדק בחומת הראיות עומדת לו זכותו של המערער לצאת זכאי מן הספק. כלי-עבודה יצר לו איש המשפט: לחציבה, לפיסול, לליטוש, לניקוי, להברקה, ואלה כולם תולים הם על קיר חדר מלאכת המשפט. לכל כלי עיתו, כחפצו של בעליו, ולכל כלי ייעודו, וכולם היו כעמודי-תאורה המורים אותנו את דרך הישר. שניים מאותם כלים הם כלי נטל השיכנוע וכלי הספק הסביר. במערכת עובדות של תיק"ו - ועניינו למראה עיני הוא מעין-תיק"ו - שני כלים אלה יורונו מה נעשה. והם יורונו כי יש לזכות את המערער מן הספק. ולא בלב קל אומר כך"

(ע"פ 3059/03 גלובניץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (1) 654).

י. האם אשמת שני הנאשמים הוכחה מעבר לכל ספק סביר?

אציין כבר עתה, כי בניגוד לספק המכרסם בי באשר לנאשם 2, ויותר נכון קצה חודו של ספק ספיקא, הרי לנוכח הראיות המרשיעות בעניינו של נאשם 1: ראיית הזיהוי, היעדר האמון בגרסאותיו השונות, ובעיקר לנוכח הודאתו במעורבותו באירוע, הרי שהחלטתי להרשיעו בדיון

י.1. הספקות והתמיהות באשר לנאשם 2 - ראיית הזיהוי

מפסיקתו העקבית של בית המשפט העליון חוזר ועולה החשש מפני הרשעה על סמך עדות זיהוי שגויה, גם כשזו באה מפי עדים מהימנים המשוכנעים כי אמת בפייהם, ולכן נקבע כי במקרה בו מדובר בהרשעה על סמך עדות זיהוי, הערכאה הדיונית נדרשת לנקוט זהירות מירבית וכי עליה להשתכנע לא רק במהימנותו של העד המזהה, במישור הסובייקטיבי, אלא גם בכך שבמישור האובייקטיבי לא נפלה טעות כנה מצדו בזיהוי [ראו למשל: 3176/03 ווחידי נ' מדינת ישראל (6.6.2007); ע"פ 2734/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.10.14); ע"פ 5606/10 דוד בוניפד נ' מדינת ישראל (19.12.12); ע"פ 2098/08 פרעוני נ' מדינת ישראל (28.12.11); ע"פ 9040/05 אוחיון נ' מדינת ישראל (7.12.2006); ע"פ 8902/11 חזיזה נ' מדינת ישראל (15.11.2012)].

עוד נקבע בפסיקה בהקשר זה, כי בשלב ראשון יש להעריך את מהימנות העד המזהה ורק לאחר מכן יש לבחון את "הזיהוי כשלעצמו" באמצעות מבחן כפול: האחד, במישור הסובייקטיבי, קרי יכולתו האישית של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים ולזהות מכוחם בני אדם על פי חזותם, והשני, במישור האובייקטיבי, דהיינו האם יתכן שהעד טעה טעות כנה (ר' בעניין זה גם: ע"פ 193/14 פאדי נסראללה נ' מדינת ישראל (26.10.14)).

במסגרת המבחן האובייקטיבי יש לבחון פרמטרים שונים, כגון: משך הזמן שהעד ראה את הנאשם במהלך האירוע, תנאי הזיהוי, זווית הראייה, האם מדובר ביום או בלילה, תנאי הראות ומצב התאורה, היכרות מוקדמת, המרחק ממנו צפה העד בנאשם והזמן שחלף בין האירוע לבין הזיהוי (ע"פ 2957/10 **אלאטרש נ' מדינת ישראל** (30.5.12) וכן ראו **ענין אוחיין ועניין חזיה** לעיל).

נכון אמנם, כי בענייננו מדובר בשני עדים שנכחו באירוע ולטענתם זיהו את הנאשמים בוודאות; אולם בנסיבות המקרה, כשהאירוע עצמו נמשך פרק זמן קצר מאוד, בשעות הלילה, ובייחוד לנוכח טענות ההגנה בדבר האפשרות שהעדים המזהים היו מעורבים בטיפול באירוע ואף נחשפו למראה הנאשמים לפני מסדרי הזיהוי, ואף המאשימה הסכימה כי היתה להם אפשרות לכך, סברתי כי ראוי יהיה לבחון את עדותם של אושרי ושל יוסי בזהירות מירבית. למעשה לא הובאה בפני ראיה אובייקטיבית - למעט עדות השוטרים עצמם - כי הוראת הקצין אושרי אריאל שיימנעו מחשיפה לחשודים, קויימה. להיפך, המפגשים עם הסניגור נערכו דווקא בחצר יחידת האורגן, במרחק קצר מחדרו של כברה, ושם גם בוצעה עליהם בדיקה לגילוי שרידי ירי. בסופו של יום ברור כי שני השוטרים "הסתובבו" בתחנה, לא ברור איפה ומתי, והיתה להם אפשרות, אף ללא כוונה רעה לראות את הנאשמים בטרם מסדרי הזיהוי.

אפנה עתה לבחינת עדויות הזיהוי:

כאמור, יוסי ואושרי הותירו עליי רושם אמין ביותר. כיוצא בזה, שוכנעתי שטענתם כי הצליחו לזהות את הנאשמים בזמן האירוע היא כנה ואמיתית.

יחד עם זאת, הביטחון בכך שעד מעיד מתוך אמונה שלמה וכנה על זיהויו של חשוד, אינו מספיק על מנת שניתן יהיה לבסס הרשעה על סמך דבריו:

"מהימנותו [של העד המזהה - הערה שלי] כדובר אמת מטביעה הן על עדות הזיהוי והן על עדות המעשה חותם של אמת סובייקטיבית; אך עד שיוכל בית-משפט, על-ידי שיסמוך ידו על אמת זו, להפכה לאמת אובייקטיבית (כביכול), צריך הוא להיות סמוך ובטוח תחילה שהעד, בהאמינו לתומו שכל עדותו אמת היא, לא טעה, לא מתוך היסח-הדעת ולא מתוך מגבלות הזכרון האנושי ולא מתוך השפעות חיצוניות או תת-הכרתיות. כשהמדובר הוא בסיפור מעשה מפי עד-דובר-אמת, והסיפור הוא הגיוני וסביר, אין מקום, בדרך-כלל, לחשוש לטעויות מעין אלו; שאם לא תאמר כן, לא יהיה סוף לחיטוטים ולפלפולים פסיכולוגיים, וכל שיטת הראיות שלנו סופה להתמוטט [...] לפי מה שכתוב בספרים, הרי רובם ככולם של הזיהויים המוטעים שהביאו לידי הרשעתם של חפים מפשע, נעשו בתום-לב על-ידי עדי אמת: רק משום שהיו מהימנים על השופטים או המושבעים, האמינו להם גם לענין הזיהויים. חייבים אנו ללמוד את הלקח הפשוט ממשגים אשר כאלה שכבר נחשפו ונחקרו ד"ם" (ע"פ 648/77 קריב נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) 758, 729 (להלן: "**עניין קריב**").

(ראו דורון מנשה "**אידיאל חשיפת האמת ועקרון ההגנה מפני הרשעת שווא - אנטומיה של יחסים מסובכים**")

קרית המשפט א 307, 319-320 (2001); וכן ראו דורון מנשה ורביע עאסי "טעות בזיהוי חזותי של חשודים: הזמנה למחקר ורפורמה" **משפטים** לה 205 (2005); וכן מאמרם של נגה שמואלי-מאיר ואורי פריסמן: "בעקבות ד"ר דורון מנשה ורביע עאסי: תלות בשדה" והשפעתה על מהימנותו של הזיהוי החזותי", **עלי משפט** ח 317 תש"ע (2010), המפנה למחקרים שהראו כי רמת הבטחון שהביע העד בזיהוי שעשה היא יותר תכונה אישיותית שלו מאשר מדד אינפורמטיבי באשר לדיוק בזיהוי).

כדי להרשיע נאשם בהסתמך על עדות זיהוי שנעשה בעקבות מפגש לילי קצר, מתוח ונרגש, יש להשתכנע שהצבעת העד על אותו אדם משקפת לא רק את האמת הסובייקטיבית שלו, אלא גם את האמת החיצונית-אובייקטיבית של אשר התרחש וזאת כדי: "להימנע מטעויות אפשריות של העד ביחס לזיהוי, אף אם מהימנות עדותו ביחס לאירוע הפלילי עצמו אינה מוטלת בספק" (בש"פ 4253/13 **שמעון סוסן נ' מדינת ישראל** (27.6.13) ולאחרונה; ע"פ 4263/14 **מנדי נאעים נ' מדינת ישראל**, (2.6.15)).

במקרה זה שוכנעתי, כי במהלך האירוע היו לשוטרים, אושרי יוסי, מספר הזדמנויות לקלוט את פניהם של הנאשמים, ומכאן שהסבירות לטעות כנה בזיהוי פוחתת. ועדיין, יש לזכור כי האירוע התרחש בשעות הלילה, כשתאורת הרחוב מאירה רק חלקים מסויימים והוא נמשך זמן קצר בלבד ומכאן שהחשיפה למעורבים בו לא היתה ממושכת.

כמו כן, מתקליטורי השחזורים שנערכו עם יוסי כברה ועם אושרי אביטן בזירת האירוע עולה, כי במצב בו עמדו הרכבים צמודים האחד מול השני - טמבון אל טמבון - לא ניתן היה לזהות את יושבי הרכב ממול [אמנם נכון, כי בשחזור שנערך עם יוסי כברה השתתף רכב מסוג 'טנדר' גבוה שאינו דומה במידותיו ובמימדיו לרכב מסוג פורד פיאסטה, ומכאן שקשה להסיק מסקנות חד משמעיות בדבר היתכנות הזיהוי של יושבי רכב ה"קיה" את יושבי הרכב ממול, ואלם "חטאת" זה רובץ לפתחה של המאשימה, ופועל לטובת הנאשמים].

החשש לטעות בזיהוי בענייננו מתגבר לנוכח מעורבותם של יוסי ואושרי בטיפול באירוע סמוך לאחר המקרה ולפני היציאה לביצוע המעצרים;

כאמור, על פי עדותו של המפקח נימר נעמה, אושרי אביטן העביר תדריך לפני היציאה לביצוע המעצרים. גם מעדותו של אושרי אביטן (עמ' 7 לפרוט') ניתן היה להבין - אם כי לא בוודאות - כי הנחה את הצוות שלו לפני היציאה למעצרים והם יצאו לביצוע המעצרים עם קצין תורן, באסם. זאת, במקביל לתדריך שהעביר אושרי אריאל. כן הוברר, כי סמוך לפני היציאה לביצוע המעצרים יוסי קיבל לידיו מידע עם שמות החשודים וכתובותיהם והעביר פרטים אלה לאושרי אריאל (ר' עדות יוסי כברה - עמ' 24 לפרוט'; עדות פקד אושרי אריאל - עמ' 116, 118 - 119).

שוכנעתי כי אושרי אריאל הנחה את אושרי אביטן ויוסי כברה שלא להתקרב לחשודים כדי לא "לזהם" את מסדרי הזיהוי העתידיים, ואולם אין כל חולק, ולכך הסכימה גם המאשימה, כי לשוטרים היתה אפשרות לראות את הנאשמים קודם למסדר הזיהוי (עמ' 10 לסיכומי המאשימה);

מעצם העובדה שיוסי ואושרי "הסתובבו" בתחנה גם בשלב בו החל להצטבר המידע על החשודים ונכחו במקום בזמן התדריכים - בין אם היו מעורבים בתדריכים ובין אם היו באזור - ומעצם נוכחותם באזור גם בשלב מאוחר יותר ושיבתם במשרדי ה"אורגן" בעוד הנאשמים (חשודים אז) פגשו את סנגורם במרחק של מטרים ספורים מהם, במקום אותו ניתן היה לראות ממשרדו של יוסי כברה, הרי שקיימת אפשרות כי אושרי ויוסי ראו את הנאשמים - ולו בחטף ושלא במתכוון - ומראם של הנאשמים נחקק בזכרונם.

לנוכח האמור, הרי שקיים בליבי חשש מסוים, אף אם מדובר בחשש קל בלבד, כי זיהויים ושחזורם של אושרי ויוסי את חזותם של הנאשמים, הושפע גם מהטבעת תווי פניהם של הנאשמים בזכרונם בתחנה, אשר גרמה ל"בטחון יתר" באשר לזיהויים והמשמעות היא כי המהימנות - האובייקטיבית - של הזיהוי נפגמת.

בעניין **קריב**, נקבע בין היתר:

"[...] יש להקפיד באופן דווקני על כך כי לעד, הנקרא לזהות, לא תהיה הזדמנות כלשהי לראות את החשוד לפני המסדר, למשל בדרכו אל מקום עריכת המסדר, או לקבל מידע על דמותו של החשוד מידי עד אחר. מכאן כי אם מתבקשים מספר אנשים ליטול חלק במסדר הזיהוי, הרי יש לערוך את כל אחד מן הזיהויים בנפרד ואין להתיר שהייתם בכפיפה אחת של העדים, עובר לכניסתם למקום עריכת המסדר...."

ודוק. ההקפדה הדווקנית לפי פסיקת בית המשפט העליון צריכה להיות בכך שלא תהיה "הזדמנות כלשהי" לחשיפת החשודים בפני המזהים ולא רק הקפדה שלא ייחשפו ממש.

לחשש האמור, מצטרפת תחושת אי נוחות לנוכח היעדר הסכמתה של ב"כ המאשימה לפנייתו בכתב של ב"כ נאשם 1 (נ/10), לבדוק האם קיימת אפשרות טכנית לעקוב אחר מי שנכנס למחשבים בתחנה, וכן לבדוק אם ניתן לברר, האם שוטר מסוים הסתכל על תמונות חשודים, ביום הארוע או ביום שלאחריו ולפני מסדרי הזיהוי, ואם הדבר אכן אפשרי, אזי לבדוק האם יוסי או אושרי נכנסו למחשבים ונחשפו לתמונותיהם של הנאשמים עוד לפני מסדרי הזיהוי.

בניגוד לעמדת ב"כ המאשימה שסברה כי אין מקום לבדיקה כזו ותשובתה לפניית הסניגור הייתה קצרה "איני סבורה כי יש מקום לביצוע האמור במכתבך", ללא הסבר מדוע (נ/10), אני סבור כי בדיקה כזו צריכה היתה להתבצע; כידוע "אין חקר לתבונת סנגור מוכשר, ואין לנחש כיצד היה יכול לנצל את החומר הנמצא בפניו" (ע"פ 35/50 מלכה ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד ד, 429, עמ' 433). שערן בנפשכם מצב בו היה מתברר כי קיימת אפשרות לבדוק מי נכנס למחשבים ובבדיקה כזו היה מתגלה כי יוסי או אושרי, ואולי שניהם, נכנסו למחשבים לפני מסדרי הזיהוי והתבוננו בתמונות החשודים. נשאלת השאלה, עד כמה עובדה זאת היתה משפיעה על קביעת מהימנות השוטרים?? ומנגד, אם בדיקה כזו אכן אפשרית והיא היתה מעלה כי יוסי ואושרי לא נכנסו להתבונן בתמונות, ייתכן וזה היה מסיר במידה מסוימת את עננת הספק המרחפת מעל נושא הזיהוי.

בתוך כך אציין, כי הסיכוי שיוסי ואושרי יכולים היו לראות את תמונת נאשם 1 במחשבי המשטרה הוא נמוך, שכן כפי

שהוברר בזמן שמיעת הראיות במשפט, במאגר התמונות המשטרתי מצויות אך ורק תמונות של חשודים בעלי עבר פלילי, ומכאן שככל הנראה רק תמונתו של נאשם 2 - אשר העיד על עצמו כי ריצה מאסר בפועל - מופיעה במאגרים הנ"ל. אם אלו הם פני הדברים הרי שלכל היותר יכולים היו אושרי ויוסי, אף אם נכנסו למאגר התמונות, להבחין בתמונתו של נאשם זה ולא של נאשם 1, שדווקא בעניינו הוכח הזיהוי על ידם כמדויק, באמצעות הודאתו. אולם, די בעצם הכניסה למחשב כדי להשפיע על מהימנותם. חובתה של המאשימה כלפי בית המשפט גדולה ושונה מזו של הסניגור. על המאשימה לספק לבית המשפט את כל הכלים האפשריים לשם מציאת האמת, גם כאלה שעלולים לא לתמוך בעמדת המאשימה ואילו הסניגור די לו שיעלה ספק באשמת הנאשם.

ראו בענין זה דברי כב' הנשיא (דאז) א' גרוניס, בע"פ 6527/10 **זהבי נק'ר נ' מדינת ישראל** (2.5.14):

"...אולם עדיין גישת היסוד היא, שנאשם, המבקש להציל את עצמו מהרשעה פלילית, מותר לו, בגבולות הנאותים, לבחור לעצמו טקטיקה בניהול המשפט, שלא תסייע להפללתו ולא תקדם את הרשעתו. לא כן, לדעתי, כשמדובר בתביעה; זו מבקשת מבית המשפט לקבוע, כי אדם פלוני עבר על החוק, ומכיוון שכך יש להרשיעו בדין על כל המשמעויות החמורות הנובעות מכך לתדמיתו של אותו אדם. מעבר לכך, לאחר ההרשעה תבקש התביעה, לא אחת, לשלול את חירותו של אותו אדם שהורשע בדין, מכיוון שכך, מצפה בית המשפט מהתביעה, המייצגת את המדינה, שלא תכשיל אותו חלילה בהסתרת ראיות החשובות לעניין, ולא תימנע מלחשוף לפני בית המשפט את כל חומר הראיות הרלוואנטי, אשר התגבש בידיה בעקבות החקירה, בין אם הוא תומך בגירסתה ובין אם יש בו כדי להחלישה. אני מדגיש - כוונתי לחומר רלוואנטי שיש בו כדי להשפיע על שיקוליו של בית המשפט בקביעת המימצאים העובדתיים".

2. י. מסדרי הזיהוי

ב"כ הנאשם 2 העלה טענות מטענות שונות באשר לאופן בו נערכו מסדרי הזיהוי במקרה דנן:

בראש ובראשונה נטען נגד ההחלטה לערוך מסדר זיהוי תמונות חלף מסדר זיהוי חי; כן נטען, כי היה צורך לחקור את אושרי אביטן ויוסי כבר בטרם נערכו מסדרי הזיהוי כדי לנסות ולקבל מהם לפחות תיאור כללי של החשודים או פרטי זיהוי נוספים; עוד טען הסנגור, כי לא ניתנה לו האפשרות לשאול שאלות ענייניות במהלך מסדרי הזיהוי ולא הותר לו לבחור את תמונות הניצבים שישתתפו במסדר, ואף לא לסדרן כרצונו.

לאחר ששקלתי את טענות ב"כ נאשם 2 בהקשר זה החלטתי לאמץ באופן חלקי.

צודק הסנגור, כי ככלל, קיימת עדיפות למסדר זיהוי חי על-פני מסדר זיהוי תמונות:

"... מסדר זיהוי הינו כלי לגילוי זהותו של עבריין. ייתכן שהמשטרה תעשה בו שימוש כאמצעי חקירה בלא שהעניין יגיע כלל לבית המשפט. אפשרות נוספת היא שהמסדר יהפוך לראיה

במשפט. טעויות בזיהוי על ידי עדי ראיה, בין במסדר זיהוי ובין בכלל, אפשריות מסיבות מגוונות. הכללים הנוהגים לגבי עריכתו של מסדר זיהוי מיועדים לצמצם את החשש מפני טעויות ומפני השפעות חיצוניות. הדרך העדיפה לביצועו הינה זו של מסדר זיהוי חי. מקום שהמשטרה נקטה אמצעי זיהוי אחר, כגון מסדר זיהוי תמונות, אין הדבר חוסם את קבילות הראיה אלא משליך על משקלה... במקרים שישנו נימוק ראוי לשימוש במסדר זיהוי תמונות תחת מסדר זיהוי חי, ישוקלל השיקול לבחירת האמצעי לעניין משקל הראיה. כך נפסק כי אם החשוד מסרב להתייצב למסדר זיהוי חי, תישלל ממנו אפשרות ההשגה על הבחירה במסדר זיהוי תמונות... הימנעות ממסדר זיהוי חי אף תיתכן בשל רתיעתו של העד המזהה מלהתייצב פנים אל פנים מול החשוד... ודוק, יהא המניע לבחירה במסדר זיהוי תמונות מוצדק ככל שיהא, אין בו כדי לפטור את התביעה מלהוכיח לבית המשפט את טיב הזיהוי ותקינותו..."

(ע"פ 5249/01 מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 656).

וכן ע"פ 2180/02 קאסם נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 642:

"מטרתו של מסדר זיהוי היא לבחון באמצעות מבחן אובייקטיבי את מידת קליטתם וכוח זיכרוןם החזותי של המתלונן או של העד המזהה... והואיל ומשקלו של מסדר זיהוי עלול להיות מכריע ובסיס להרשעה... נדרשים גורמי החקירה להקפיד ולקיים את הכללים שנקבעו למסדר זיהוי. **מכאן, שיש להעדיף ולקיים, במקום שניתן, מסדר זיהוי חי על פני מסדר זיהוי בתמונות**, אך תנאי מוקדם לכך הוא איתורו של החשוד במעשה העבירה, וגם אז לעתים לא ניתן לקיים מסדר זיהוי חי עקב חששו של העד המזהה להתייצב פנים מול פנים עם מי שהזיהוי עלול להפיל. אולם גם במצב זה אין ממהרים לפנות לעריכתו של מסדר זיהוי בתמונות, הואיל וניתן להשתמש בעזרים טכניים אשר ימנעו את חשיפת זהותו של המזהה, לדוגמה כאשר הוא יצפה בשורת הניצבים מבעד לפתח סמוי או למראה חד־כיוונית. לפיכך כאשר נמנעת המשטרה מעריכתו של מסדר זיהוי חי והיא מקיימת מסדר זיהוי בתמונות, ראוי לתהות מדוע נהגה כך, ואם מקור ההחלטה בשיקולים מוצדקים..."

עוד לעניין זה ראו רע"פ 9901/04 ואכד נ' מדינת ישראל (15.2.05):

"אשר לטענות שהעלה המבקש כנגד ביצוע מסדר הזיהוי בתמונות במקרה דנן. **אכן, כלל הוא שיש להעדיף, מקום שהדבר ניתן, מסדר זיהוי חי על פני מסדר זיהוי בתמונות** - למעט כאשר המסדר נועד לאיתור חשודים... אולם, כבר נפסק כי מקום בו נדרש מסדר זיהוי לצורך אימות הזיהוי ולא רק לצורך איתור, והוא נערך בתמונות ולא כמסדר חי, אין בכך כדי לשלול את קבילות הראיה ולכלל היותר, יש בכך כדי לפגוע במשקלה..."

[ראו גם ע"פ 3427/91 שכיב אבו סאלח נ' מדינת ישראל, (12.8.93) וע"פ 5764/92 אליעזר עמר נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 213].

ראוי להדגיש כי בית המשפט העליון מורה על מתן עדיפות למסדר זיהוי חי גם גם בפסקי דין מן העת האחרונה:

בע"פ 2246/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.4.14) נפסק כי:

"...משנדרש לקבוע זהותו של חשוד במסדר זיהוי והחשוד זמין, מן הראוי לעשות כן באמצעות מסדר זיהוי חי שהוא הליך הזיהוי האמין ביותר. ואולם, כאשר הדבר אינו מתאפשר, למשל עקב חששו של המתלונן ליטול חלק במסדר זיהוי חי, אין כל מניעה מלקיים מסדר זיהוי תמונות, ומשקלו של הזיהוי ייקבע, בהתאם לנסיבות הקונקרטיות";

בע"פ 193/14 **פאדי נסראללה נ' מדינת ישראל** (26.10.14) נפסק כי:

"אכן יש לבכר ככלל קיום של מסדר זיהוי חי על פני מסדר זיהוי באלבום תמונות. אלא שהעיון באלבום התמונות הינו פרקטיקה מקובלת במקרים בהם למשטרה אין חשוד בעבירה".

רפ"ק יוני שפירא שערך את הפרוטוקולים של מסדרי הזיהוי והיה הקצין הבכיר ביותר והאחראי מבחינה מקצועית על החקירה, הסביר בעדותו, כי למעשה אין אפשרות כיום לבצע מסדר זיהוי חי בשל הקושי למצוא ניצבים מאז שעברו העצורים לאחריות שב"ס ואינם עצורים עוד בתחנות המשטרה.

אולם, לדבריו, במסדרי זיהוי תמונות ככלל, וכך גם בענייננו, נעשה ניסיון למצוא תמונות הדומות חזותית לחשודים. גם עורך המסדר, רס"מ רונן דוד, הסביר כי בחירת הניצבים נעשית לפי הדמיון לחשודים, וכך פעל גם במקרה זה.

יוצא אפוא, כי הבחירה בביצוע "מסדר זיהוי תמונות" במקרה דנן התקבלה רק משיקולים וקשיים טכניים על-ידי הממונים על החקירה, ולא מחשש המזהים - שוטרים - להשתתף במסדר זיהוי חי. נכון כי גם שיקולים מעין אלה אינם פסולים תמיד ובאופן אוטומטי, אך הם מביאים לחולשה ראייתית המפחיתה ממשקלו של הזיהוי. ייתכנו מקרים למשל, בהם לחץ הזמן והדחיפות בחקירה יצדיקו מסדר זיהוי תמונות. יחד עם זאת, לא אוכל שלא להעיר כי ההחלטה לערוך מסדרי זיהוי תמונות, כעניין שבשגרה, הנובע מהעדר ניצבים בתחנות בשל ריכוז העצורים במתקני שב"ס, כדברי רפ"ק שפירא, מנוגדת לפסיקותיו של בית המשפט העליון שקבע מפורשות כי הבחירה המועדפת והראשונה היא מסדר זיהוי חי, שהוא הליך הזיהוי האמין ביותר ומן הראוי לבכרו ככל שהנסיבות מאפשרות זאת (ראו בעניין זה גם: י. קדמי "**על הראיות - חלק שלישי**", תש"ע-2009, בעמ' 1190).

למעשה ניתן היה להתגבר די בנקל על הקשיים באמצעות נסיעה לבית המעצר "קישון", עם הסניגור, בחירת ניצבים שם ועריכת המסדר שם. נכון, המשטרה עמוסה בעבודה, לא תמיד יש רכב וכו'. מצד שני איני מוכן לקבל

שבית המשפט העליון עד לאחרונה נותן עדיפות ברורה לעריכת מסדר זיהוי חי, ויש להניח כי הוא מודע לכך שהעצורים אינם עצורים עוד בתחנות, והמשטרה כדבר שבשיגרה ורק בשל קשיים טכניים, מתעלמת מ"העדפות" בית המשפט העליון. במקרה דומה בו התעלמה המשטרה מהנחיות בית המשפט העליון לזמן סניגור למסדר זיהוי, קבע בית המשפט העליון כי:

"אמת נכון הדבר שבפעמים הקודמות אשר בהן עמד בית-משפט זה (לראשונה מפי השופט לנדוי, כתארו אז, ולאחרונה מפי הנשיא אגרנט) על הצורך להזמין את הסניגור שיהא נוכח אף במסדר תמונות ולא רק במסדר חי, הוסיף ואמר שאין במחדל להזמין כדי לפסול את הראיה, אלא יש בו כדי להפחית ממשקלה בלבד (ע"פ 416/71, 429/71, [1], בע' 780; ע"פ 368/74, [2], בע' 12); אבל כשמתרבים והולכים המקרים אשר בהם מכלכלת (ומקלקלת) המשטרה את חקירותיה תוך כדי התעלמות מהנחיותיו והוראותיו של בית-משפט זה, הגיע הזמן שנפחית ממשקלן של ראיות אלה שהושגו שלא כהלכה, עד כדי אפס (וראה לענין זה הערותי ואזהרתו של חברי הנכבד השופט עציני, כ- ע"פ 161/77, [3]). אולי ילמדו חוקרי המשטרה בדרך זו שלא להוציא זמנם ומרצם לריק, אלא לעשות עבודתם בדרך הוראתו של בית-משפט זה. אין עניננו במתן הוראותינו להתערב בדרכי החקירה של אנשי המקצוע, שכבודם וכשרונם במקומם מונחים; עניננו הוא בשמירה על זכויות האדם ובהבטחת חירויותיו, כפי שהן מנת חלקו בחברה דמוקרטית אשר החוק שולט בה. ואם אנשי המשטרה, הממונים בתוקף תפקידם על השלטת החוק, אינם מסוגלים, או אינם מוכנים, לקיים נאמנה את המוטל עליהם על-פי דין כהוראת בית-משפט זה, אין הם יכולים לבוא בתרעומת על מפרי החוק, שהם הם המצווים לתפסם ולעצורם ולמנוע בעדם מלפשוע. תנאי בל יעבור לכל מלחמה בפשע הוא שהלוחמים יהיו שומרי החוק ויקפידו על קלה כחמורה בפעולתם שלהם; ובמידה שהם מזלזלים או מתרשלים בקיום מצוותיהם כלפי האזרחים הנלכדים ברשתם, בה במידה גורמים הם במו ידיהם להכשרת הפשע ולהגברתו. והדברים פשוטים..."

(ע"פ 559/77 **משה מאירי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לב(2), עמ' 180).

לכאורה, מסדרי זיהוי התמונות נערכו במקרה זה על פי הכללים, התמונות שנבחרו דומות באופן כללי לתמונות החשודים ולסניגור ניתנה האפשרות להיות נוכח במסדרים.

רפ"ק שפירא הסביר כי אף שלא קיימת הנחייה או נוהל המחייבים לאפשר לסניגור לבחור את תמונות הניצבים במסדר זיהוי מעין זה, נוהגים לאפשר זאת לסניגור. מנגד, רס"מ רונן דוד טען הפוך, דהיינו, שקיימת הנחייה לפיה חל איסור על עורכי דין לעיין באלבום ולבחור את התמונות משום שמדובר במאגר חסוי (עמ' 40 לפרוט'). גם רפ"ק שפירא וגם רס"מ רונן דוד אישרו כי בדרך כלל מאפשרים לסניגור לסדר את תמונות המשתתפים במסדר אך שניהם לא סיפקו הסבר מדוע זה לא נעשה במקרה זה, על אף שהסניגור התרעם על כך ודבריו נרשמו במסדר הזיהוי.

רס"מ רונן דוד טען כי לא נוהגים לצלם מסדרי זיהוי תמונות בוידאו.

לעניין מתן הזכות לסניגור לשאול שאלות בעת המסדר, טען רפ"ק שפירא כי איפשר שאלות הנוגעות למהימנות הזיהוי בלבד.

אכן לסניגור שמורה האפשרות להציג שאלות לעד המזהה מיד לאחר ההצבעה על החשוד; ואולם כל זאת בלבד שהשאלות נוגעות במישרין לנושא המצומצם של "וודאות הזיהוי" והאפשרות של "טעות בזיהוי" (ר' בהקשר זה: י' קדמי, **"על הראיות"**, חלק שלישי, מהדורת 2009, בעמ' 1207 [על ההפניות שם]). במקרה דנן תיאר רפ"ק שפירא, כי ניתנה לסניגור האפשרות לשאול שאלות ממוקדות בנושא הזיהוי (עמ' 129 לפרוט'), וניתן היה ללמוד על כך מפרוטוקול מסדרי הזיהוי, ובנושא זה אני סבור כי לא נפלה כל שגגה.

אולם, לא קיבלתי הסבר מניח את הדעת מדוע במקרה זה לא ניתנה לסניגור הזכות לבחור את תמונות הניצבים במסדר ולסדרן כרצונו. למעשה רס"מ רונן דוד כלל לא זכר בעדותו כי הסניגור התרעם על כך שהמסדרים הוכנו מבעוד מועד ולא ניתנה לו זכות לבחור את הניצבים ולסדר התמונות והדברים נכתבו בפרוטוקולי מסדרי הזיהוי (למשל, ניתן לשאול מדוע כאשר אושרי ערך שני מסדרים, אחד אחרי השני, לגבי שני הנאשמים (ת/28, ת/29) הוצבו תמונות שני החשודים באותה קוביה מס' 1? ניתן לטעון כי אם המזהה ראה חשוד אחד בקוביה זו, ייטה להצביע גם על האדם הנוסף שהושם בקוביה זו. נכון כי הסניגור לא העלה טענה זו אולם, היא הובאה על ידי כדוגמא).

כך גם סבור אני כי רצוי היה לצלם את מסדרי הזיהוי בוידאו ובתיקים אחרים שהובאו בפני הדבר נעשה כדבר שבשגרה. למעשה, עולה מן האמור כי למרות שהסניגור נכח במסדרי הזיהוי, לא אופשר לו למלא חלק ניכר מתפקידו הנעוץ בבחירות הניצבים וסידור התמונות, לרבות מיקום החשוד בין הניצבים לפי ראות עיניו, וזאת ללא הסבר סביר.

סידור התמונות לרבות מיקום החשוד בין הניצבים מראש ע"י עורך המסדר, מבלי לתת לסניגור אפשרות לקבוע מיקומו של החשוד בין תמונות הניצבים, ברגע האחרון, בטרם נכנס המזהה לחדר, עלול לעורר טענה כי מקום תמונת החשוד בין הניצבים הודע למזהה מראש.

איני אומר שכך קרה כאן אולם, ראוי להמנע מסידור תמונות המסדר מראש, אלא לאפשר סידורן ע"י הסניגור וכך למנוע למשל, טענה שתמונת החשוד הושמה דווקא בין שתי תמונות ניצבים שאינם דומים לו.

סופו של דבר, גם אם עריכת מסדר זיהוי תמונות במקום מסדרי זיהוי חי אינה מבטלת את מסדרי זיהוי התמונות, וגם אי מתן זכות לסניגור לבחור את תמונות הניצבים ולסדרן, וגם אי צילום המסדרים בוידאו ואף שאני סבור כי תמונות הניצבים דומות לנאשמים, כל אלה לא מביאים לפסילה מוחלטת של מסדרי הזיהוי בתיק זה, הם פוגמים במשקלם.

בשולי הדברים אציין, כי אני דוחה את טענת נאשם 2, כי השוטרים טפלו עליהם עלילת שווא רק כדי "להצביע על חשודים", כמו גם את טענתו כי הפללתו מונעת מתוך רצון לנקמה עקב סירובו בעבר "לעבוד" עם רכז המודיעין שלומי ארביב. מדובר בטענות בעלמא שנטענו ללא כל תימוכין או ביסוס ראיתי. סבורני, כי השוטרים לא היו מסכנים את יושרם האישי ואת עתידם המקצועי רק כדי שלא יתקבל הרושם שחשודים "חמקו" מידיהם, או כנקמה על סירובו של נאשם 2 בעבר לעבוד עם רכז מודיעין (ראוי לציין בהקשר זה, כי רכז המודיעין, שלומי ארביב, שכביכול דרש מנאשם 2 "לעבוד" עימו, לא הובא להעיד מטעם ההגנה).

סיכום לעניין הזיהוי

על אף האמון שאני רוחש ליוסי ולאושרי - ואומר זאת במפורש, כי אני מאמין להם שהעידו בתום לב ושהם משוכנעים באמיתות הזיהוי - הרי שבמקרה זה לנוכח תנאי הזיהוי והאפשרות שמא זיהויים הושפע מהטבעת מראה הנאשמים בזכרונם עקב חשיפה מקרית ולא מכוונת לתווי פניהם בתחנת המשטרה, ובשל הפגמים הנוגעים לאי עריכת מסדר זיהוי חי ואי מתן זכות לסניגור לבחור את תמונות הניצבים ולסדרן, נותר בליבי ספק באשר למשקל ה"מהימנות

האובייקטיבית" של הזיהוי, וזאת בנוסף לבעייתיות המיוחדת של זיהוי בלילה בזמן אירוע מרגש שנמשך דקות ספורות.

י.3 תמיהות ותהיות נוספות בעניינו של נאשם 2 - מחדלי חקירה

בסיכומי פירט ב"כ נאשם 2 בהרחבה את כל הליקויים והמחדלים שהתגלו, לשיטתו, בחקירת המקרה.

לטענתו, אותם מחדלי חקירה פגעו פגיעה של ממש בהגנת נאשם 2 וביכולתו להוכיח את גרסתו. אתיחס בחוות דעתי לטענותיו המרכזיות של הסניגור.

ברשימת המחדלים מנה הסניגור את עצם חקירת האירוע על ידי יחידת "אורגן" ו/או תחנת עירון בהן משרתים השוטרים; אי ביצוע חקירה מקיפה ומעמיקה באזהרה ביחס לחסן, לרבות אי הפקת נתוני תקשורת מהמכשיר הנייד של חסן בשעות הרלוונטיות לאירוע, היעדר צריבת תוכן מצלמות האבטחה של מכולת ג'זמאוי לפני השעה 21.00 בליל האירוע, כדי לראות אם חסן הגיע לשם לקנות סיגריות ומתי; אי חקירת סתירות בין גרסת חסן לבין עדי האליבי שמסר ואי הפקת נתוני תקשורת בענינם של אותם עדים והיעדר הוראה מהמאשימה להמשיך ולחקור את גרסתו של עו"ד אחמד יונס ממנה עלה חשד סביר למעורבות חסן באירוע; היעדר חקירת נושא רכב ה"גולף" של נאשם 2; היעדר ניסיון להפקת נתונים באמצעות חברה חיצונית מומחית, מה D.V.R הקשור למצלמות מכולת "טעם אחר"; מחדלים הקשורים למסדר הזיהוי (אשר פורטו בהרחבה לעיל, בפרק שעניינו מסדרי הזיהוי); אי מילוי אחר המלצת כב' הש' י. ליפשיץ "והסתפקות בשחזור ללא ממצאים ובדיקות מעבדה תואמות לפחות מבחינת קווי מתאר של הרכבים"; היעדר "פענוח מושקע" באשר לטביעת האצבע שנמצאה על-גבי הניילון - בהקשר זה הפנה למסמכים ת/85-א-85) והסתמכות על ידיעה מודיעינית (ת/83) המבוססת על שמועות, מבלי לזמן את המודיע ולעמתו עם טענת נאשם 2.

הסניגור העלה טענות נוספות כגון, מדוע נאשם 2 נחקר 6 פעמים ונאשם 1 רק פעמיים, מדוע תפס כברה את קופסת הסיגריות באמצעות כובעו והכניסה לכיסו, מדוע דוחות השוטרים המזהים לא כללו פרטים כגון נפילת רכב הקיה מעבר לשולי הכביש, או פרטי זיהוי של תווי פנים ובגדים ועוד.

לא אוכל להתייחס בחוות דעתי בפרוטרוט לכל טענה כזאת, אלא רק לעיקריות שבהן. אומר רק שחלק ניכר מן הטענות עוסק בעניינים שוליים שאינם פוגמים בעיקר, ודי בכך.

חלק ניכר מטענותיו של הסניגור נוגעות איפוא לדרך בה נוהלה החקירה, ובנושא זה כבר נפסק:

"[...] בחינת טענה לקיומם של מחדלי חקירה אינה מבקשת לבחון האם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך אחרת, טובה יותר, יעילה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של החשוד, האם בחקירתו לא נשמרו הכללים וההנחיות שגובשו על מנת לאפשר לו להתגונן כראוי ולאפשר לבית המשפט לבצע מלאכתו בגילוי האמת. כידוע, מקום בו לא קופחה הגנת הנאשם לא די במחדל החקירה עצמו כדי להביא לזיכויו הנאשם ... משקלו של המחדל החקירתי ייקבע הן

מתוך בחינת המחדל עצמו, טיבו ומהותו, הן - ובעיקר, מתוך בחינתו על רקע מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 חטיב נ' מדינת ישראל, תק-על 93(2) 1497). בחינתם של מחדלי חקירה צריכה להיעשות מתוך הכרה בחומרתה של אי ההקפדה על נהלי חקירה וביצוע פעולות חקירה חיוניות מחד גיסא, ומאידך גיסא תוך הכרה בכך כי בחכמה שבדיעבד ניתן לעולם להצביע על סוגיות שניתן היה להעמיק בהן או על פעולות שלגביהן ניתן היה לפעול אחרת (ע"פ 5104/06 **אנזור בניירישליל נ' מדינת ישראל** (21.5.07))

יתירה מכך, באשר ל"מחדלי חקירה" מסוימים עליהם הצביע הסגור ניתן הסבר מספק במהלך המשפט. נכון אמנם, כי על המשטרה מוטלת חובה לנהל חקירה מאוזנת ושקולה כדי להגיע לחקר האמת ולא לחתור רק אחר ראיות שתבאנה להרשעת הנאשם. אולם, אין הדבר מחייב כי בכל מקרה על המשטרה לבצע את כל פעולות החקירה האפשריות ובכל מחיר. החובה למצות חקירה פלילית אין פירושה שבכל מקרה שלא בוצעה פעולת חקירה כלשהי - שאפשר ואף צריך היה לבצעה - יזוכה הנאשם. כידוע, השיטה המשפטית שלנו בוחנת את דיות הראיות, ואינה מחייבת את המאשימה להביא את הראיות המירביות ואף לא את כל הראיות האפשריות (ר' למשל: ע"פ 7320/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (13.5.09) וההפניות שם).

כמעט ואין מקרה בו לא ניתן לומר, בחכמה שבדיעבד, כי לא ניתן היה לנקוט בפעולות חקירה נוספות וכמעט בכל תיק ניתן להצביע על מחדלי חקירה כאלו ואחרים. אולם, השאלה היא כאמור, אם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר ועד כמה ה"אין" מכרסם ממשקל ה"יש" והאם העדר ראיה, הנובע ממחדל חקירתי, קיפח את יכולתו של הנאשם להתגונן בפני האשמה המובאת נגדו ועד כמה יכול המחדל בחקירה לסייע לנאשם בביסוס ספק סביר שתוצאותיו זיכוי.

בנושא זה ציין כב' השופט י. עמית, כי:

"בשנים האחרונות, ואומר את הדברים בזהירות, דומני כי מסתמנת מגמה של סטייה מהגרעין העיקרי של ההליך הפלילי אל הפריפריה של ההליך. במקום להתמקד בשאלה האם חומר הראיות עומד ברף של מעבר לספק סביר כנדרש בדין הפלילי (ה"יש" הראייתי), מושקעים עיקר המשאבים של הצדדים ושל בית המשפט בסוגיות נוסח מחדלי חקירה (ה"אין" הראייתי); הלכת יששכרוב; והגנה מן הצדק - אם מכוח הלכת בורוביץ (ע"פ 4855/02 בורוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 776 (2005) ואם בעקבות הוספת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב (להלן: החסד"פ). זאת, מבלי להזכיר את המספר הגובר והולך של הליכים לגילוי חומר חקירה נוסף לפי סעיף 74 לחסד"פ, הליכים שאף הם עוסקים ב"אין" הראייתי. חיפוש קצר שערכתי באחד ממאגרי המידע, העלה 786 אזכורים של הלכת יששכרוב, 1512 אזכורים של הלכת בורוביץ, ו- 804 אזכורים לסעיף 149(10) לחסד"פ, למרות שמדובר בתיקון חקיקתי ובהלכות שהם "צעירים" לימים. מצאתי לנכון לרשום "הערת אזהרה" זו, מחשש שמא לאחר מירון המשוכות המתואר לעיל, הצדדים ובית המשפט עלולים להימצא מותשים בבואם להתייחס לגרעין הקשה של ההליך, קרי, לחומר הראיות גופו, אשר בלהט הטענות המקדמיות והמאוחרות נותר מבוויש בקרן זוית." (ע"פ 5417/07 **מיכאל בונר נ' מדינת ישראל** (מיום 30.5.13) .

בענייננו, חלק מן המחדלים עליהם הצביע הסנגור אינם מהותיים ואינם יורדים לשורשו של עניין;

ראשית, לא הונחה בפניי ראיה כלשהי כי חקירת האירוע על ידי "יחידת "האורגן" או תחנת עירון פגמה באופן כזה או אחר בחקירה, ואיני סבור, כדעת הסניגור, שלחוקרים היה "לא נעים" להעמיק בחקירה, כדי לא לפגוע בחבריהם.

שנית, אני סבור כי חרף המלצת השופט י. ליפשיץ לערוך שחזור עם רכב הגולף של נאשם 2 (עמ' 133 לפרוט'), לא היה צורך בפעולה כזו במקרה דנן משום שאין כל אפשרות לזהות בסרטון מצלמות האבטחה (ת/67א) כי מדובר ברכב גולף, מקל וחומר לא ניתן לזהות כי מדובר ברכבו של הנאשם 2 בשל המרחק בו נמצא הרכב מהמצלמה, ונאשם 2 הודה בעצמו כי אין הוא בטוח שמדובר ברכב מסוג גולף או הגולף שלו. מכאן, שלא היה בשחזור עם רכב הגולף כדי לסייע לנאשם 2 להוכיח את טענתו כי הרכב הנראה בסרטון הוא אכן רכבו (למותר לציין, כי הסנגור לא הביא מומחה בעניין זה). זאת ועוד. בסופו של יום ערך הסניגור ביחד עם המשטרה ובהסכמת ב"כ המאשימה, שחזור עם הפיאסטה ואין זה ברור מדוע לא צרף את רכב הגולף של נאשם 2 לשחזור זה. (לא נעלם מעיני כי משהוצג תקליטור שחזור זה (ת/95) טען הסניגור כי צילם גם את רכב הגולף של נאשם 2 הפונה שמאלה לכיוון החניה של מוחמד ראפע, אך הוא אינו רואה בתקליטור קטע זה (עמ' 229, שורות 7-9 לפרוט'). נושא זה לא הובהר בהמשך ע"י הסניגור.

גם הטענה בדבר "היעדר פענוח מושקע" באשר לטביעת האצבע שנמצאה, מוטב היה להימנע מהשמעתה, לנוכח העובדה שהסנגור ויתר על חקירת עורך חוות הדעת בעניין ט"א, איתי בן שמעון (עמ' 152 לפרוט'), אשר קבע שטביעה זו אינה שייכת לחסן או למעורבים האחרים ולמעשה לא נמצאה לה התאמה למאן דהוא.

טענת הסניגור באשר להסתמכות על ידיעה מודיעינית מבלי לחקור את המודיע, נוגעת לאופן ניהול החקירה ואין בה ממש, ומיותר לומר שלא ייחסתי כל ערך ראיתי למידעים שהוצגו. מכיוון שכך, והואיל והמידע מבוסס על "שמועות בכפר", לא היה כל טעם לחקור את מוסרי המידעים.

באשר למחדלים אחרים עליהם הצביע הסנגור, סברתי כי יש מידה מסוימת של צדק בטענותיו;

4. אי בדיקת רכבו של הנאשם 2

נאשם 2 מסר כבר בעת חקירתו הראשונה במשטרה מיום 24.2.14, כי בזמן האירוע ולפני נסיעתו לעבודה, החנה את רכבו בחניית בית משפחת ראפע יונס. חרף האמור, רק ביום 4.3.14 בשעה 15.00, ערכו רס"ר שמעון שעירי ורס"ר דקלה יהודה, סריקה במטרה לחפש אחר רכבו של נאשם 2 סמוך לחצר ביתו של אחמד ראפע יונס וכן סמוך לבית הקפה, אולם הרכב לא נמצא במקום (ת/76; עמ' 55 לפרוט'). הסיבה לכך, על פי גרסת נאשם 2, הובררה בהובלה שערך ביום 6.3.14 (ת/8 - ת/8ב), שם טען כי מייד עם מעצרו מסר מפתחות רכבו לאחיו שלקח את הרכב מהחניה.

בשחזור שנערך עם נאשם 2 ביום 6/3/14, סיפר נאשם 2 כי מייד עם מעצרו מסר את מפתחות רכבו מסוג גולף לאחיו כדי שזה ייקחו מחניית ביתו של מוחמד ראפע יונס. תמוה הדבר מדוע אושר לנאשם 2 למסור מפתחות רכבו לאחיו, עוד

בטרם בדקה המשטרה אם טענתו בדבר מקום החניה נכונה. הבדיקה שערך עד זה כעבור 10 ימים היתה מאוחרת ומיותרת ותמורה גם מדוע לאחר שהרכב לא נמצא שם, והנאשם טען בשחזור שנערך עימו ביום 6/3/14, כי מסר בעת מעצרו את מפתחות הרכב לאחיו וזה לקחו משם, לא זומן אחיו של נאשם 2 לחקירה כדי לבדוק חלק זה מגירסתו ואם זומן, מדוע לא הובא להעיד בבית המשפט. ב"כ המאשימה טענה בסיכומיה כי קיימת אפשרות כי מאן דהוא אחר החנה את רכבו של נאשם 2 בחניית בית מוחמד ראפע יונס. אולם, אז נשאלת השאלה כיצד היו בידי נאשם 2 מפתחות הרכב כדי למסורם לאחיו? האם אותו אדם "אחר" שהחנה את רכבו החזיר לנאשם 2 את מפתחות הרכב, ומתי הספיק אדם זה לעשות זאת בסד הזמנים הקצר של הארועים, והאם זה לא מחזק את המחדל החקירתי הנעוץ באי חקירת אחיו של נאשם 2 אשר לפי דברי נאשם 2 קיבל את המפתחות עם מעצרו של נאשם 2 ואת אי בדיקת חניית הרכב מיידי עם מעצרו של נאשם 2 וטענתו כי החנה את הרכב שם. אני סבור כי נושא זה מהווה מחדל בחקירה.

ייתכן, כי אם היו החוקרים בודקים את גרסת נאשם 2 בעניין זה סמוך לאחר שמסר את גרסתו, והרכב היה נמצא באותה חניה, היתה ראייה זו מחזקת את מהימנותו, ומכאן שיש במחדל זה כדי לקפח את הגנתו במידה מסוימת. אציין עוד, כי גם לאחר פעולת חיפוש הרכב, לא הטיחו החוקרים בנאשם 2 כי רכבו לא נמצא במקום ולראשונה נשאל בעניין זה בשחזור שנערך עמו כיומיים לאחר מכן, ביום 6.3.14 (ת/8-ת/8ב), והוא, כאמור, הסביר שמייד לאחר מעצרו מסר מפתחות הרכב לאחיו שלקחו משם.

כבר אמרתי כי מטרת החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(2) 466, 472). עוד ראוי להעיר בעניין זה, כי עצם העובדה שהמשטרה מצאה לנכון לבצע פעולת חקירה זו, אף אם באיחור של 10 ימים, היא הנותנת, כי פעולה זו נתפסה כחיונית בעיני החוקרים.

לסיכום, העובדה שבסופו של יום לא נמצא רכב הגולף בחניית בית משפחת ראפע יונס, אינה נזקפת לחובתו של הנאשם 2. להיפך, אי בדיקת טענתו כי השאיר את רכבו בחניית משפחת ראפע יונס, טענה שהעלה כבר בחקירתו הראשונה, ואי בדיקת טענה זו בטרם איפשרה לו המשטרה למסור מפתחות הרכב לאחיו, מהווה מחדל שפגע בהגנתו.

5. טענות ההגנה באשר לחקירת מעורבותו של חסן באירוע

סבורני, כי בנושא מעורבותו של חסן אבו שחאדה נותרו מספר תהיות וסימני שאלה;

אעיר תחילה, כי נאשם 2 לא מיקם את חסן בזירת ההיתקלות בין רכב המשטרה לפיאסטה, אלא בחניית בית משפחת ראפע יונס ואולם, עשה זאת בנסיבות בהן ניתן לחשוד כי חסן היה מעורב באירוע וברח מהשוטרים. מכל מקום, האפשרות שחסן היה מעורב באירוע מתחזקת בפלט השיחות שהוגש מטעם ההגנה (נ/11), אשר ממנו עולה, כזכור, כי בליל האירוע יצאו שתי שיחות טלפון, בשעות 22:23 ו-22:26 ממכשיר הטלפון של ראג'י לגיסו של חסן, אחמד אבו זרקא.

נכון, לא האמנתי לראג'י כי חסן דיבר בשיחות אלה מהטלפון שלו אולם, לא מצאתי כל סיבה כי בשעה מאוחרת בלילה סמוך לאחר האירוע, יתקשר ראג'י, כך סתם, לגיסו של חסן, כשאין כל קשר חברי כזה או אחר בין השניים וכשלכאורה אין להם דבר במשותף, למעט, אולי, מעורבות חסן בזירה.

תמיהה זו מתעצמת לנוכח תשובתו הלא סבירה בעיני של אחמד אבו זרקא, גיסו של חסן, לפיה הוא "אינו זוכר" את שיחות הטלפון הנ"ל ולכן אין לו הסבר בקשר אליהן. אני סבור, לפי ניסיון החיים, כי בנסיבות החריגות בהן התקשר ראג'י לאחמד אבו זרקא, דהיינו שעת לילה מאוחרת, בסמוך לאחר שהתרחש אירוע שדובר עליו בכפר וכשהמתקשר אינו חבר או מכר קרוב - וזאת בהנחה שלא חסן התקשר - צריך היה אחמד אבו זרקא לזכור שיחות אלה, ואכן מנקר בי החשד כי אחמד זוכר שיחות אלה אך מעדיף להסתיר מידע זה מבית המשפט, וייתכן כי הדבר נעוץ ברצונו להגן על חסן.

באשר למחדלים עליהם הצביע הסנגור בנושא החקירה המשטרתית השטחית בעניינו של חסן, הרי שאני שותף לעמדתו כי ראוי היה במקרה זה לערוך פעולות חקירה משמעותיות ומקיפות יותר בעניינו של חסן, אשר ייתכן שהיה בהן להשפיע על המשך החקירה ואולי אף התפתחותה לכיוונים נוספים.

בהקשר זה, לא יכולתי להתעלם מטענתו של הסנגור בעניין אי פריקת תוכן מצלמות האבטחה של מכולת ג'זמאוי בין השעות 20.00-21.00 בליל האירוע, וזאת לנוכח העובדה שחסן מסר כבר באמרתו מיום 26.2.14, כי בשעות אלה נסע לאותה מכולת לקנות סיגריות.

מדובר בפעולה פשוטה שאינה דורשת משאבים מיוחדים, לא כל שכן כשממילא נפרק תוכן מצלמות אלה ונצרבו חלקים ממנו. דברים אלה מקבלים משנה תוקף לנוכח העובדה שעדי האליבי שהציג חסן הם קרובי משפחתו, ומכאן שיש להתייחס אליהם בצורה זהירה.

הגם שנתתי דעתי לחוסר יכולתו של חסן לזכור בעדות היכן החנה רכבו כשבא לקנות סיגריות, עדיין ניתן היה לנסות ולבדוק במצלמות המצלמות את פנים החנות.

כמו כן, מצאתי הגיון מסוים בטענת ב"כ נאשם 2 בדבר הצורך לנסות ולשחזר את תוכן תקליטור מצלמות האבטחה של מכולת "טעם אחר"; נכון אמנם, כי חוקר המחשבים, רס"ב אילן רגב הסביר כי התקליטור היה "תקול" ושחזור התוכן הצריך אישור מיוחד ועשוי היה להיות יקר (גם מהתכתובת בין חברת "טיק טק טכנולוגיות" לבין הסנגור עולה כי שחזור התוכן יכול להתבצע רק בחו"ל ובעלות גבוהה - 8/), ונכון גם כי המאשימה אינה מחויבת לראיה הטובה ביותר, ואולם בנסיבות העניין, כאשר טענתו המרכזית של הנאשם 2 היא כי בזמן האירוע היה בחניית בית משפחת ראפע יונס ושם פגש את חסן אשר הגיע מכיוון הכביש בו מותקנות מצלמות המכולת "טעם אחר", יש חשיבות מיוחדת לתוכן מצלמות אלה וראוי היה לעשות מאמץ נוסף לפתור את התקלה אף אם הדבר כרוך בהקצאת משאבים יקרים. אציין, כי בסיוע שערכתי בזירה בנוכחות הצדדים וב"כ הנאשמים (ת/93), הצביע הסנגור על 3 מצלמות שונות השייכות לדבריו למכולת זאת. ברור כי לו היה ניתן לראות את חסן במצלמות אלה, ואפילו אם רק ניתן היה לראות דמות אדם רץ, היה הדבר מחזק גירסת נאשם 2.

כמו כן, אני שותף לעמדת הסנגור שראוי היה לחקור את חסן ועדי האליבי שלו תחת אזהרה, ולו רק לצורך השגת ההרתעה הראויה או כתרגיל חקירה, כפי שנחקר נאשם 2 באזהרה בחשד לשיבוש חקירה כ"תרגיל חקירה", כאשר מסר לראשונה את שמו של חסן באמרתו (ת/5, עמ' 4). ראוי היה גם בנסיבות העניין, לבדוק את פלטי התקשורת ממכשיר הטלפון שברשותו של חסן במועד הרלוונטי וזאת על אף שהסניגור חזר בו בסופו של יום מבקשתו ליתן צו לאיכונו של חסן על-פי הטלפון שלו (עמ' 252 לפרוט').

תמהתי כיצד זה לא הוגש לעיוני פלט הטלפון ומחקר תקשורת לטלפון של חסן, לרבות איכונו בזמנים הרלבנטיים תוך

מתן תשובה לשאלה, האם ייקלט בעת שהייתו בבית גיסו באתר אחר מאשר האתר השולט על זירת העבירה?

ולבסוף נותרה התמיהה מדוע שלח חסן לנאשם 1 כחודשיים לפני המקרה מסרון ובו הוא מבקש מנאשם 1 לענות דחוף ולחזור עליו. חסן "לא זכר" סיבת משלוח המסרון ונשאלת השאלה, לאור נוסחו של המסרון "המצווה" על נאשם 1 לחזור דחוף לחסן, האם הקשר ביניהם הדוק וקרוב יותר מזה שחסן תיאר?

י.6 טענות ב"כ נאשם 2 בדבר "הצפיפות" בלוחות הזמנים:

ב"כ נאשם 2 טען כי:

בשעה 22:14:49 (שעון מחשב - ת/67א), נראה רכב לבן מסוג "קיה" שהינו, כפי הנראה, הרכב הסמוי בו נסעו יוסי ואושרי;

הרכב הנראה בשעה 22:17:13 (שעון מחשב - ת/67א), פונה לכוון חניית בית משפחת ראפע יונס, הוא רכב הגולף של נאשם 2;

הרכב הנראה בשעה 22:18:37 (שעון מחשב - ת/67א), חולף במהירות, הוא רכב הפורד פיאסטה שהיה מעורב באירוע (מופיע גם בשעה 22:19:53 בת/68א);

במקביל לשעה 22:21:10, ב- ת/67א (ובשעה 22:22:32 בת/68א) נראית ניידת משטרה באותו מסלול נסיעה שעשו קודם לכן ה"פיאסטה" וה"קיה". כאמור, גם השוטרים אוריה טפירו וניר בנימין זיהו רכב זה כניידת בה נסעו בליל האירוע, משהוזעקו ע"י אושרי מיד עם ההיתקלות בפיאסטה.

אדון תחילה בשעת האירוע;

אין חולק כי לא ניתן לקבוע את שעת האירוע במדויק, אלא באופן משוער.

מהראיות עולה, כי בשעה 21.55 נתקבלה הידיעה המודיעינית המסתיימת בספרות 329 לפיה, זמן קצר קודם נשמעו קולות ירי מכיוון מערב כפר ערה ולאחר מכן רכב פרטי כהה קטן ולא מוכר נסע בפראות מכיוון קולות הירי בתוך כפר ערה (ת/83).

בעקבות אותה ידיעה יצאו אושרי אביטן ויוסי כברה - יש להניח במהירות המירבית האפשרית - לסיור בכפר ערה בניסיון

לאתר חשודים, ושתי הניידות הנוספות התמקמו ביציאות מהכפר, לפי הוראותיו של אושרי.

מעדותו של אושרי ניתן היה ללמוד כי הוא הזעיק למקום ניידות נוספות, ברגע שהבין כי יש מגע עם חשודים, ועוד לפני שירד מרכבו של יוסי (עמ' 6-7 לפרוט'). כן טען, כי שעת האירוע שהזין היומנאי (22.32) היא השעה בה דווח על האירוע, קרי לאחר סיומו, ולפי הערכתו האירוע התרחש בסביבות השעה 22.00 (עמ' 7,10 לפרוט').

השוטר אוריה טפירו העיד, כי השעה 22.10 שצוינה על ידו בדו"ח שערך, היא השעה בה קיבל את הקריאה מהקצין אושרי אביטן (אם כי עשויה להיות סטייה של דקות בודדות), והוא הגיע לזירה תוך מספר דקות.

גם השוטר ניר בנימין תיאר כי הקריאה מאושרי התקבלה בסביבות 22.10, וציין בדומה לשותפו לניידת טפירו, כי תיתכן סטייה של כעשר דקות לכאן או לכאן.

בדו"ח "הודעה על תאונת דרכים" שרשם יוסי כברה (ת/79), נרשם כי האירוע התרחש בשעה 22.15 (מדובר בטופס שנרשם בדיעבד, שאין בו חשיבות רבה לשעה המדויקת של האירוע, ומכאן שאין מדובר בזמן מדויק).

כאמור, אוריה טפירו וניר בנימין אישרו כי הניידת אשר נראית חולפת בשעה 22:21:10 - 22:22:32 (שעת מחשב), היא הניידת בה נסעו.

גם המאשימה מסכימה כי נאשם 2 עזב את הכפר בין השעות 22:23-22:25 ברכבו של יערוב וחיזוק לכך מצוי באיכונו של נאשם 2 באתר המצוי בקבוץ גן שמואל, בשעה 22:35 (ת/81, עמ' 2) והחתמת כניסה למפעלי נייר חדרה ב-22:42 (ת/73, עמ' 2).

לנוכח האמור, ניתן להעריך כי האירוע התרחש בין השעות 22.00 - 22.25, אולם לא ניתן לקבוע שעה מדויקת, אם כי מכיוון שנאשם 2 טוען גם הוא כי עזב את המקום, סמוך לשעה 22:23, וזאת לאחר שעלה לזירה עם סקרנים אחרים, סביר בעיני כי האירוע ארע סמוך לשעה 22:10.

אציין עוד, כי לא ניתן לשלול את טענת נאשם 2 כי בסביבות השעה 21.00, ואף מאוחר יותר, היה בבית הקפה של עבדל חכים יונס, שכן מההתכתבויות בינו לבין מוחמד ראפע יונס (ת/81) עולה כי בשעה 21:08 שלח מוחמד לנאשם 2 הודעת טקסט שבה שאל את נאשם 2 "איפה אתה?", דקה לאחר מכן, בשעה 21.09, השיב הנאשם 2: "תבוא", "בבית הקפה". ובשעה 21.18, השיב לו מוחמד: "עכשיו אני יגיע". התכתבות זאת אכן תומכת בטענה כי נאשם 2 בילה באותן שעות בבית הקפה (יצוין, כי בית הקפה נמצא במרחק קצר מאוד מהזירה, קרי, בין דקה לשתיים, בהליכה).

לאחר כל זאת, נפנה לבחון את מסקנות ב"כ נאשם 2;

מסקנתו של הסגור מלוחות הזמנים שפרש בפניי, כנזכר לעיל, הינה כי זמן ההיתקלות בין רכב הפיאסטה לבין רכב הקיה הוא בסביבות השעה 22:19 (לפי שעון מחשב, אשר מוסכם על הצדדים, לפי נ/12, כי יכול לנוע דקות ספורות לכאן או לכאן. אולם, לדברי הסגור סביר כי ינוע כלפי מטה, שכן הנאשם יצא מהכפר לכל המאוחר בשעה 22:25 - סמוך לאחר השיחה עם יערוב מהשעה 22:20:34 - ובשעה 22:35 כבר היה נאשם 2 ליד מפעל גרנות, שבקיבוץ גן שמואל.

לנוכח האמור טען הסגור, כי אם נאשם 2 החנה את רכבו בחניית בית משפחת ראפע יונס בשעה 22:17, הרי שהוא לא יכול היה להיות ברכב הפיאסטה בזמן ההיתקלות עם השוטרים, קרי בשעה 22:19 או מעט קודם לכן.

נכון אמנם, כי מדובר בהשערות ואולם לא אוכל לשלול אותן באופן מוחלט;

נכון, כי לא ניתן לקבוע בהכרח שהרכב הכהה הנצפה פונה לכיוון החניה של בית משפחת ראפע יונס הוא רכבו של נאשם 2, שכן הוא נראה רחוק למדי, ואולם העובדה שעוד בטרם נחשף נאשם 2 לתוצרי מצלמות האבטחה הוא תיאר את המסלול בו נסע עם רכב הגולף כדי להחנותו בחניית משפחת ראפע יונס, באופן דומה למסלול בו נסע הרכב הכהה בסרטון, מחזקת במידה מסוימת את הטענה כי הרכב הנראה בסרטון בשעה 22:17 פונה לחניית בית משפחת ראפע יונס הוא אכן רכבו של נאשם 2. הוא הדין לגבי זיהוי רכב הפיאסטה והקיה.

אין לבית המשפט ידיעה שיפוטית בדבר זיהוי כלי רכב. מצפיה בתקליטורים, דומים רכבים אלה לפיאסטה וקיה ואף המאשימה הסכימה בסיכומיה כי ייתכן ומדובר ברכבים אלו.

יחד עם זאת, איני מוכן לקבוע באופן ודאי כי מדובר ברכב הקיה או הפיאסטה - ואת הגולף לא ניתן לזהות כלל. לו רצה הסניגור להסתמך על כך שמדובר ברכב קיה ופיאסטה, היה עליו להביא מומחה שיזהה רכבים אלה. על כן מסקנותיו של הסניגור מבוססות על השערה שמדובר ברכבים אלה.

זאת, בהצטרף לעובדה שבין השעות 22:04-22:25 - דהיינו הדקות בהן התרחש האירוע - היה נאשם 2 עסוק בשיחות טלפון עם יערוב יונס, בניסיון לתאם עמו את נסיעתם המשותפת לעבודה באותו לילה, כפי שהעיד עד התביעה יערוב יונס, שעדותו נמצאה מהימנה, וכן העובדה שבשעה 22:35 כבר היה נאשם 2 ליד מפעל גרנות [אזור גן שמואל] ובשעה 22:42 החתים כרטיס עבודה ב"מפעלי נייר חדרה", אכן מעוררות ספק מה, ולו ספק ספיקא, באשר לשאלה אם נאשם 2 היה בזירת האירוע בזמן ביצוע העבירה.

ואבהיר, איני יכול לומר בוודאות כי הקביעות דלעיל, ככל שהן נכונות, שוללות בהכרח את האפשרות שנאשם 2 השתתף באירוע, שכן אני סבור, כי אף אם נקבל את ההנחה שנאשם 2 החנה את רכבו בשעה 22:17, ושוחח עם יערוב יונס סביב שעות האירוע עצמו, אפשר שהנאשם 2 היה עם נאשם 1 ברכבו בזמן האירוע. מהשחזורים שנערכו בזירה ומהסיוור שערכתי במקום בנוכחות ב"כ הצדדים והנאשמים (ת/93), התרשמתי כי מדובר במרחקים קצרים ביותר בין חניית בית משפחת ראפע יונס לזירת העבירה, וניתן היה להבין זאת גם מדבריו של הסגור: "עוד יוסיף ב"כ נאשם 2 כי קביעת שעת האירוע קרוב לשעה 22:19 מתאימה לעובדה שתוך שניות חסן ברח לכיוון החצר, שוחח מספר משפטים עם נאשם

2, אז עולה נאשם 2 תוך פחות מדקה (כפי שבית המשפט בעצמו הלך מהחצר לזירה תוך פחות מדקה) ואז חסן נותר סמוך לחצר עד שנתקל בראג'י ולקח ממנו את הטלפון בשעה 22.23" (פסקה 9, עמ' 16 לסיכומי ב"כ נאשם 2). בנסיבות דנן, כשמדובר במרחקים קצרים למדי ומסגרת הזמן אינה מדויקת, התרחיש לפיו נאשם 2 החנה את רכבו בבית משפחת ראפע יונס, הצטרף לנאשם 1 ברכב הפיאסטה בנקודה מסוימת בדרך ובשעה 22.19-22.20 (ואולי דקה או שתיים לאחר מכן) כבר היה בזירה אינו בלתי אפשרי. כמו כן, לנוכח העובדה כי שעת האירוע המדויקת אינה ידועה ונעה בטווח שבין 22.00-22.25, לא ניתן לשלול את האפשרות שהאירוע התרחש מוקדם יותר והנאשם 1 החנה את רכבו בחניית בית משפחת ראפע יונס לאחר שברח מן הפיאסטה (בהנחה שהרכבים הנראים בשעות 22:14 ו- 22:18 אינם הקיה והפיאסטה שכן, כאמור, זיהוי רכבים אלה לא הוכח בוודאות).

גם העובדה שבין השעות 22.04-22.23 היה עסוק הנאשם 2 בשיחות טלפון עם יערוב יונס בניסיון לתאם עמו את נסיעתם למקום העבודה אינה שוללת באופן מוחלט את האפשרות שהיה מעורב באירוע, שכן ההיתקלות עם השוטרים ערכה דקות ספורות בלבד, ועדיין ייתכן כי נאשם 2 שוחח עם יערוב בטלפון לפני ההיתקלות עם השוטרים (גם אם באותו זמן כבר היה ברכבו של הנאשם 1) ואף סמוך לאחר האירוע, וזאת בידעו כי עליו להגיע למשמרת לילה בעבודה.

יחד עם זאת, ישנה בכל זאת תהייה האם אדם שעוסק בהובלת נשק ובריחה משוטרים יכול באותו זמן לעסוק בתאום סדרי הסעתו לעבודה. ובל נשכח כי מדברי יערוב יונס, שהוא עד תביעה שהמאשימה מבקשת להאמין לו, נאשם 2 לא הגיע לחוץ, מתנשף או מפוחד לרכבו, אלא "רגיל".

עוד נותר בי ספק מסוים באשר למעורבות נאשם 2, בידענו כי ככל הנראה בילה בבית הקפה של עבדל חכים יונס עד סמוך לשעה 22.00 (ואף ייתכן שכשהגיעה הידיעה המודיעינית על רכב ובו נשק היה עדיין בבית הקפה); בין השעות 22.04-22.20 שוחח הנאשם 2 בטלפון עם יערוב יונס; בשעה 22.35 כבר היה הנאשם 2 באזור גן שמואל ובשעה 22:42 כבר הגיע לעבודה.

ספק זה, בשל צפיפות האירועים והמרחקים הקצרים של המקומות בזירה, מצטרף לתהיות הנוספות שהתעוררו בעניינו של נאשם זה.

יא. היעדר ראיות מדעיות הקושרות את הנאשמים לאירוע

מהראיות בתיק עולה, כי לא נמצאו טביעות אצבע, שרידי ד.נ.א או שרידי ירי, הקושרים את נאשם 2 לפיאסטה ו/או למוצגים שנתפסו (שרידי ירי יכלו להימצא רק אם בוצע ירי בכלי הנשק והנאשמים נגעו בהם. לא הובאה כל ראיה כי בוצע ירי בנשקים אלה לפני תפיסתם ויש גם לזכור כי הם נמצאו עטופים היטב בניילון (ראו תמונות כלי הנשק - ת/36) וייתכן שגם מסיבה זאת לא נמצאו שרידי ירי.

מחוות דעת מז"פ [מעבדה ביולוגית], עולה כי לא הופקה כמות ד.נ.א מספקת מהמוצגים (התיק, הנשק, והחולצות שעטפו אותו) בכדי לאפשר אפיון (ת/47, ת/47א). כמו כן, לא נמצאו התאמות לנאשם 2 או לחסן, לטביעת אצבע שנמצאה על דופן השקית אשר הכילה את קופסת הכדורים 9 מ"מ (עמ' 39 לפרוט'; כן ר' ת/51) ולא נמצאו טביעות

אצבע על גבי קופסת הסיגריות שנתפסה בזירה (עמ' 41 לפרוט'). אמנם מצאו ברכב טביעת אצבע המתאימה לנאשם 1 וטביעת אצבע המתאימה לאחותו נור אולם, הם נחשבים "לבעלי גישה חוקית" ונאשם 1 הודה כי נהג בפיאסטה.

אמנם הכלל הוא כי אין בהעדרן של טביעות אצבעות הניתנות לזיהוי, כדי להוכיח שחשוד לא שהה במקום שבו לא נתגלו טביעות אצבעותיו, וכוחן הראייתי של טביעות אצבעות נעוץ בהימצאותן ולא בהעדרן (ע"פ 5724/95 **אבו-דחל נ' מדינת ישראל**, תק-על 96(2) 567, 571; וכך גם באשר לשרידי ירי ולדנ"א). אולם, במקרה דנן עקב התהיות שהתעוררו בעניינו של נאשם 2, הרי שאם היו נמצאות ראיות כאלה היה בכך לחזק את הראיות המרשיעות נגד נאשם 2. כך גם פסק בית המשפט העליון מפי כב' השופט מלצר בע"פ 5668/14 **באטה מיכאלי נ' מדינת ישראל** (26.11.14) (סעיף 18 לפסק הדין).

יב. רצף השיחות ותחלופת המסרונים בין הנאשמים

בין שני הנאשמים התנהלה תקשורת טלפונית אינטנסיבית בליל האירוע, החל מסמוך לארוע ואחריו, שנמשכה עד השעות המאוחרות של הלילה, לרבות 3 שיחות בין נאשם 2 לטלפון של נאשם 1, לאחר מעצרו של נאשם 1, כשהנאשם 2 היה גם הוא בדרכו ממקום עבודתו לאחר שנקרא להתייצב לחקירה במשטרה.

מפלט השיחות ממכשירו של נאשם 2 (ת/81, ת/81א) ומפלט השיחות של נאשם 1 (ת/89) עולה, כי בליל האירוע ישנו רצף של שיחות טלפון ומסרונים כתובים בין השניים:

ביום 23.2.14, בשעה 22:23:49 ישנו נסיון שיחה יוצאת מן הטלפון של נאשם 2 אל נאשם 1 לגביה נרשם תחת הכותרת "N/A - DURATION", כלומר השיחה בוטלה. (ת/81א, עמ' 4, למעשה מדובר בנסיון של נאשם 2 לדבר עם נאשם 1; ראה גם עמ' 109 לפרוט').

בשעה 22:35 ישנה שיחה מנאשם 1 אל נאשם 2, שמשכה 35 שניות.

בשעה 22:42:39 קיים מסרון מנאשם 1 אל נאשם 2, שתוכנו: "הם עדיין פה".

בשעה 22:44:24 כותב נאשם 2 לנאשם 1: "אני יצאתי לעבודה...אני יבדוק...תישב עם עצמך ותחשוב מה תעשה"

בשעה 22:45:55 כותב נאשם 2 לנאשם 1: "אני לא יודע מה המצב שם"

בשעה 22:46:01 כותב נאשם 2 לנאשם 1: "יודע"

בשעה 23:12:29 כותב נאשם 2 לנאשם 1: "תעדכן אותי לגבי עצמך"

בשעה 23:32:29 כותב נאשם 1 לנאשם 2: "בסדר אחי אני בבית"

בשעה 23:33:05 כותב נאשם 2 לנאשם 1: "טוב, מה אתה עובד מחר"

בשעה 23:33:19 כותב נאשם 1 לנאשם 2: "בוקר"

בשעה 23:34:25 כותב נאשם 2 לנאשם 1: "אני יראה אותך בבוקר אני לא רוצה לדבר יותר מדי בטלפון"

בשעה 23:35:12 כותב נאשם 1 לנאשם 2: "בסדר"

לאחר מכן בשעה 23:54 ישנה שיחה יוצאת שמשכה 60 שניות, מהטלפון של נאשם 2 אל נאשם 1.

יצוין, כי נאשם 1 נעצר כבר בשעה 00.25 (ת/23, ת/24).

בשעה 00:41:33, ישנה שיחה נכנסת מן הטלפון של נאשם 1 לנאשם 2 שמשכה 34 שניות.

בשעה 00:45:20 ישנה שיחה נכנסת מן הטלפון של נאשם 1 לנאשם 2 שמשכה 35 שניות.

בשעה 00:46:13 ישנה שיחה יוצאת מנאשם 2 לטלפון של נאשם 1 שמשכה 24 שניות.

התנהלות זו הכוללת את הצעתו של נאשם 2 לנאשם 1 לשבת ולחשוב מה לעשות ואמירתו שאינו רוצה לדבר יותר מדי בטלפון, מחזקת לכאורה את החשד כי נאשם 2 היה גם הוא מעורב בארוע.

לשיחות והמסרונים הנ"ל יש להוסיף את שיחותיו של נאשם 2 עם מוחמד ראפע, באותן הדקות שמעוררות חשד כי ביקש שמוחמד יברר מה קורה בזירה.

יחד עם זאת, הסברו של הנאשם 2 כי דאג לחברו לאחר שראה את רכב המשפחה בזירה וחשד שנאשם 1 מעורב באירוע, אינו מופרך לחלוטין ויכול להתיישב עם תוכן ההודעות הכתובות ביניהם.

ודוק, בשעות הרבות שלפני הארוע אין שיחות ו/או מסרונים בין הנאשמים.

תמיהה נוספת בעניין זה מתעוררת לנוכח העובדה שלא היתה כל תקשורת טלפונית בין הנאשמים בשעות שלפני האירוע, על אף שניתן היה לצפות (אם כי ברור שאין זה הכרחי) כי שניים החוברים ביניהם לביצוע עבירה, יתאמו ביניהם פרטים אחרונים בשעות שלפני ביצועה. ביודענו כי בסבירות גבוהה היה נאשם 2 בבית הקפה של עבדלחכים יונס עד השעה 22.00 לערך, הרי שניתן היה לצפות כי לכל הפחות יתאמו ביניהם השניים פרטים סופיים באשר למקום המפגש ביניהם, שעת המפגש וכיו"ב, כל זאת כשמן הראיות עולה כי סביר שנאשם 2 עזב את בית הקפה כ- 10-15 דקות לפני 22:04 ונסע עם יערוב לעבודה, לכל המאוחר ב- 22:25.

יג. אי הבאת אחד ראפע יונס לעדות

אף שהסניגור הודיע (בעמ' 182 לפרוט') כי יביא את אחד לעדות, בסופו של דבר לא עשה כן.

לפי טענת נאשם 2 היה אחד לידו כאשר עלה לזירה (ייתכן גם שאחד ראה את המפגש של נאשם 2 עם חסן בחנייה). מכאן שיש חשיבות רבה לעדותו, ואי העדתו מחזקת את המסקנה כי עדותו לא היתה תומכת בגירסת נאשם 2. יחד עם זאת, העדר עדות בתוספת מסקנה כי העדרה נובע מכך שהיא אינה תומכת בגירסת נאשם 2, לא יכול להתגבר על התמיהות והשאלות שנתרו בקשר לקביעה שאשמת נאשם 2 הוכחה מעבר לכל ספק סביר. ויש עוד לזכור כי ב"כ המאשימה, אשר בצדק ידעה להביא את חסן לעדות נוספת כעד הזמה, לאחר שנשמעה עדותו של ראג'י, יכולה גם היא להביא את אחד לעדות ולהוכיח כי באמת עדותו אינה תומכת בגירסת נאשם 2.

יד. סיכום החלק העובדתי הנוגע לנאשם 2

אין חולק כי ניתן להגיע למסקנה מרשיעה גם כאשר נותרות בפני בית המשפט בתום הבאת הראיות שאלות ותהיות שונות ללא מענה. ואולם, זאת כאשר הראיות המרשיעות הינן בעוצמה המספיקה כדי לבסס את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, על אף אותן תהיות. דהיינו שהוכח מעבר לספק סביר "הגרעין הקשה" של הראיות המספיקות להרשעה.

"[...]אמת: גם עתה קיימים עניינים אשר אין תשובה חדה וברורה לגביהם. כך, איננו יודעים אם בביקור במזבלה אל עבד השליך את גופתה של המנוחה יחד עם חפציה ובגדים שלבשה, השליך רק את חפציה ובגדיה, או שמא רק שטף את רכבו. איננו יודעים מדוע מסר אל עבד גירסה חסרה לענין המקום בו נמצאה גופת המנוחה, או על שום מה בחר דווקא במקום האמור כדי לזרוק בו את הגופה.

אך פערים אלה בפסיפס העובדות אינם מונעים את הרשעתו של אל עבד. השאלה היא, האם יש ספק סביר באשמתו של אל עבד, נוכח הראיות שהושמעו והסבריו להן. כפי שציין חברי, המשנה לנשיא, "השאלה היא אם כן לא אם הצליחה המדינה למלא בתוכן ראייתי כל אחד ממהלכיו של המערער, אלא אם גם בהעדר נדבך זה או אחר בקורות המעשה די בחומר הראייתי שהובא כדי לסבר את הנאשם בעבירות שבהן הואשם" (בפיסקה 4 לפסק דינו בערעור הפלילי).

לדעתי, התשובה לשאלה זו היא חיובית. לא מדובר, כטענת בא כוחו של אל עבד בדיון הנוסף, ב"אשמה טרנסדנטלית הנכפית על הראיות". מדובר באשמה העולה משורה של ראיות - אשר תחילתן בהודיה בפני המדובר, והמשכן בראיות עצמאיות התומכות בהודיה זו ובאלה שבאו בעקבותיה. לראיות אלה לא ניתן בשום שלב הסבר מניח את הדעת על ידי אל עבד, אשר בחר בהכחשה טוטלית של כל זיקה לאירוע. אכן, גם לאחר שעיינתי בקפידה בטיעונים מטעם אל עבד בדיון הנוסף, לא מצאתי כל הסבר תמים סביר לראיות המסבכות. במצב דברים זה, ונוכח רוחב המחלוקת בין הצדדים, די בראיות אשר באו בפני בית המשפט, כדי לשכנע באשמתו של אל עבד. אי הוודאות הקיימת ביחס לעובדות מסויימות בפסיפס אינה

מונעת את הקביעה, כי מן הראיות עולה - מעבר לספק סביר - אשמתו של אל עבד בשתי העבירות אשר מיוחסות לו"

(דנ"פ 4342/97 **מדינת ישראל נ' אל עבד**, פ"ד נא(1) 736, 859; וראו גם ע"פ 6864/03 **רוקנשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(4) 657).

כאשר קיימות ראיות "המושכות" לכיוון הרשעה מחד, וראיות "המושכות" לכיוון זיכוי מנגד, ואלה אינן ניתנות ליישוב, יש להעמידן אלו מול אלו ולהעריך את משקלן. במקרה כזה, רק אם ימצא כי הראיות המרשיעות הן בעוצמה המספיקה כדי לבטל כל ספק סביר באשמת הנאשם על אף קיומן של ראיות המצביעות אחרת, ניתן להרשיע. בכל מקרה אחר וגם במקרה בו החשד כבד והראיות מספיקות כמעט, מעבר לספק סביר, יש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

"נראה לי כי דין ערעורו של אברהם, ככל שהוא נוגע לאישום זה, להתקבל. אמנם הראיות שהוכחו מעוררות חשד כי בוצע מעשה פלילי על-ידי אברהם, אולם סבורני כי פסיפס הראיות באישום זה אינו יוצר תמונה שלמה, ולא די בדמיון (החלקי) שבין העובדות נושא אישום זה לבין העובדות באישומים האחרים, כמו גם בחוסר העקביות שנתגלה בדברי אברהם במשטרה, כדי להשלים את החסר.

אשר על כן אני מציע לקבל את ערעורו של אברהם ולזכותו מן העבירות המיוחסות לו באישום השישי"
(ע"פ 5140/99 **וידאל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(2), 844).

בעניינינו, חרף האמון שנתתי בעדות השוטרים יוסי ואושרי, לנוכח התמיהות והשאלות שהתעוררו בעניינו של נאשם 2, האפשרות שהשוטרים נחשפו לחשודים בטרם המסדרים, יחד עם הפגמים במסדר הזיהוי והספק הקל באשר למעורבותו, ספק אשר אינו מניח לי, החלטתי בסופו של יום לזכותו מחמת הספק.

טו. סיכום החלק העובדתי בנוגע לנאשם 1

בניגוד לנאשם 2 שבעניינו הראיה המרשיעה המרכזית היא ראיית הזיהוי, לגביה נותר ספק ומכאן הקושי להרשיעו, הרי שבעניינו של נאשם 1, הודאתו גם היא ראיה מפלילה משמעותית נוספת לראיות הזיהוי, בתוספת היות הרכב שנתפס שייך לאחותו, דהיינו קרוב אליו. משקיימות שתי ראיות מרכזיות בעוצמה כזו הרי ששאר הראיות, לרבות מחקרי התקשורת, עדותו הכבושה ושקריו, מחזקים את הראיות המרכזיות, ומובילות לקביעה שאשמתו הוכחה מעבר לספק סביר.

כמו כן, העובדה שגם יוסי וגם אושרי - כל אחד בנפרד - זיהו את נאשם 1 כמי **שנהג ברכב** בזמן האירוע על אף שמידע זה לא התקבל בידעה המודיעינית ולא היה ידוע כלל בשלב זה, מחזקת במידה משמעותית את מהימנות הזיהוי שלהם

לגביו, ובסופו של יום המסכת הראייתית הכוללת מובילה באופן ברור ובלעדי אל נאשם 1 כמי שנהג בפיאסטה.

כללו של דבר, הגעתי למסקנה כי עובדות כתב האישום בכל הנוגע לנאשם 1 הוכחו מעבר לספק סביר. דהיינו, לגבי נאשם 1 עמדה המאשימה בנטל השכנוע הכבד מאוד המוטל עליה להוכיח את האשמה מעבר לספק סביר. לגבי נאשם 2 כמעט עמדה המאשימה בנטל זה אולם, כמעט, אולי, אפשר וייתכן, לא מספיקים כשעסקין בפלילים.

טז. החלק המשפטי -נאשם 1

טז.1 לנאשם 1 יוחסו עבירות של החזקת ונשיאת נשק שלא כדין-לפי סעיפים 144(א) + 144(ב) + 29 לחוק העונשין (מספר עבירות); הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו- עבירה לפי סעיף 275 + 29 לחוק העונשין וחבלה במזיד ברכב- עבירה לפי סעיף 413 + 29 לחוק העונשין.

לעניין ההרשעה בעבירות אלה, הרי שאין חשיבות רבה לשאלה מי נהג ברכב בו נמצאה תחמושת וגרם לחבלה ברכב המשטרה, או לשאלה מי החזיק בידיו את התיק ובו הנשקים. די בכך שכל אחד מהשותפים עשה מעשים לביצוע העבירות, מתוך מודעות למעשי חברו, בכדי לראותם כ"מבצעים בצוותא" של העבירה המושלמת.

סעיף 29 (ב) לחוק העונשין מגדיר מי הוא "מבצע בצוותא" וקובע בזו הלשון:

"(ב) המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר."

בע"פ 2463/94 גבולשוילי נ' מדינת ישראל פ"ד נה(1), 133, נאמר:

"...מקום שמתבצעת עבירה על-ידי אנשים מספר כאשר לכל אחד מהם 'תפקיד' בביצועה, באים כולם בגדר 'מבצעים בצוותא', ואין נפקא מנה מה טיבו של ה'תפקיד' שממלא כל אחד מהם, היכן הוא מתבצע ומתי...".

מדברים אלה ברור כי אין הכרח שהמבצע בצוותא יהיה שותף מלא מתחילת תהליך התכנון וקשירת הקשר, אלא די בכך שייטול חלק ב"מעגל הפנימי" של מהלך ביצוע העבירה, ובניסוח אחר יהא "אדון" לה.

כך גם נקבע בע"פ 1639/98 דהן נ' מדינת ישראל, פד נה(4), 501:

"...על-פי הקבוע בסעיף 29(ב) לחוק, כאשר עבירה מתבצעת על-ידי מספר 'מבצעים' אחדים, אין נפקא מינה אם כל אחד מהם עשה מעשה אשר כשלעצמו אינו מקיים את כל חלקי היסוד העובדתי בעבירה... אכן, לעניין הביצוע בצוותא תיתכן חלוקת עבודה בין העבריינים, באופן שהם יפעלו במקומות שונים ובזמנים שונים, ובלי שכל אחד מהם מיצה את העבירה, ובלבד שחלקו הוא מהותי להגשמת התכנית המשותפת. אחדות המקום והזמן אינה חיונית, ובלבד שחלקו של כל אחד מהם הוא חלק פנימי של המשימה העבריינית".

במקרה דנן כל אחד מהשותפים פעל לקידום עבירת הנשק ולקח חלק נכבד במימושה - אחד החזיק בתיק ובו נשק ותחמושת בידי, והשני סיפק ונהג את הרכב המוביל את הנשק - כמו גם בעבירות הנוספות שהיו תוצאת לוואי של אותה עבירה, ומכאן שיש לראות בשני המעורבים, דהיינו נאשם 1 והשותף הנוסף שישב לצידו ברכב, כמבצעים בצוותא של העבירות.

ט.ז. 2. החזקת ונשיאת נשק שלא כדין:

סעיף 144(א) לחוק העונשין, קובע כי:

"הרוכש או המחזיק נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו, דינו - מאסר שבע שנים. אולם אם היה הנשק חלק, אבזר או תחמושת כאמור בסעיף קטן (ג)(1) או (2), דינו - מאסר שלוש שנים".

סעיף 144(ב) לחוק העונשין, קובע כי:

"הנושא או המוביל נשק בלא רשות... דינו - מאסר 10 שנים".

סעיף 144(ג)(1) מגדיר "נשק" כ"כלי שסוגל לירות כדור, קלע, פגז, פצצה או כיוצא באלה, שבכוחם להמית אדם, וכולל חלק, אבזר ותחמושת של כלי כזה".

בין הצדדים לא היתה מחלוקת כי המוצגים הם נשק, אביזריו ותחמושת (עמ' 152 לפרוט') והוגשה בהסכמה חוו"ד מומחה לפיה מדובר בנשק כהגדרתו בחוק (ת/43). אמנם בחוות דעת זו לא מוזכרות שלוש המחסניות שנתפסו כאביזר של הנשק (אולי כיוון שהן נשלחו לבדיקה במעבדת טביעת אצבע ולא הועברו למעבדת נשק (ת/50)). אולם, הקצין אושרי אריאל חיווה דעתו כי הן חלק מ"נשק" (ת/43) וגם חוות דעתו הוגשה בהסכמה והוא לא נחקר בחקירה נגדית בנושא זה.

מהמקובץ לעיל עולה, כי עבירה של החזקת נשק מטילה אחריות פלילית על מי שברשותו ובהחזקתו מצוי נשק בלא היתר - זאת מעצם ההחזקה בנשק, ואפילו לא נעשה בו שימוש פעיל. המונח "החזקה" המוגדר בסעיף 34כד לחוק

העונשין, מבחין בין "החזקה" ממשית שהיא לפי הסעיף "שליטתו של אדם בדבר המצוי בידו, בידו של אחר או בכל מקום שהוא, בין שהמקום שייך לו ובין אם לאו"; לבין "החזקה" קונסטרוקטיבית, על-פי הסיפא של הסעיף, כלומר: "דבר המצוי בידם או בהחזקתם של אחד או כמה מבני חבורה בידיעתם ובהסכמתם של השאר יראו כמצוי בידם ובהחזקתם של כל אחד מהם ושל כולם כאחד".

ההלכה העקרונית והמנחה בהקשר זה נקבעה בפסק דינו של השופט ברק (כתוארו אז) בע"פ 250/84 הוכשטט נ' מ"י, פ"ד מ(1) 813 (כן ראו: ע"פ 8416/09 חרבוש נ' מ"י, מיום 9.6.10).

ההחזקה הפיסית מתמקדת בקיום שליטה בנכס, כאשר מימד השליטה מתמקד ב**פוטנציאל** העשייה בו, וזה אינו תלוי בכך שהחפץ ימצא בידיו של המחזיק, כל עוד מתאפשר לו להפעיל עליו את שליטתו **הלכה למעשה**, וכל עוד השליטה **מיוחדת רק לו** (ראה: ע"פ 7282/09 **אבו עמרה נ' מ"י**, מיום 13.1.10). מכאן ברור, כי השליטה אינה מוגבלת לקרבה פיסית בלבד ואדם יכול לשלוט בחפץ המצוי בידיו של אחר או המצוי בכל מקום שהוא, קרי גם במקום שבו קיים ריחוק פיסית.

בנוסף לאמור לעיל, קיימת גם האפשרות של **החזקה "בצוותא"**. כאשר קבוצת אנשים אשר קיימת ביניהם זיקה, פועלת "כחבורה" ומחזיקה בצוותא חפץ כלשהו, מוסיפה שליטתו של כל אחד מבני החבורה לעמוד, **ואין שליטתו של האחד שוללת את שליטתו של האחר**.

באופן כללי, יש להדגיש כי בלעדיות ההחזקה הנדרשת לא שוללת את האפשרות שמספר בני אדם "יחזיקו" בחפץ **בעת ובעונה אחת**. יכול ויהיה מחזיק "יחיד", או מחזיק "משותף" או מספר מחזיקים עצמאיים (ראה: **עניין הוכשטט**, שם בעמ' 826). לפי רציונאל זה, קיימת הנחה כי אפשר שיתקיים מרכיב השליטה על ידי מספר מחזיקים נפרדים יחידים, אשר אינם פועלים במשותף (ראה: ע"פ 4533/07 **אזרי נ' מ"י**, מיום 31.10.07).

באשר לעבירה של נשיאת נשק, היא פורשה בפסיקה כמגלמת יסוד של קירבה מיידית לנשק ויכולת לתפוס בו או להפעילו באופן מידי, וכאמור, על התיבה "הובלה" אין להכביר במקרה זה מלים כיוון שברור כי מי ש"מסיע" נשק ברכבו מנקודה א' לנקודה ב', נחשב כמי שמוביל אותו ודי ב"הובלה" לצורך גיבוש העבירה של נשיאת נשק.

באשר ליסוד הנפשי של ההחזקה הפיסית; נדרשת מודעות של המחזיק לשליטתו הפיסית על הדבר מושא ההחזקה, ולהיותה של שליטה זו ייחודית לו או לקבוצה מוגדרת של אנשים, ונבדלת מהיעדר שליטתם של אחרים. רכיב המודעות יוסק מנסיבות המקרה, החיים והגיגות של דברים (ראה: ע"פ 7362/01 סעד נ' מ"י, פ"ד נ(2) 241, 244).

בע"פ 5927/11 **אבנר הררי נ' מדינת ישראל**, התייחס בית המשפט העליון להחזקה פיסית וגם להחזקה קונסטרוקטיבית:

"[...] הפסיקה הסיקה מהוראותיו של סעיף 34כד שני "סוגי" החזקה - פיסית וקונסטרוקטיבית. ההחזקה הפיסית בנשק משמעותה, מעבר להחזקה ממשית (פיסית) בכלי נשק, היא שלנאשם היתה שליטה בנשק, קרי, היתה לו היכולת להגיע לעשייה פיסית בנשק או לקבוע את גורלו הפיסי, גם אם יכולת זו טרם מומשה (ראו עניין חרבוש, פסקה 16 וההפניה שם; ש"ז פלר יסודות בדיני העונשין (כרך ג') 123 וה"ש 43 (תשנ"ב)). הסעיף גם איננו מחייב שהנשק ימצא בקרבת הנאשם או במקום השייך לו (י' רבין וי' ואקי דיני עונשין (כרך א') 229-230 (התשע"א) - להלן: דיני עונשין). נמצא, כי תנאי ראשון לקיומה של "שליטה" בנשק, לצורך יסודות עבירת ההחזקה, הוא פוטנציאל העשייה הפיסית בנכס. בפסיקה הובעה עמדה לפיה, נדרש גם שאותה יכולת עשייה בנשק - המבטאת את השליטה בו - תהיה בלעדית לאותו אדם או לו ולאחרים הפועלים עמו בצוותא, כאשר מתקיימת שליטה ביחד (ראו ע"פ 250/84 הוכשטט נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(1) 813, 821 (1986) - להלן: עניין הוכשטט; דיני עונשין, בעמ' 230). לבסוף, נראה כי בנוסף להוכחת יכולת השליטה בנשק, נדרש גם להצביע על פרק זמן מינימאלי במהלכו התקיימה השליטה ואין די "במומנט הראשוני של יצירת האפשרות לשלוט בחפץ" (ש"ז פלר "בעקבות ע"פ הוכשטט נ' מדינת ישראל" המשפט 26, 31, 32 (2008)).

[...] צורת החזקה נוספת שהוסקה מן הסעיף היא החזקה קונסטרוקטיבית. חלקו השני של סעיף 34כד קובע, כי אם אחד מבני החבורה מחזיק בדבר - ובעניינו בנשק - בידיעתם ובהסכמתם של יתר בני החבורה, יראו אותו כמוחזק על-ידי כל אחד מהם. כדי לייחס עבירת החזקה לנאשם, שלא אחז באופן פיסית בנשק ולא היתה לו שליטה עליו, נדרש כי לפחות אחד מבני החבורה אליה הוא משתייך היה בעל שליטה בנכס, ושהדבר נעשה בידיעתו ובהסכמתו (עניין חרבוש, פסקה 18 וההפניות שם). יסוד ההסכמה הנדרש בסעיף אינו הבעת נכונות בלבד, אלא נדרשת הידברות מוקדמת בין בני החבורה, התייעצות או "עסק משותף" (עניין הוכשטט, בעמ' 826-827).

עבירת נשיאת הנשק מעוגנת בסעיף 144(ב) לחוק העונשין, הקובע כי "הנושא או מוביל נשק בלא רשות על פי דין לנשיאתו או להובלתו, דינו - מאסר עשר שנים". התיבה "נושא" פורשה, בפסיקה ובספרות, על-פי מובנה המילולי, קרי, "המחזיק נשק ... על גופו או בהישג ידו, באופן שניתן להשתמש בו מיד לכשיתעורר הצורך בכך" (י' קדמי הדין בפלילים - חוק העונשין (חלק ד') 1973 (תשס"ו)). בעניין חרבוש חזר השופט ע'פוגלמן על פרשנות זו והבהיר, כי נדרש שזיקתו הפיסית של הנאשם אל הנשק תהיה קרובה ומיידית, כך שהוא נושא את הנשק בעצמו או "שהנשק מצוי תחת הישג ידו", אך הבהיר שאין בכך לבטל את רכיב ה"נשיאה" אלא רק להרחיבו "למצבים שאין ביניהם לבין נשיאה הבדל ממשי"

וכך נפסק בעניין חרבוש:

"כאמור, הרכיב ההתנהגותי הרלוונטי לגיבוש החזקה בצוותא הינו זה של שליטה בנכס, במובן של יכולת עשייה פיסית בו. הותרתו של הנשק מחוץ לגדר וברשות הרבים, אך מוכמן, אינה שוללת את רכיב השליטה של המעורבים, ואת יכולתו של כל אחד מהם, בצוותא או בנפרד, לעשות שימוש בנשק בכל עת שיבקש אף מבלי "להפעיל" לצורך כך את שותפיו האחרים כדי להשיג גישה אל מקום המחבוא. אכן, הכמנת הנשק ברשות הרבים, מחוץ לחצר הבית אך במקום שאינו חשוף לעיני כל, בידלה בין מי שידעו על אודות מקום הימצאו של הנשק לבין

כולי עלמא שלא ידעו על אודותיו, ובכך העניקה לכל אחד מבין הגורמים, בצוותא או בנפרד, את יכולת השליטה עליו.

[...] ההתבוננות על התנהגותם של המעורבים כ"מכלול" מתחקה גם אחר מידת היחס והזיקה שבין המעורבים השונים בפעילות ההכמנה. זיקה כאמור נדרשת לשם גיבוש התכנון והעשייה המשותפים הנחוצים לשם הוכחת החזקה בצוותא, וקיומה מספקת אינדיקציה למעורבות במעשה העברייני. לענין זה ייאמר כי ניסיון החיים מלמד שעבריינים אינם נוהגים להתיר למי שאינם נוטלים עימם חלק בעת ביצוע עבירה לנכוח בזירת הפשע, שמא תוכלנה רשויות התביעה להשתמש בהם בעתיד כבעדים פוטנציאליים (השוו: ענין אלמליח, בעמ' 699). יפים לענין זה דבריו של השופט קדמי כי:

"ניסיון החיים מלמד כי מבצעי עבירה - ובמיוחד עבירה חמורה - אינם מזמינים "משקיפים" לארוח להם לחברה בעת ביצועה של עבירה; וכל עוד לא מוכח אחרת - רשאי בית המשפט לראות ב"נוכחות" כאמור, בסיס לקביעת אחריות לביצוע העבירה" (ע"פ 3006/96 מטיאס נ' מדינת ישראל, סעיף 9(ה)(1) לפסק הדין ([פורסם בנבו], 8.9.97)).

משאין מחלוקת שלפחות חלק מן המעורבים, אשר הודו בעבירות המיוחסות להם, אמנם עסקו בפעילות עבריינית בעת ששהו בביתו של אלי, הרי שיש בנוכחותם של היתר בזירה תוך כדי ביצוע העבירה, בקרבת מוקד ביצועה ותוך סיוע של אחדים מן המעורבים להשלמתה, כדי להצביע - בהינתן המכלול הנסיבתי - על תמונה של עשייה משותפת מוסכמת ומתוכננת מראש.

[...] נקודת המבט הרחבה עשויה לסייע גם בבחינת היסוד הנפשי הנדרש לשם הוכחת העבירה. כפי שצוין, שאלה מרכזית הנחוצה לשם הכרעה במחלוקת הינה שאלת ידיעתם של הנוכחים במקום על אודות הפעילות שבוצעה בסמיכות מיידית אליהם. על מרכיב הידיעה להתפרסם אל עבר טיב מעשה ההחזקה וקיום הנסיבות הרלוונטיות, קרי קיומו של נשק והאיסור על החזקתו "בלא רשות על-פי דין" כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. היות שענייננו בביצוע בצוותא, הרי שעל מרכיב הידיעה להתפרסם גם על דבר היותם של המעורבים פועלים בצוותא ולמען מטרה עבריינית משותפת אחת. נקודת המוצא והמרכיב הראייתי המרכזי העומד לנאשמים לרועץ הינו עצם נוכחותם במקום שבו התבצע מהלך הטמנתו של הנשק על כל שלביו. באם יוכח כי נוכח הנסיבות, חרגה נוכחות זו מאופייה הניטרלי, תתגבש נגד המעורבים הנחה לכאורית, הניתנת לסתירה, שלפיה היו מודעים להימצאות הנשק במקום ולנסיבות המפלילות הנלוות לה."

בענייננו, משאימצתי את גרסת אושרי ויוסי באשר לאופן התרחשות האירוע, הרי שהצטברות הנסיבות שבנדון דהיינו, היות שני השותפים יחד בתוך הרכב בו הוחזק והובל הנשק, ובהמשך - עם ההיתקלות ברכב המשטרתי - ניסיון העקיפה ולאחריה הנסיעה אחורנית כדי לנסות ולהימלט מהשוטרים, ולבסוף יציאתם של השניים מהרכב ובריחתם מהמקום כשהנוסע משליך תיק ובו שני נשקים ותחמושת, לעבר גלגלי מכונית המשטרה, מעידה על מעורבותם של השניים במשותף בעבירה של החזקת ונשיאת נשק. לענין מודעותו של נאשם 1 יש להוסיף את ניסיונו - מיד לאחר שברח מהפיאסטה - להדיח את אחותו נור למסור תלונת כזב למשטרה על גניבת רכבה וזאת כדי לשבש את החקירה.

נכון אמנם, כי נאשם 1 נהג ברכב ואין ראיה כי בשלב כלשהו החזיק פיסית את הנשק, ואולם כדי לסתור את החזקה העובדתית שנובעת מנוכחותו ברכב ומנסיבות המקרה כמכלול, היה עליו לספק מענה לתהייה בדבר הסעתו את הנשק ברכבו מבלי לדעת על כך ובריחתו. משמצאתי את גרסתו של נאשם 1 שקרית, כבושה ובלתי מהימנה הרי שלא עלה בידו לסתור את החזקה האמורה, ומכאן מתגבשת גם אחריותו לעבירת ההחזקה והנשיאה של הנשק.

יצוין, כי גם לפי גרסתו הכבושה של נאשם 1 - שלא נתתי בה אמון - בשלב מסוים בזמן ההיתקלות עם השוטרים, אמר לו "חסן" שכדאי שיימלט מהמקום משום שהוא מחזיק בתיקו נשק ובהמשך, פעל נאשם 1 לפי עצתו של "חסן" לנסות ולהימלט בנסיעה לאחור. מכאן, שגם לשיטתו של נאשם 1, לכל המאוחר ידע על הימצאותו של נשק, בשלב זה.

אולם, כאמור, דחיתי גרסה זו כבלתי מהימנה לחלוטין ואני קובע שנאשם 1 ידע מלכתחילה כי הוא מחזיק, נושא ומוביל נשק במכוניתו, ביחד עם אדם נוסף, שלא יכולתי לקבוע בוודאות על פי הראיות שהובאו בפני, מי הוא, על אף שחשד כבד נותר בלבי כי זהו נאשם 2.

טז. 3 עבירה של הפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו

בעבירה על פי סעיף 275 לחוק העונשין שומה על התביעה להוכיח קיומה של "כוונה מיוחדת", וזאת לנוכח לשון הסעיף הקובע כי:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטרי כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטרי, דינו-מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים."

אושרי ויוסי תיארו כיצד ניסה נאשם 1 להימלט ברכבו מהמקום כשהבחין כי מדובר ברכב משטרה, בתחילה על-ידי ניסיון לעקוף את רכבם, בהמשך בנסיעה אחורנית ולאחר מכן בריצה מהמקום. במעשיו, ניסיון העקיפה והנסיעה אחורנית - סייע נאשם 1, הנהג, לבריחתו של האדם הנוסף.

יצוין, כי העבירה היא עבירה התנהגותית של מחשבה פלילית הדורשת "כוונה", ומכאן שהיסוד הנפשי הנדרש הוא "מודעות" כלפי טיב המעשה והתקיימות הנסיבות, ועשיית המעשה מתוך מטרה או שאיפה להפריע לשוטרי או להכשילו במילוי תפקידו. ההכשלה או ההפרעה הן "תכליתו" של המעשה (ראו בעניין זה י. קדמי, על הדין בפלילים - חוק העונשין, חלק שלישי [מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006], בעמ' 1658).

תפקידו של שוטרי, בין היתר, הוא גילוי עבירות ותפיסת עבריינים. מי שבורח משוטרי הקורא לו לעצור ורודף אחריו, לאחר שהחזיק ונשא נשק, עושה מעשה "בכוונה" לא להיתפס ולהתחמק מהדין ומכאן שהוא "מפריע" לשוטרי כשהוא ממלא תפקידו.

לאור התשתית הראייתית ביחס לנסיבות האירוע על פי עדויות השוטרים, לא נותר בליבי ספק גם באשר לקיומו של

היסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו אצל נאשם 1 ולכן אני קובע כי עבר עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

ט.4. עבירה של חבלה במזיד ברכב

סעיף 413 ה'לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"חבלה במזיד"

ההורס או פוגע במזיד ברכב או בחלק ממנו, דינו - מאסר חמש שנים".

העבירה הקבועה בסעיף 413 היא עבירת תוצאה של פגיעה ברכב, או בחלק ממנו, או הריסתו. היסוד הנפשי בעבירה הוא "במזיד".

הביטוי "במזיד" הוגדר בסעיף 90א(1) לחוק העונשין, הקובע:

"'זדון' או 'מזיד' - יהיה היסוד הנפשי הדרוש להתהוות העבירה - מודעות כאמור בסעיף 20(א) רישה, ולענין תוצאת המעשה הנמנית עם פרטי העבירה - גם פזיזות";

היסוד הנפשי הנדרש לקיום העבירה לפי סעיף 413, הנו אפוא, מודעות לאפשרות גרימת התוצאה (סעיף 20(א) לחוק), ופזיזות ביחס לאותה תוצאה (ראו ע"פ 217/04 אלקורעאן נ' מ"י, (29.6.05) וההפניות שם).

בעניין אלקורעאן צוין ביחס לעבירה זו, כדלקמן:

"... לא מצאתי שלא היה מקום להרשיע את המערער בעבירה של חבלה במזיד. התנהגות המערער קיימה את היסודות העובדתי והנפשי הנדרשים להרשעה בעבירה. על כך לא הייתה מחלוקת. אמת, השאלה האם ניתן להרשיע בעבירה של חבלה במזיד בנסיבות של תאונת דרכים רגילה טרם נדונה בפסיקה. אולם התנגשותו של המערער בניידת המשטרה לא הייתה כתוצאה מתאונת דרכים תמימה שברגיל נגרמת עקב רשלנות או חוסר תשומת לב. היא נבעה מנהיגתו המסוכנת והפרועה וחציית צומת בניגוד לרמזור אדום, תוך כדי נסיעה במהירות גבוהה. המערער היה מודע לנהיגתו הפרועה ולאפשרות גרימת נזק לרכוש...". (פסקה 15 לפסה"ד).

לית מאן דפליג כי המראה הימנית בפיאסטה נשברה ואף נגרמו מספר שפשופים בצדה הימני של הפיאסטה במהלך הארוע (תקליטור תמונות הפיאסטה ת/59) אולם, הנאשם לא הואשם בביצוע עבירה זו בקשר לפיאסטה אלא רק בקשר ל"קיה" המשטרתית ועל כן, ולמרות שסעיף העבירה אינו מבחין בין חבלה או פגיעה ברכב "הפוגע" או ברכב "הנפגע", לא ניתן להרשיע את נאשם 1 בעבירה זו בקשר לפיאסטה.

בהודעה על תאונה שרשם כברה ציין כי לרכב הקיה המשטרתית נגרם נזק קל בדופן הימנית (ת/79), בעדותו הסביר כי מדובר בשפשופים קלים שנעלמו לאחר שטיפת הרכב. כברה ציין כי צילם את השפשופים בטלפון הפרטי שלו והציע לשלוח את התמונות לבית המשפט אולם, הן לא הוצגו. לפיכך אני קובע כי לא הובאה בפני ראייה כי נגרמה "פגיעה" לרכב הקיה.

אני מודע לכך כי על אף שכותרת הסעיף 413ה. כוללת את המילה **חבלה**, אין תוכנו של הסעיף - והוא הקובע - מחייב את המאשימה להוכיח כי נגרמה לרכב "חבלה" או נזק ודי לה להוכיח **פגיעה** ברכב.

אולם, משלא הובאה בפני כל ראייה ולו לשפשוף קל ברכב הקיה, נותר ספק אם היתה בו "פגיעה" ועל כן אני מזכה את נאשם 1 מביצוע עבירה של פגיעה במזיד ברכב.

לחילופין, ניתן גם לומר, ש"שפשופים" שירדו בשטיפה במים, אינם יכולים להיחשב כ"פגיעה" ואינם מצדיקים הרשעה בעבירה זאת, עבירה חמורה מסוג פשע שעונשה המירבי 5! שנות מאסר, ויותר מתאימים ל"זוטי דברים".

ט.5. עבירות התעבורה

נאשם 1 הודה כי אינו נוהג מזה מספר שנים כיוון שרישיון הנהיגה שלו אינו בתוקף (ראו ת/80). אי לכך אני מרשיע את נאשם 1 בנהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה, וכפועל יוצא גם בנהיגה ללא תעודת ביטוח בת תוקף לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי.

יז. **בטרם סיום**

אודה כי תיק זה גרם לי לבטים רבים ובשל כך אף התארכה כתיבת הכרעת הדין. לא בנקל הגעתי למסקנה כי יש לזכות את נאשם 2 מן העבירות שיוחסו לו. אמינותם של השוטרים אשר זיהו אותו במסדרי זיהוי התמונות גבוהה ואני מודע לכך "...כי ניתן להרשיע אדם בפלילים על פי תוצאות מסדר זיהוי כראיה יחידה ואף לא צורך בתוספת ראיית ובלבד שינהג בית המשפט בזירות המירבית הנדרשת. פגמים, ככל שיהיו בהליכי הזיהוי, הינם עניין למשקלו הראייתי של הזיהוי, משקל שייקבע לפי נסיבות העניין, ואין בכך, ככלל, כדי להביא פסילה מוחלטת של הזיהוי" (ע"פ 5249/01 **מזרחי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(1) 656 (2002). [ראו גם ע"פ 8939/08 **מונה נ' מדינת ישראל** (5.10.2011) וע"פ 2246/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.4.14) (סעיף 22 לפסק הדין)].

אולם, משכלפי נאשם 2 מסדרי הזיהוי הינם הראיה המרכזית והמכרעת, וראיות נוספות מעוררות תהיות ותמיהות, בהעדר ראיות אחרות חד משמעיות התומכות באשמתו, ובהינתן החשש מפני הרשעת שווא דווקא במקרים רבים של טעויות בעקבות זיהוי במסדרי זיהוי (ראו לאחרונה בענין זה ע"פ 4263/14 **מגדי נאעים נ' מדינת ישראל** (2.6.15)), נותר בעניינו של נאשם 2 ספק סביר, קטן אבל עדיין ספק, אשר עצר את ידי - והיה צריך לכך כח רב - בטרם תחתום על הרשעתו.

נותר בלבי חשד כבד כי נאשם 2 היה הנוסע שברח מן הרכב והוא שהחזיק בתיק ובו הנשק.

אל יחשוב נאשם 2- אם אכן הוא שהחזיק בתיק עם הנשק - כי הצליח להוליך שולל את בית המשפט, אלא ישמח בחלקו ויעלוז על מזלו הטוב, שנשפט הוא על פי שיטת משפט ששמה נר לרגליה את שמירת חירותו של כל אדם ואת הצורך להמנע בכל מחיר מהרשעה, כאשר אין וודאות מוחלטת (ברמת הסבירות הראייתית האפשרית) כי הוכחה האשמה מעבר לספק סביר.

ניתן לומר כי במקרה זה באופן מובהק, נהנה נאשם 2 מן הספק שהגדרתי, "קצה חודו של ספק ספיקא", ונמלט בעור שיניו דרך קוף המחט, מהרשעתו.

עיקר הספק נעוץ בפגמים שנבעו בדרך עריכת מסדרי הזיהוי, מאי עריכת מסדרי זיהוי "חיים", בקיום האפשרות שהשוטרים נחשפו ולו באקראי, לתווי פניהם של הנאשמים, בזמן הקצר שנותר לנאשם 2 בין יציאתו מבית הקפה ועד עזיבתו לעבודתו, בתהיות לגבי חסן וגיסו, ובהיעדר תקשורת בינו לבין נאשם 1 לפני ביצוע העבירה, ובסד הזמנים הצפוף של הארוע.

ספק זה לא נעלם למרות התרשמותי השלילית מעדות נאשם 2 ורמת האמינות הנמוכה שייחסתי לה. אולם, בסופו של יום, אין נאשם 2 עומד לדין ב"אשמת" היותו בלתי אמין ואפילו שקרן, אלא "באשמת" ביצוע עבירות קונקרטיות מחוק העונשין, ואלה לא הוכחו מעבר לספק סביר.

יח. סוף דבר

אני מזכה את נאשם 2 מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

אני מזכה את נאשם 1 מן העבירה של חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413ה. לחוק העונשין.

אני מרשיע את נאשם 1 בעבירות שלהלן:

החזקת ונשיאת נשק שלא כדין - עבירות לפי סעיפים 144(א) + 144(ב) + 29 לחוק העונשין.

הפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 + 29 לחוק העונשין.

נהיגה ללא רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה.

נהיגה ללא פוליסת ביטוח - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] .

ניתנה והודעה היום, כ"ב בסיוון תשע"ה, 9.6.2015, בנוכחות הנאשמים וב"כ הצדדים.

מ. גלעד, שופט